

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ВЕЧЕ Е ВСЕ ЕДНО...

Превод от английски: Антонио Маринов, 1993

chitanka.info

„Вече е все едно...“ обявява този път Джеймс Хадли Чейс, но това е само уловка. Професионалният фоторепортер Уилям Дъфи се опитва да играе „ва банк“ срещу безмилостен гангстерски бос. Дъфи е симпатичен, як, нахакан, комбинативен... Но правилата на играта са за „твърда“ употреба и не могат да бъдат прекроявани.

ПЪРВА ЧАСТ

НАЧАЛОТО

ПЪРВА ГЛАВА

Фоайето на хотел „Принсес“ гъмжеше от безцелно мотаещи се хора, които си убиваха времето, преди да отидат да вечерят. В дъното на помещението край отворените врати на ресторанта се навъртаха келнери, търпеливо чакайки някой да влезе и да започне да се храни. Беше малко след седем часа и в салона кипеше оживление. Хората се провираха покрай малките масички, за да поздравят своите приятели, или просто им подвикваха от разстояние, в зависимост от настроението си.

Уилям Дъфи седеше в ъгъла и пиеше „Бакарди круста“^[1]. На масата пред него бяха наредени множество бутилки. Барманът му беше приятел и го оставяше сам да забърква питиетата си. Лицето му беше навъсено и той седеше с шапка на главата. Просто пиеше, пушеше и се мръщеше. Вдигна поглед ненадейно и забеляза Сам Мак'Гайър от „Трибюн“, който си пробиваше път и мърмореше извинения след всяко свое залитане над някоя от малките маси. Дъфи се протегна и докосна маншета на Сам. Онзи рязко спря.

— Боже мой! — възкликна. — Май съм започнал да ослепявам.

— Не си толкова зле — отвърна Дъфи и го огледа от горе до долу. — Не си съвсем сляп, но натам отиваш.

Мак'Гайър закачи един стол с върха на обувката си и го придърпа към себе си. Стовари се отгоре и се ухили.

— Ще се спиртосваш ли? — попита заинтригуван и заразглежда колекцията от бутилки пред себе си.

Дъфи даде знак на бармана, който донесе още една чаша. Той стрелна двамата със своя обигран поглед.

— Няма да прекалявате, нали? — попита ги с умолителен глас.

— О'кей не се притеснявай за нас — каза Дъфи, като взе рома и наля от него в шейкър.

— Не вярвам в чудеса, шефе... — Барманът ги изгледа още веднъж продължително и се върна при сметачната си машина.

— Бедният стар Джордж — въздъхна Сам. — Позабравил ни е, откакто се премести при големите клечки. Слушай, Бил, направи го

силно. Мисля, че този път съм го загазил здравата. Ако усетиш някаква странна миризма след малко, тръгвай си, защото сигурно ще съм умрял заради тебе.

Дъфи внимателно добави абсент^[2], изстиска един лимон и ръсна малко захар. Той преследва известно време с щипците няколко парчета лед, преди да успее да ги докопа, сетне затвори плътно шейкър и се залови за работа.

Мак'Гайър запали цигара и нахлупи своята шапка чак до носа си. Внимателно се вгледа в Дъфи, докато той се занимаваше с шейкър. Уилям срещна очите му и се усмихна:

— Давай, знам какво ще кажеш.

— Нали не е вярно?

Дъфи кимна и изля съдържанието на шейкър в двете чаши. Мак'Гайър взе своята в ръка и допря нос до ръба ѝ.

— Боже мой! — рече той. — Искаш да кажеш, че дъртият кисел недоволник те е изхвърлил ли?

— Да, точно така.

Сам се облегна назад и изпъшка:

— Какво, по дяволите?...

— Слушай — отвърна Дъфи. — Ние двамата с Аркрайт отдавна се мразим до смърт. Никога не съм му давал възможност да ме хване в грешка. Днес го направих. Той само чакаше своя шанс и се вкопчи в него с две ръце, както умиращ от глад човек би стиснал обяд за един долар. О, Господи! Какво удоволствие му достави само! Изстреля ме толкова бързо, че още ми се вие свят.

— Но защо, за Бога?

— Бях млад и невинен, но нали знаеш как стават тези неща. Не го смятах за такъв човек, а виж сега, майчице, какво се случи...

— Стига си разигравал комедии — надигна се Сам със свиреп израз на лицето. — Сгафи ли някъде?

— Никога не правя неволни грешки, нали ме познаваш. Във всеки случай дори и да съм допуснал някога гаф, той е бил прикрит както трябва. Работата беше нагласена. Онзи мръсник Аркрайт от цели седмици хвърляше въдиците, за да хване Бърнстейн за едно интервю, и най-накрая успя. Знаеш колко е труден Бърнстейн понякога. Заяви, че с изкуството било свършено. Забележи добре — не бях изненадан, че с мутра, с каквато Господ е дарил този чифутин, той е малко докачлив.

Както и да е, Аркрайт не се отдели от него, докато онзи не се предаде. Мене ме изпратиха да направя снимките. Бях убеден, че съм заснел хубава поредица, докато не ги сложих във ваната. Тогава синът на стария Дъфи получи шок. Проклетите плаки бяха воалирали — всичките! Саботаж, това е точната дума. Някой тарикат беше подправил „бульона“. Проверих останалите плаки и те без изключение бяха изпортени. — Дъфи направи пауза, за да отпие от чашата си. Сам не каза нищо. Неговото лице беше пламнало, а стъпалото му почукваше върху крака на масата. Уилям знаеше, че той постепенно обезумява. — Е, обясних на вкиснатия, ама да не мислиш, че ми повярва? Нищо подобно! Разменихме няколко думи и предполагавам, че съм станал груб, защото той побягна от мене навътре, а аз бях изхвърлен навън.

Сам си наля още едно „Бакарди круста“.

— Тази история може да те постави в затруднено положение — дълбокомислено рече той. — В онзи боклук се вслушват повечето художествени редактори в града.

— Да, знам. „Неблагонадежден, провалил сензация!“

Дъфи допи чашата си и започна да приготвя още коктейли.

— Добре де, дявол да го вземе — продължи той. — Това в края на краищата си е моя работа. Хайде, заповядай да хапнеш с мен!

Сам се изправи на крака. Изглеждаше разтревожен.

— Невъзможно е, кръшкач такъв! — отвърна. — Трябва да се върна и да пролея още малко пот. Ще наминеш утре сутрин, нали? Алис ще бъде огорчена от станалото.

Дъфи кимна с глава.

— Ще прескоча. Кажи на Алис да спи спокойно. Все ще намеря нещо.

— Разбира се. — Сам тупна Дъфи по гърба, почти избивайки шейкърата от ръцете му. — Продължавай да го друсаш, братко, продължавай...

След като Мак'Гайър си отиде, Дъфи допи последното „Бакарди“ и усещайки се приятно замаян, се облегна назад и започна да размишлява с оптимизъм за бъдещето си. Стрелна с очи далечния край на помещението, откъдето цяла вечер го наблюдаваше един дебел мъж. Човек не може да прекара повече от два часа с нечий поглед, който се разхожда по цялото му лице, без да го почувства, а Уилям беше добил

смътното усещане, че е обект на някакво напрегнато обследване още в мига, когато тлъстакът се беше появил.

Воден от вече нарасналото си любопитство, той започна постепенно да си задава въпроса кой ли беше онзи. В миналото човекът явно е бил необикновено привлекателен, но сега се беше занемарил, отдавайки се на едромащабно пълнеене. Имаше широки, масивни рамене, които навярно с лекота биха понесли и най-тежкия удар, но беше натрупал тлъстини около кръста си. Това стигаше на Дъфи, за да си състави мнение. Лицето му беше голямо и мазно, а устата с увиснали надолу ъгълчета му придаваше неприветливо, подигравчийско изражение. Малките му очи не можеха да си намерят място и се местеха насам-натам като черни зърна от броеница.

Дъфи прецени, че мъжът е прехвърлил четиридесет и пет. Парата го биеше. Дрехите му бяха не само хубави и добре скроени, но той ги изпълваше и със „съдържание“. От него се носеше онзи полъх на самоувереност, който съпътства големите пари. Една фасада, която предупреждава, че банковата сметка е тлъста.

Дъфи се изправи и се впусна със залитане в дълго пътешествие към ресторанта, като умишлено направи малка отбивка, така че да мине покрай масата на дебелака. Когато я наближи, пълният мъж се надигна и застина в очакване. Уилям се спря и го изгледа изпитателно. От близко разстояние онзи беше още по-неприятен.

— Аз съм Даниъл Морган — каза той така, като че ли беше произнесъл Рокфелер вместо Морган. — А вие сте мистър Дъфи, нали?

Уилям учудено примигна насреща му.

— Да — отвърна той.

— Искам да разговарям с вас, мистър Дъфи. Бихте ли вечеряли с мене?

Веждите на Дъфи се повдигнаха. Рече си, че няма да му се наложи да се бръкне, и заяви, че няма нищо против. Морган се запъти към ресторанта и Уилям си помисли, че предположението му относно неговия добре натъпкан портфейл е било правилно. Междувременно му стана ясно, че келнерите направо раболепничеха пред мастития джентълмен. Предоставиха му една доста уединена маса в ъгъла и той седна. Дъфи се настани на стола срещу него. Трима сервитьори застинаха до тях в полупоклон, а отговарящият за вината остана да

кръжи извън шпалира. Метр д'отелът се приближи плавно, сякаш се движеше на колелца, и всички други „жабари“^[3] се наредиха до стената. Кралско посрещане, но дори и то не задоволи Морган. Той искаше главния готвач. Е, оня, естествено, се появи.

От подобно превъзнасяне човек или губи ума и дума, или въобще не се смущава. Дъфи не престана да чувства твърдата почва под краката си.

Главният готвач и Морган започнаха да си шушукат за менюто. Той въобще не попита Дъфи какво предпочита — нещо, което зарадва Уилям. Просто продължаваше да говори със своя дебел, дрезгав глас, а главният готвач пискливо му отвърщаше на развален английски, докато не съставиха меню, което, изглежда, го задоволи. След това атмосферата около тях се поразведри. Тогава Морган си спомни, че насреща му седи Дъфи.

— Извинете ме, че не ви попитах какви са желанията ви, но при дадените обстоятелства ми се струва, че изборът на прилична храна зависи повече от онзи, който я приготвя, отколкото от човека, който я поръчва. Консултираш се с главния готвач и честолубието му пламва! Мисля, че ще останете доволен.

Дъфи сви рамене. Пак започваше да му се пие.

— Бих искал да уточним някои подробности — продължи Морган. — Простете ми, ако ви се стори, че съм нахален, но по всяка вероятност от моите въпроси ще извлечете полза, така че ви моля да проявите търпимост.

Тези многословни брътвежи дотягаха на Дъфи, но не беше вкусвал стриди от няколко години, поради което си наложи да ги издържи.

Морган явно не очакваше да му бъде отговорено, защото не направи пауза.

— Ако не се лъжа, днес следобед вие напуснахте „Трибюн“? — небрежно изрече той.

Уилям се засмя.

— Прав сте само отчасти — отвърна. — Не съм напускал, изхвърлиха ме.

— С Аркрайт трудно се излиза наглава.

Изглежда, този тип имаше готов отговор за всичко. Дъфи остави вилницата за стриди в чинията си и със съжаление се загледа в

блестящите черупки.

— И какво от това? — каза той.

— Може да ви се отворят мъчнотии при намирането на нова работа.

В този момент поднесоха супата и шерито. Дъфи погледна към него, сетне към Морган. Той го разбра правилно.

— Може би предпочитате скоч? — попита го.

— Тези женски питиета ми разстройват стомаха — извинително рече Уилям.

Повикаха сервиращия напитките и веднага се появи бутилка скоч. Дъфи почувства, че с уискито под ръка е в състояние да се справи с всичко. Наля си една щедра доза и отново се задълбочи в супата си.

— Та както казах... — започна Морган.

Дъфи вдигна глава. Очите му гледаха сурово.

— Изглежда, знаете дяволски много — прекъсна го той грубо. — Кой ви събщи, че?...

Морган махна с ръка.

— Моля, оставете ме да продължа — рече той. — Бях стигнал до това, че трудно ще си намерите друга работа.

Дъфи пусна лъжицата си и тя шумно изтрака.

— Знаеш ли, приятелче — каза той. — Човек с моя опит рядко се нарежда на опашка за подаяния. Притежавам отлична апаратура, разбирам си от работата и ако се видя в безизходица, бих могъл да отворя собствено фотостудио. Мисля, че си извънредно мил в своята загриженост, но аз не се тревожа и не понасям друг да се кахъри вместо мене.

— Напълно сигурен съм — отвърна доста сприхаво Морган, — че ще успееш да се справиш, но аз имам едно предложение, което би могло да се окаже изключително полезно и да ти помогне да основеш своето студио.

— Какво е то?

— Преди да стигнем до него, се питам дали не би ме осветлил по някои технически въпроси от твоята работа?

— Разбира се. — На Дъфи започваше да му писва от всичко това. — Какво искаш да знаеш?

— Ще бъде ли възможно да направиш снимки на човек, когото не познаваш, при обикновена светлина и в обикновена стая, като той

вероятно ще крачи насам-натам? Искам не просто снимки, а нещо качествено.

— Много зависи от помещението — рече Дъфи и си наля още уиски, забравяйки след това да добави вода в чашата. — Не бих желал да говоря, преди да съм го видял. Най-решаващи са стените, тъй като в тях се отразява светлината. Ако не претендираш за същински произведения на изкуството, аз съм в състояние да осигуря прилични фотоси. Изображения, които са годни за размножаване.

— Наистина ли можеш да ги направиш?

— Да, няма да е толкова трудно.

Морган изглеждаше доволен от чутото и се впусна в поредната безкрайна тирада за незначителни неща. Те продължаваха да вечерят, без да са постигнали конкретно споразумение и Дъфи предположи, че той ще го отложи за момента, в който ще приключи с храненето. Излезе прав. Когато сервираха кафето, Морган поднесе на Уилям пура, запали я, запали една и на себе си и заговори по същество.

— Ситуацията е деликатна — каза той и сви дебелиите си устни, като остави виещият се плътен дим почти да скрие лицето му. — Не искам да навлизаш прекалено дълбоко в нея. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре и за двамата ни. Съпругата ми е обект на изнудване и ми се ще да ѝ помогна да се отърве.

Дъфи изсумтя. Беше изненадан, но си рече, че човек никога не знае на какво ще налети.

— За съжаление ние с жена ми не се погаждаме така добре, както би следвало. — Морган бавно завъртя между пръстите си чашата с ликьор. — Не живеем заедно. Във всеки случай това не те засяга. Нея я шантажират и аз възнамерявам да сложа край на тази история. Тя не би потърсила помощта ми, но подобно обстоятелство не променя положението. Ще ми се да пипна изнудвана на местопрестъплението. В това се състои твоята роля. Искам да я фотографираш как дава пари на онзи мошеник, за да мога после да го разпердушина. Безполезно е да се търси сътрудничеството на госпожа Морган — тя надали би пожелала да ѝ помогна. Мога да те вкарам в апартамента ѝ, а останалото ще трябва да свършиш сам. Ще ти заплатя добре.

Тази работа не се хареса на Дъфи. Помисли си, че от нея мирише на гнило. Той се намести на стола.

— Прилича ми на задача за частен детектив — отвърна без всякакъв ентузиазъм.

Морган явно очакваше съпротива.

— Имам нужда от снимки — подчерта той. — За да ги получа, трябва да наема професионалист. На тебе съвсем скоро ще ти трябват пари и освен това си професионалист. Смятам, че нещата съвпадат, нали?

Дъфи си каза, че ако се нагърби с подобна афера, мангизите сигурно ще са добри.

— А сега за условията... — Морган разпери големите си ръце върху масата и се загледа в тях. — Ще ти дам петстотин долара предплата и по хиляда долара за всяка святна фотография, която направиш.

Дъфи възвърна своята самоувереност с една дълга глътка. Беше вече доста замаян, но все още можеше да разсъждава.

— Сигурно тези снимки са ти страшно необходими — каза той, като си помисли, че петстотинте долара щяха да му бъдат добре дошли.

— Така е — отвърна Морган. — Освен това ми трябват спешно. Ще свършиш ли работата?

Уилям махна с ръка.

— По-полека де! — каза. — Не ми вади душата. Да говорим без заобикалки. Ти искаш да отида в апартамента на жена ти, да я щракна с някакъв непознат тип и да ти предоставя картинките, така ли е?

За Дъфи не остана незабелязано как Морган започна да става нетърпелив, но се овладя с усилие на волята.

— Точно така — рече той.

— А какво ще стане, ако ме забележи и вдигне врява?

— Няма да те забележи — безцеремонно заяви Морган. — Ще ти дам една идея. Тя е луда по музиката и е достатъчно богата, за да задоволява прищевките си. В хола си има малка галерия с орган. Галерията представлява нещо като балкон на около десет фута от пода, който гледа към помещението. До нея се отива по специално стълбище, към което води черен вход.

Дъфи посегна към уискито, но Морган сложи ръка върху бутилката.

— Не смяташ ли, че?... — започна той, обаче Уилям отмести ръката му. Просто повдигна лапата на дебелака и сякаш му я хвърли обратно. В погледа му се четеше раздражение.

— Слушай — каза му лаконично. — Ако си въобразяваш, че ще се гипсирам, по-добре си го избий от главата. Когато ми се пие, пия — разбираш ли?!

Морган вдигна рамене. Лицето му беше бледо и той внимателно разтриваше китката си.

— Ама че менгеме имаш! — възкликна.

Дъфи се ухили.

— Така е — рече. Наля си скоч в чашата и го изгълта. — Продължавай — подкани го.

Морган започна да барабани по масата с дебелите си пръсти.

— Виждаш ли, съпругата ми не обича музикантите да минават през стаята ѝ. Те се качват през задния вход и заемат местата си без излишно суетене. Всичко, което трябва да направиш, е да се покатериш по стълбите, да легнеш на пода в тъмнината и да снимаш помещението отдолу. Няма как да те забележат.

Дъфи си помисли, че представена по този начин, работата действително изглежда лесна. В същото време нещо му подсказваше, че тази афера не е съвсем чиста. От една страна, Морган не му вдъхваше никакво доверие. От друга, „сухото“ си го биваше, пък и пари щяха да му трябват. Наля си още една доза.

— Да погледнем откъм опасната страна — каза той. — Нека предположим, че ѝ хрумне да посвири на орган и ме открие там горе. Тогава какво?

Морган сви своите месести рамене.

— За балкона няма откъде другаде да се мине, така че всичко, което ще трябва да сториш, ще бъде да пуснеш резето. Озовеш ли се веднъж на мястото, ти вече си в безопасност. — Той извади портфейла си и бутна през масата пет стодоларови банкноти. — Между другото — добави с мазна усмивка — надявам се, че ще си заработиш парите и няма да чакаш просто да ти ги подаря.

Дъфи се пресегна и взе банкнотите. Пъхна ги във вътрешния си джоб.

— О'кей — отвърна. — Кога започвам?

Морган извади златен часовник и хвърли поглед към него. Дъфи забеляза, че ръката му леко трепери.

— Вече минава десет — каза той. — Ще трябва да си вземеш екипировката и после ще отидем до жилището. Мисля, че можем да започнем веднага.

Уилям се изправи и блъсна стола си назад.

Морган го изгледа спокойно и каза:

— Искам да ти втъпя, че става дума за нещо важно...

Дъфи вдигна ръка.

— Спести си го — отвърна. — По хиляда долара за снимка е нещо къде по-важно.

Морган тежко се надигна от стола.

— Така можеш да си докараш доста прилична сума — рече.

— Не думай! — отвърна Дъфи.

[1] Бакарди круста — вид коктейл с ром. — Б.пр. ↑

[2] Абсент — ракия, подправена с анасон и други треви. — Б.пр.

↑

[3] „Жабари“ — презрително прозвище за емигранти от Южна Италия в САЩ. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Морган се оказа напълно прав. Цялата постановка беше елементарна. Дъфи седеше и чакаше в галерията с органа и чувстваше, че на душата му е леко. Малкият фотоапарат висеше на ремък около врата му, а осветлението в стаята не предизвикваше у него никакви опасения. „Май ще изкарам някоя пара“ — каза си той. Балконът беше разположен точно така, както го беше описал Морган. От него се откриваше цялостен изглед към помещението долу. Беше донякъде закрит от тежки тъмнопурпурни завеси. Дъфи се беше залостил отвътре и благодарение на половинката скоч, която бе донесъл със себе си, нервите му бяха спокойни, така че беше в състояние да се заеме с професионална вещина с работата си.

Той приготви апарата, като го нагласи на голяма бленда и на умерено голяма скорост. После седна и зачака. Морган го беше закарал до неговия апартамент, за да си вземе нещата, а след това го беше завел до черния вход за галерията. Онзи явно беше планирал грижливо цялата операция и всичко вървеше като по вода. Беше се споразумял с Дъфи да се срещнат в бара на хотел „Принсес“ и бе готов да го чака, докато дойде.

Уилям се вгледа преценяващо в помещението отдолу. „Разкошна бърлога!“ — каза си. Декорацията беше в пурпурночервено и кремаво. Бледокремавият килим на пода и широките кожени кресла — наполовина кремави, наполовина пурпурни — придаваха на стаята шикозен, модерен вид. Дъфи си помисли, че не би се отказал да притежава едно такова жилище.

Хвърли поглед към часовника си. Наближаваше полунощ. Прииска му се да запуши, но си рече, че ще бъде прекалено рисковано. Запита се колко ли дълго ще му се наложи да чака. Точно тогава вратата под него се отвори и една жена влезе забързано. Тя прекоси хола и изчезна през една друга врата. Движеше се толкова бързо, че Дъфи въобще не можа да види как изглежда. Той внимателно се просна на пода и, легнал в цял ръст, се подпря на лакти, поставяйки фотоапарата на „огневия рубеж“. Откри, че може да го насочва през

пролуките на балкона, съвсем спокоен, че е напълно скрит за всякакви погледи отдолу. Настани се удобно и извади шишето уиски от джоба си, за да не се забива в тялото му. Сетне се отпусна и зачака.

Изниза се четвърт час. Той започна да става неспокоен, но изведнъж чу приглушеното зумтене на електрически звънец. Изтръпна и погледна очаквателно към вратата. Жената излезе и се запъти през стаята. Този път можа да я разгледа. „Леле Боже!“ — възкликна мислено. Тя беше висока и стройна. Светлозеленият халат от тежка коприна, в който се бе преоблякла, силно подчертаваше фигурата ѝ. Дъфи имаше набито око. Възхити се от кожата ѝ, бяла и нежна, и си каза, че жена с очи, големи като нейните, е истинска заплаха за слабите мъже. Почувства как самият той се размеква пред нея. Алените ѝ устни бяха като обещание за страст и Уилям си помисли, че червеникавозлатистата коса е единственият достоен венец за това извънредно красиво създание. Рече си, че Морган проявява добър вкус по отношение на жените, но в същото време се озадачи как такава дама е била в състояние да предпочете него. Ни най-малко не се изненада от това, че го е разкарала.

Проследи я с поглед как отива до вратата, а когато отново се върна в помещението, по петите ѝ вървеше някакъв мъж. Дъфи с любопитство се взря в него. Онзи беше дребен и крехък, с тъмна чуплива коса. Изглеждаше нервен, а лицето му бе необикновено бледо. Жената приседна върху подлакътника на креслото, съвсем близо до лампиона. Дъфи забеляза, че светлината пада директно върху нея. Нагласи апарата на фокус и полекичка натисна спусъка. Обтураторът се хлъзна с тихо щракане и той дръпна дъговидното лостче за презареждане.

— Чу ли нещо? — попита с глух глас мъжът долу.

Когато тя заговори, думите и стигнаха до Дъфи в някаква понижена тоналност. Притежаваше дълбок гръден глас, с онзи едва доловим дрезгав оттенък, който грабва вниманието на повечето мъже.

— Парите са у мен — каза тя. Произнесе го с презрение и човечецът се сгърчи като червей под втренчения ѝ поглед. — Донесе ли стоката?

— Първо парите — отвърна той. — Побързайте, госпожо! За мене не е много здравословно да се появявам тук.

Жената отново го изгледа, след което се обърна към масата и издърпа едно чекмедже. Дъфи видя как тя извади дебела пачка зелени банкноти. Натисна отново спуська. Плахото щракване на обтуратора прокънтя като гръмотевица в ушите му. Хората долу не усетиха нищо. Зърна дамата да предава сумата, после мъжът на свой ред ѝ връчи малко пакетче. Дъфи снимаше с фотоапарата и бързо превърташе механизма за презареждане, погълнат от онова, което се разиграваше под него. По някое време отпусна обектива, доволен, че се е сдобил с това, което искаше. Пресметна, че разполага най-малко с двадесет снимки и повечето от тях щяха да станат хубави. Изчисли, че до сутринта ще стане собственик поне на пет хиляди долара, и потърси уискито опипом. Продължаваше да държи под око двойката в помещението, но не се случи нищо вълнуващо и той реши, че една глътка ще му дойде добре. Опитваше се подсъзнателно да си припомни откъде познава дребосъка в стаята долу. Беше го виждал някъде, но в момента не можеше да се сети за мястото.

Човекът си тръгна. Вървеше към вратата с рамото напред като рак, внимателно наблюдавайки червенкосата жена. Тя го съпроводи извън полезрението на Дъфи и след кратко забавяне се върна отново. Уилям я следеше с очи. Отпусна се в едно от креслата. Зеленият пенъоар се разтвори и той успя да зърне дългите ѝ бели крака. Надигна се полека, за да може да вижда по-добре. Тази мадама беше истинско захарче. Запита се дали беше облечена с нещо под халата. Мисълта го извади от равновесие и той едва не си прекърши врата, докато се опитваше да обгърне с поглед колкото се може повече от тялото ѝ. Изпита отчаяние, че щеше да я остави съвсем сама, но Морган и парите го очакваха. Помисли си, че с такава жена доникъде не би стигнал без пари, а за да се сдобие с тях, трябваше да я зарече. Стана безшумно на крака и направи крачка назад. *Нещо твърдо го мушна в гърба.*

— Поеми си малко въздух, шаран такъв! — каза някакъв глас в ухото му.

При нормално стечение на обстоятелствата нервите на Дъфи бяха много здрави, но сега сърцето му едва не се пръсна. Почувства как дългите му крайници се разтрепериха от уплаха и бързо вдигна ръце.

— Спокойно! — продължи гласът. — Не прави никакви опити!

Дъфи съвсем бавно извърна глава и погледна през рамо. Зад него стоеше някакъв широкоплещест мъжага с ниско нахлупена черна мека шапка. Въпреки обичайния си непукизъм Дъфи усети късите косми по задната част на врата му да настръхват. В суровото бледо лице зад гърба му имаше нещо крайно отблъскващо. Изпита същото чувство, което човек има, когато преобърне някой отдавна изгнил пън във високата трева и ненадейно се натъкне на гадориите, скрити под него. Суетнята на бръмбарите и мравките, кафеникавите, безжизнени стръкове трева, бялата гъбеста плесен и особено дългият белезникав плужек, който с пълзене бяга от слънчевата светлина. Чу как долу се затвори врата и предположи, че жената е излязла от стаята. Продължавайки да държи ръцете си вдигнати, Дъфи рече:

— За Бога, откъде те намериха такъв?

Очите на мъжа бяха почти затворени, но светлината в помещението беше достатъчна за Уилям, за да забележи, че са подли и жестоки. Онзи грубо го ръгна с револвера.

— Стой мирно! — повтори. Гласът му беше хрипкав като на човек, който прекалява с пушенето. Протегна ръка и дръпна фотоапарата, висящ на шията на Дъфи. Каишката се скъса, повличайки главата му рязко напред.

— Ей! — каза с тревога Уилям. — Да не си решил да ми щипнеш оборудването?

— Млъквай! — изръмжа другият насреща му.

Дива ярост започна да изгаря Дъфи.

— Значи нагласена работа, а? — изсумтя той. — Мистър Кучисин Морган си иска картинките безплатно, така ли?

— Ако не спреш да плециш, ще ти надупча червата — изхъхри оня. — Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш тук?

Дъфи понечи да сниши ръце, но револверът отново се заби в него.

— Слушай — каза той. — Аз просто си върша работата. Та като сме на въпроса, какво би рекъл ти за себе си?

През цялото време, докато говореше, той се чудеше дали този главорез няма да го застреля. Започна да си мисли, че е изпаднал в доста неприятно положение.

— Предлагам да се поразходим малко — отвърна другият. В тона му имаше заплаха, но той направи крачка назад, отделяйки оръжието

от тялото на Дъфи. Уилям изобщо не се поколеба. Пое дълбоко дъх и рязко ритна назад с пета. Надяваше се да улучи крака на мъжа, като евентуално му счупи пищяла. Но изстреляният му назад крайник срещна празно пространство и преди да успее да се подпре, той се прекатури през ниския парапет на балкона и се сгромоляса на пода на стаята.

Приземи се на ръце, омекотявайки падането с леко плъзване по килима. Остана за миг зашеметен, после седна.

Вратата се отвори и Дъфи вдигна поглед предпазливо, като се чудеше дали мозъкът му не се е откъснал от залавните си места. Червенокосата стоеше на прага. Тя кръстоса ръце пред гърдите си и изпищя. Задъхан, кратък вик, от който му се дощя да я вземе в прегръдките си и да я утеши. Вероятно не по същия начин, по който една майка би приласкала обиденото си дете, но нещо подобно. Щом забеляза двадесет и пет калибровия пистолет в ръката ѝ, той промени намерението си.

Жените с патлаци го изнервиха. Никога не би повярвал, че умеят да си служат безопасно с тях. И преди мадама беше насочвала оръжие към него. Уилям си спомни за онази изключително сърдита блондинка, която беше побесняла до такава степен заради него, че бе натиснала спусъка малко по-рязко. От мисълта за това го изби лека пот и той притихна на пода, за да не даде на жената какъвто и да било повод за паника.

Очите ѝ бяха разширени и уплашени, а червените устни бяха разтворени и откриваха бели, равни зъби. Дъфи си рече, че е много красива.

— Кой... кой сте вие? — заекна от напрежение тя.

— И аз се питам същото, госпожо — отвърна ѝ, като подпираше главата си с ръце.

— Какво правите тук?

Дъфи хвърли поглед към нея през сплетените си пръсти.

— Имате ли нещо против да махнете това пушкало? Току-що паднах от балкона и нервите ми отказват да издържат всякакви нови дразнители.

— Ще ми кажете ли какво правите тук? — Тя възвръщаше самообладанието си и гласът ѝ беше уверен.

— Не бъдете груба, за Бога — помоли той. — Вижте първо онзи бандит горе, преди да се държите по този начин.

Жената отново доби уплашен вид.

— Има ли там още някой?

Дъфи рязко се изсмя.

— Така смятам — отвърна, като разтриваше внимателно тила си. — Оня тип просто ме хвърли долу, та би трябвало да съм наясно.

Тя припряно направи стъпка назад и погледна нагоре към галерията, сетне поклати глава.

— Там няма никой.

Дъфи простена.

— Този „никой“ ми задигна фотоапарата — каза отегчено. — Ще възразите ли, ако се изправа? Тук става течение, което не ми понася особено.

— Мисля, че е по-добре да останете на мястото си. — твърдо отвърна тя. Държеше пистолета със сигурна ръка, докато посягаше към телефона.

— Не го правете! — възкликна Дъфи разтревожено. — Няма да се обадите на ченгетата, нали?

— Нима трябва да постъпя другояче?! — попита червенокосата и ръката ѝ се поколеба върху слушалката.

— Чуйте, мисис Морган, ще ви обясня всичко. Станало е огромно недоразумение! — каза Уилям. После се замисли и добави: — И друг път съм слушал гърмежи. Господи! Май съвсем загубих ума и дума...

Тя отпусна оръжието от изумление.

— Защо ме наричате така? — попита живо.

Дъфи леко изтръпна.

— Вие не сте ли мисис Морган?

— Не, разбира се.

Той с мъка стана на крака и размаха ръце към нея, когато тя рязко вдигна пистолета.

— О'кей, о'кей, зарежи това! — каза ѝ загубил търпение. — Касае се за нещо важно. Коя сте вие?

Жената тропна с крак по пода:

— Какво става?

— Ще ти кажа какво става — гневно отвърна Дъфи. — Хванаха ме за канарче. Трябва да чуеш цялата истина. И така, сладурче, аз съм Уилям Дъфи от „Трибюн“. Един тип, който се представи кат Морган ми пробута баснята, че си му била съпруга и че те изнудвали. Поиска от мене да направя снимки на негодника, дето те притискал. Повярвах на тази щуротия, качих се горе, където кацат кокошките, и щракнах няколко фотографии с тебе и с оня юнак, на когото бутна мангизите. Но точно когато посягах да си взема шапката и си казвах, че съм свършил добра работа, изскочи някакъв гангстер, откъсна ми апарата и ме пусна да си падна на врата. Ти ми заявяваш, че не си мисис Морган. В твой собствен интерес е да ми кажеш коя си.

Тя зяпна насреща му, после рече:

— Струва ми се, че си смахнат!

— Понапрегни си мозъка! — Дъфи започваше да става нетърпелив. — Нима не разбираш, че си загазила? На Морган му беше необходима снимката ти с онзи тип и той се сдоби с нея. Задай си въпроса защо.

Червенокосата продължаваше да го гледа втренчено и да клати глава.

— Не разбирам... Не вярвам, че...

С едно-единствено незабележимо движение той се плъзна към нея и изби пистолета.

— За Бога! — каза й грубо. — Ще ме изслушаш ли? Кой беше човекът, на когото даде парите?

Неговата настойчивост й подейства и тя заговори енергично:

— Не знам. Мисля, че името му е Кетли...

Дъфи отстъпи назад.

— Кетли... Ама разбира се! По дяволите! Май взех да оглупявам. Кетли... — Започна да обикаля около нея. — Какво общо имаш с плъх като Кетли, дявол да го вземе?

Веждите й се сключиха.

— Ще престанеш ли да ми задаваш въпроси? — поде тя.

— Виж какво, малката — приближи се Дъфи. В тона му имаше жлъчна нотка. — От репутацията на Кетли се разнася зловоние в този град. Всички го познават. Кетли сводникът. Кетли смотанякът. Кетли подлизуркото. Казвам ти, че за дами от твоята класа той е направо

смърт. Ти... ти допусна да бъдеш фотографирана с него... а някой взе снимките. Това без значение ли е за тебе?

— Но... — тя млъкна и Уилям забеляза, че беше пребледняла.

— Да! Започна да разсъждаваш. Сядай и разправяй по-живо. Дай го сбито, че ме чака работа.

Жената неочаквано се извърна към него с преливащи от ярост очи.

— Ти си виновен! — нахвърли се върху му тя. — Ако не беше ти...

— Престани! — тросна ѝ се Дъфи. — Ще успея да си прибера обратно снимките. Но преди да го направя, ще трябва да ми отвориш очите за страшно много неща.

Избликът на гняв бе утихнал почти в същия миг, в който бе започнал. Тя вяло се отпусна върху широкото канапе, взе пистолета и го подхвърли върху масата. Дъфи леко потръпна. Жените ставаха дяволски опасни, когато се наложеше да си служат с патлаци. Хвърли бърз поглед и видя, че предпазителят беше все още спуснат.

— Хайде, хайде! Да се заловим най-сетне с тази история — каза той, като приседна на ръба на масата. — Как се казваш?

— Анабел Инглиш — отвърна тя, сплитайки ръце в скута си.

— С какво се занимаваш? Да не би да си просто една малка сладурана, която се размотава в търсене на развлечения?

Тя кимна. Дъфи си запали цигара.

— Да-а, сигурен съм, че е така, и се обзалагам, че добре си прекарваш. Оня Кетли какъв ти се пада?

Лицето ѝ пламна и я обзе колебание.

— Аз... аз го бях помолила да събере материал за... за престъпния свят... — Анабел направи пауза. Цветът на лицето ѝ беше станал тъмночервен.

Дъфи изпъшка.

— За Бога, само не ми разправяй, че пишеш книга или нещо подобно... — каза умолително. — „Възгледите на една дама от висшето общество върху престъпността“?

— Мислех, че ще е увлекателно — рече му. — Разказва се за търговията с бели роби...

Той вдигна ръце.

— Значи си си въобразила, че ще напишеш книга за търговията с бели роби, така ли? — попита я, като засмука дим в белите си дробове и започна да го изпуска през ноздрите. — И е трябвало да избереш най-отявления негодник в града, за да ти помогне. Е, смятам, че ще бъде по-добре да си промениш творческия замисъл и да напишеш книга за изнудвачеството. В това организирано мошеничество ти е отредено почетно място и ако не си внимателна, ще платиш скъпо.

Тя бързо вдигна поглед с обидено изражение на лицето.

— Какво трябва да направя?

Дъфи се смъкна от масата.

— На първо време нищо. Ще си взема обратно фотоапарата. Това ще е началото.

Той отиде до телефона.

— Хвърли едно око в указателя и виж дали ще успееш да откриеш там името на Даниъл Морган — каза ѝ, завъртайки шайбата. Анабел стана и взе да рови из книгата. Докато чакаше да вдигнат отсреща, Уилям плъзна поглед по наведеното ѝ над масата тяло. „Анабел Инглиш“ — рече си наум. — „Едно великолепно име и една симпатична малка афера.“

В ухото му се вряза остър металически глас:

— „Трибюн“. Кой отдел търсите?

— Здравсти, Мейбъл! — каза той. — Там ли е Сам?

— Задръж така, ще те свържа.

Мак'Гайър вдигна слушалката.

— Здравей, приятелю! — рече. На Дъфи му се стори, че е малко на градус.

— Слушай, старче — каза му със заредена с нетърпение интонация. — Много е важно! Можеш ли да дойдеш веднага в хотел „Принсес“?

Мак'Гайър простена.

— Ох, за какъв ме смяташ? Прибирам се вкъщи. Чуй, палавнико, а какво ще каже Алис? Не съм се свъртял у дома цяла седмица.

Дъфи беше сигурен, че Мак'Гайър е пиан.

— Аз ще се оправя с Алис — отвърна. — Тръгвай и гледай да си бърз. — Той затвори, когато другият започна отново да протестира.

— Има десетина Даниъл Моргановци в указателя — обади се Анабел Инглиш.

— Добре — отговори Дъфи. — Ще го намеря — приближи се към нея. — Забрави вече тази история... Остави я на мене. Утре ще ти позвъня и ще ти съобщя как е минало всичко. — Той замълча, вгледан в нейните синьо-сиви очи. — Съвсем сама ли живееш тук?

Тя кимна.

— Освободих прислужницата за цялата вечер. Не желяех да вижда Кетли.

— Не се ли страхуваш?

— Защо да се страхувам? — погледна учудено Анабел.

Дъфи сви рамене.

— Ами просто си помислих, че... — Той изведнъж се ухили насреща ѝ — Да се върна ли при тебе, ако открия проклетия фотоапарат?

Нейните очи му се усмигнаха, но физиономията ѝ остана напълно сериозна, докато клатеше глава.

— Няма да бъда сама...

— Кой е приятелят ти?

Тя бавно тръгна към вратата. Уилям наблюдаваше как гладките ѝ мускули се движат под зеления халат. Разбра, че отдолу няма нищо. Анабел погледна през рамо.

— Смятам, че сега е най-добре да си вървиш — рече му. — Чувала съм, че на вас, вестникарите, ви хрумвали странни идеи, когато останете насаме с някое момиче.

Дъфи се огледа за шапката си и я забеляза близо до канапето.

— И какво от това? — отвърна, докато се насочваше към вратата. Двамата стояха съвсем плътно, фиксирайки се взаимно. — От какво, по дяволите, трябва да се оплаква едно маце, ако някой си поиска? Нима не му правят комплимент по този начин, а? Мога само да предполагам как биха се чувствали жените, ако не постъпвахме така от време на време!

Тя отвори вратата и той мина покрай нея. Спря се на прага и я изгледа отново.

— Ами лека нощ, сладурче! — каза ѝ, ухилен широко. — Приятни сънища... Ще свърша това-онова заради тебе.

Докаато притваряше полека вратата, Анабел не откъсна очи от неговите. После, когато почти я беше затворила, тя се облегна напред.

— Дъфи ли каза, че ти е името?

— Да!

— И само толкова ли?

— Бил Дъфи, ако не възразяваш.

— Хубаво име! — подпря се на рамката на вратата, която притисна закръгленото ѝ бедро.

Дъфи стоеше и се настройваше на „къси вълни“.

— Това е старинно фамилно име — скромно рече той и се засмя.

— Така ли? — повдигна вежди тя.

Уилям пристъпи към нея и се облегна на стената, докосвайки рамото ѝ.

— Ние от рода Дъфи си падаме по червенокосите — каза.

Брадичката ѝ се вирна. Устните ѝ приканваха неговите.

— Така ли? — повтори Анабел.

Устите им се сляха. Една дълга зелена ръка се плъзна около врата му и притегли главата му надолу. Тя не затвори очите си и когато надзърна в тях, на Дъфи му се прииска да се отскубне, само че го държаха здраво. Те вещаеха буря, изпълнени с диво желание. Стоеше, притиснал устни към нейните, слиян от свирепата ѝ пламенност. Внезапно зъбите ѝ се забиха в неговата горна устна. Болката го прониза и той грубо я отблъсна, като изпсува сърдито. Анабел остана втрещена в него. Червеникавозлатистата ѝ коса беше разрошена, а очите ѝ се бяха разширили потъмнели като градоносен облак от страстта. Направи крачка назад и тръшна вратата под носа му.

Дъфи не помръдваше, внимателно бършейки устата си с носната кърпа. „Някой ден тази кукла ще си позволи да стигне докрай — рече си — и тогава направо ще изяде някого.“

Отиде бавно до асансьора и натисна копчето. Устната му започваше вече да се подува. Застана пред решетката и зачака качването на кабината. „Боже мой — възкликна мислено. — Каква ужасна нощ!“

Докато асансьорната клетка плавно се издигаше, той съзря проснатото върху нея обезобразеното тяло на някакъв мъж. Проследи с поглед покрива на кабината, който безшумно мина покрай него, понесъл зловещия си товар, после тя спря на етаж — празна.

Уилям замря, усещайки как цялото му тяло започва да се облива в пот. „Леле, леле!“ беше единственото, което успя да каже, след което се върна при вратата на апартамента и заудря по нея.

ТРЕТА ГЛАВА

Жената изобщо не бързаше да отваря. Единствено това, че Дъфи залепи палеца си за звънеца в продължение на няколко протяжни минути, я накара да се появи. Беше сложила осигурителната верига на вратата. Уилям си помисли, че моментът е дяволски неподходящ, за да започва флирт през разни запънати синджири, но остави нещата да се развиват от само себе си.

Анабел понечи да затвори вратата, щом видя кой е, но Дъфи я изпревари и пъкна върха на обувката си.

— Слушай, веселячке — каза ѝ, — отвори и се дръж като възрастен човек. До самия ти праг има труп.

— Най-искрено вярвам, че или си изпечен хитрец, или си много, много пиян — отвърна тя, дишайки тежко.

Дъфи се облегна с цялата си тежест на вратата и притисна лице към тесния процеп.

— Кетли е на покрива на асансьора. На пръв поглед човек би казал, че го е взел направо от партера.

Видя как очите ѝ се облещиха, веднага след което тя се закиска. Би ѝ простил, ако беше изпищяла, дори ако беше припаднала, но нейният смях го влуди. Той отстъпи крачка назад.

— За мене е удобно и така, щом искаш да е по този начин.

Тя бутна вратата, откачи веригата, сетне отвори и излезе в коридора.

— Почакай — каза му и го улови за ръкава. Ръката ѝ изглеждаше съвсем бяла на фона на неговия тъмен костюм.

— След секунда някой ще повика асансьора и тогава ще бъде късно.

— Той наистина ли е... Искам да кажа, нали не целиш просто да ме изплашиш?

Дъфи се качи в кабината, дръпна решетката и натисна бутона за слизане. Остави я да пропадне до средата, след което прекрати спускането, като отвори решетката. Измъкна се навън с усилие, оставяйки клетката между етажите.

— Това прилича ли ти на детска приказка?

Анабел се взря в Кетли без да помръдне, но шията ѝ леко се издължи. Едната ѝ ръка се повдигна към устата.

— Мъртъв ли е?

— А ти да не мислиш, че е задрямал? Разгледай го, бебчо, виж му ръцете и краката. Нима може да се спи в подобна поза?

Тя се обърна към него ядосана.

— Добре де, направи нещо!

Той бутна шапката на тила си.

— Започвам да се питам дали наистина си толкова тъпа, колкото изглеждаш. Като гледам как работи мозъчето ти, май си по-завеяна и от някой наркоман. Да направя нещо ли? Добре, какво искаш да направя? Да се обадя на ченгетата ли? Да повикам линейка ли? Какво?

Анабел посегна с две ръце и прибра косата си зад ушите. Извърши го несъзнателно.

— Но ти сигурно знаеш какво да предприемеш — отвърна.

Известно време Дъфи остана загледан в Кетли с нерешителна физиономия, после се приближи и го сграбчи. Дръпна го за ръката и за рамото. Доста се шокира, когато ръката се обърна наопаки в лакътя. На този тип почти не му бяха останали здрави кости. Смъкна Кетли с теглене от покрива и колкото се можеше „по-нежно“ го положи на пода. Краката на трупа се подгънаха, но не в коленете, а по средата на пицялите. Уилям почувства как се изпотява. Пъхна ръце под мишниците на мъртвеца, завлече го в апартамента и го просна в антрето.

— Защо го внасяш тук? — Гласът ѝ беше станал с половин тон по-висок.

— Стига си дрънкала — рече той, оглеждайки с отвращение кръвта по ръцете си. — Този юнак ще ти пооплеска бърлогата, но по-добре така, отколкото да загазиш самата ти.

Върна се при асансьора и внимателно провери покрива. Дървенията беше изцапана с кръв.

— Дай мокър пешкир — каза Дъфи.

Тя влезе в жилището, като предпазливо заобиколи Кетли. Уилям стоеше до асансьора и я наблюдаваше. Рече си, че нервите ѝ си ги бива. Анабел се появи отново с навлажнена кърпа за ръце. Той я взе от нея и старателно избърса кървавите петна. След това си изтри ръцете в

кърпата и грижливо я сгъна. Влезе в апартамента и остави пешкира върху гърдите на трупа. Жената го последва, като отново мина на разстояние от Кетли, прибирайки плътно до себе си полите на зеления халат.

— Би ли надникнал дали парите са все още у него? — помоли тя. Дъфи я изгледа строго.

— Кое те кара да мислиш, че вече не са там?

— Казах го просто така. Имах предвид дали не би взел парите от Кетли.

Той се намръщи.

— Противно ми е да се занимавам с тази особа. Трошлива е.

Тя се приближи до него и се взря в мъртвия.

— Няма ли скоро да се вкочани? — попита. — Май ще е по-добре да го поизопнеш малко, преди това да е станало.

— За Бога! — възкликна Дъфи, но коленичи и внимателно издърпа краката на Кетли. Единият от пищялите му щръкна през крачола на панталона. Дъфи се изправи и хвърли поглед наоколо. Отиде до стенната закачалка и избра един бастун. Сетне се върна при трупа, постави върха на бастуна върху костта и натисна. Крайникът се изпъна. Направи същото и с другия крак.

Лицето на Дъфи беше леко прежълтяло, а горната му устна лъщеше от пот. Усещаше как започва да му се повдига от Кетли. Закачи ръката му с дръжката на бастуна, настъпи с крак тялото и дръпна внимателно. Ръката се измъкна изпод мъртвия Кетли, отпусната като буксирно въже.

Главата беше клюмнала върху дясното рамо. Кожата около врата беше цепната. Уилям оправи и нея с помощта на бастуна.

— Да му скръстя ли ръцете? — попита, колкото да каже нещо. През цялото време, докато се занимаваше с Кетли, Анабел беше стояла отстрани и беше наблюдавала.

— Вземи парите! — настоя тя.

Дъфи я погледна, присвил очи.

— Остави ги, където са, и ми дай нещо за пиене — рязко отвърна той.

Тя се запъти към хола и Уилям я последва. Внезапно си даде сметка, че продължава да стиска бастуна. По него имаше петна кръв. Отиде и го сложи до Кетли. После се върна във всекидневната.

Анабел беше застанала до масата и приготвяше доза скоч. Той пое чашата от нея, преди да беше успяла да добави содата, и изля течността в гърлото си. Уискито беше хубаво. Меко, стопроцентово, без остра, парлива жилка. Почувства го в корема си като малко топло възелче. Вдигна шишето от масата и си наля още.

— Ти ли го уби? — рече Дъфи, хвърляйки към нея поглед над ръба на чашата.

Тя кръстоса ръце пред гърдите си, онемяла за секунда, след което каза:

— Убит ли е?

Дъфи отпи от уискито.

— Помисли само — отвърна грубо. — Как би могъл да падне в шахтата? Не беше пиян, нали? Представи си за момент. Той излиза от апартамента ти. Асансьорът е на партера. Отваря решетката, за да надникне, и тогава му се завива свят и пада долу. Никой не би повярвал на тая измишльотина.

Червенокосата жена пребледня отново и се подпря на ръба на масата. Халатът ѝ се разтвори, излагайки на показ нейните колене, но това не притесни никого.

— Ето как е станало. Кетли е излязъл, запътил се е към асансьора и са го халосали по главата. После са го хвърлили в шахтата. Звучи логично. — Дъфи остави чашата върху масата и запали цигара. — Не отговори на въпроса ми. Ти ли го уби?

— Не — каза тя.

— Има само един човек, който би се хванал на думите ти, и това си ти — рече Дъфи.

Анабел вдигна глава. Големите ѝ очи гледаха уплашено.

— Нали не си мислиш, че съм го убила аз? — попита. Сричките направо се сливаха.

— Не разбираш ли в какво неприятно положение се намираш? — кротко каза Дъфи. — Добре, ще ти обясня. Кетли ти се е обадил, за да ти продаде нещо. Твърдиш, че било материал за някаква книга. О'кей, така да бъде. Изпращаш го до вратата и изведнъж хоп! — ето ти го размазан на покрива на асансьора.

— Това не доказва, че съм го убила аз — възрази тя, като дишаше тежко.

Дъфи вдигна рамене.

— Но внася яснота — отвърна ѝ. — Дай да хвърля едно око на информацията, която ти е продал.

Анабел се отдели от масата и отиде в спалнята. Дъфи седна в едно от креслата. Чака в продължение на няколко минути, след което подвижна:

— Да не би убиецът да я е задигнал...

Тя излезе от спалнята с пребледняло лице. Застана на прага, притиснала шията си с ръка. Другата ѝ ръка се беше впила в дръжката на вратата.

— Не мога... не мога да намеря пакетчето — промълви.

Дъфи сви устни.

— Обзалагам се, че няма да можеш — отвърна ѝ. После се изправи. Приблужи се до нея и като улови лактите ѝ с ръце, я притегли към себе си. — Ти си една невероятно наивна малка глупачка — спокойно каза той. — Въобразяваш си, че ще успееш да довършиш представлението съвсем сама. Но грешиш. Постави най-плитко скроената пиеса, която някога съм гледал. Тази история с писането на книгата за престъпния свят е стара като Библията. Няма ли да се вразумиш, Червенокоске?!

Тя се отскубна от него.

— Какво смяташ да предприемеш? — попита с безизразен и леко приглушен глас.

Дъфи се почеса по главата.

— Ама че дяволска нощ... — каза. След това остана съвсем безмълвен за миг, заровил пръсти в косата си. — Чудя се... — наруши мълчанието той, поглеждайки към Анабел. — Струва ми се, че онзи тип Морган цели да се стоварят върху тебе последствията от смъртта на Кетли — изрече като в скоропоговорка. — Пасва си, за Бога! — Възбудата беше на път да го завладее изцяло. — Слушай, бебчо, как ти звучи една такава хипотеза? Морган ме наема да фотографирам тебе и Кетли. Някой от шайката му го поваля с удар току пред вратата ти и го пуска в шахтата. На мене ми щипват апарата заедно с лентата. Всичко, което Морган трябва да направи, е да те заплаши, че ще предаде снимките на ченгетата, за да те накара да бръкнеш в банковата си сметка и да снесеш една прилична сума.

Анабел едва дишаше.

— Ще ми помогнеш ли?

— А на мене кой ще помогне, а? — рече той.

— Нима не искаш повече да си добър?

— Добър, по дяволите! Аз направих снимките, нали? Значи пак аз трябва да сторя нещо, за да пресека тази афера.

Тя се отпусна в креслото и закри очите си с ръка. Дъфи ѝ хвърли един поглед и взе втора чаша от количката с напитките. Наля вътре три пръста скоч, после напълни и своята. Приблужи се до нея.

— В състояние ли си да изпиеш това? — попита я.

Анабел пое чашата от него.

— Не изпитвам нужда — отвърна.

— По-добре ще е да си малко на градус — каза Уилям. — Чака те мръсна работа.

Тя го стрелна с очи и той посочи с глава към вратата.

— Предполагам, че ще трябва да се отървем от Кетли.

— Не може ли да го направиш ти? — каза му.

Дъфи тъжно се усмихна.

— Ти също си замесена, сестро — рече той. — Ще ти помогна, но нямам никакво намерение да опера пешкира сам.

Тя изпи уискито на екс и Дъфи ѝ поднесе цигара.

— След няколко часа това пиленце ще се вкорави като дъска. Предполагам, че в такъв вид няма да е много приятен за манипулации. Сега бихме могли да го опаковаме в някоя чанта без излишно суетене.

Анабел потрепери.

— Чудя се къде да го заровим, дявол да го вземе! — Дъфи започна да снове по пода. — Трябва да си остане под земята и да не бъде намерен никога. В момента, в който някой го извади, проклетите фотографии ще бъдат пуснати в „оборот“. Това е единственият начин да провалим играта им.

Погледна към нея.

— Върви да се облечеш — рече ѝ.

Тя се надигна от креслото и се запъти към спалнята.

— Дай ми някой куфар, ако имаш — каза Уилям.

Анабел се спря.

— Тука има един.

Той я последва. Тя посочи огромния стенен шкаф и Дъфи отвори вратата. В ъгъла видя неголям, продълговат черен куфар. Беше покрит с етикети. Сякаш нямахте хотел по света, за чиято рекламна лепенка да

не беше се намерило място по неговите черни лъскави стени. Огледа го и рече:

— Доста си обикаляла.

Тя не отговори. Дъфи издърпа куфара и го замъкна във всекидневната.

— Намира ли ти се някакво парче мушама, което да постеля отвътре? — извика той.

— Мушама ли? — показва се червенокосата на вратата.

— Иначе ще се оплеска целият куфар.

Тя отиде до отсрещната стая и изчезна вътре. Чу се шум от ровичкане, след което Анабел се появи с широко покривало за багаж.

— Това ще свърши ли работа?

— Аха! — Той взе гумираната материя от нея.

— Не ми отговаряй с „аха“ — каза Анабел.

Дъфи спря с мушамата в ръка.

— Какво ти става?

— Просташко е.

Той стоеше и я зяпаше.

— Дори и така да е — каза, — моментът е дяволски неподходящ за подобни неуместни забележки.

— Толкова ли си сигурен?

Покривалото се изплъзна от ръката му и падна на пода. Забеляза, че очите ѝ бяха абсолютно празни. Тя тихичко съскаше през зъби. Започна да се бори с колана около талията си и го развърза. Зеленият халат зейна и Дъфи зърна голотата ѝ. Беше се наклонила едва доловимо напред, с ръце опрени отстрани.

— Вземи ме — рече Анабел с наподобяващ въздишка глас. — Вземи ме, вземи ме, вземи ме!

Дъфи я зашлеви през лицето. Видя как пръстите му оставиха следи върху нейната бяла кожа. След това я удари пак. Тя примигна два пъти. Очите ѝ възвърнаха човешкото си изражение отново и тя остана загледана в него с изненадана и уплашена физиономия.

— Облечи се — каза Уилям пресипнало. Беше в състояние да мисли единствено за Кетли.

Анабел му обърна гръб, влезе с отпусната походка в спалнята и затвори вратата.

Той попи лицето си с носната кърпа. Вдигна парчето мушама и отиде в хола. През цялото време не спираше да си повтаря в каква противна история се е забъркал. Това, че трябваше да обработва Кетли в неговото състояние, не беше малко изпитание, но женище, смахнато като Анабел, направо го угнетяваше. Погледна с отвращение към трупа.

— Ако вдървяването ти не беше записано в моята сметка, сега щях здравата да се позабавлявам — процеди злобно.

Дъфи разстла покривалото отстрани на Кетли, след което улови бастуна и го закачи за подмишничната ямка. Не му достигнаха сили, за да си наложи да го докосне с ръце. С известно маневриране успя да го претъркаля върху плата. Сетне коленичи и превърна мъртвеца в спретнат денк.

Междувременно се почувства толкова зле, че се върна в хола и си наля още един скоч. Усети краката си лишени от тежест и през ума му мина, че май порядъчно е подпийнал. Главата му беше бистра и продължи да действа просто защото бе достатъчно дързък.

Ливна една яка доза в чашата на Анабел и се запъти към спалнята. Когато прекрачи в стаята, насмалко не изтърва уискито. Тя беше в леглото, легнала на хълбок. Носеше същото одеяние, с което се беше пръкнала на белия свят, и него наистина си го биваше.

Дъфи остави чашата на масичката до леглото, после заднишком излезе от помещението. В съзнанието му имаше една-единствена водеща мисъл. Трябваше да скрие Кетли, преди мускулите му да бяха станали корави като камък. Знаеше, че ако това се случи, с него щеше да бъде свършено.

Отиде в кухнята и щракна осветлението. Тя беше просторна, стените бяха облицовани с бели плочки до средата, а нагоре боядисани в жълто. Подът беше на големи черно-бели карета. „Превъзходна кухничка!“ — помисли си той. Разтършува се наоколо, докато не намери парче връв, и се върна при Кетли, който удобно си лежеше в своя „повой“. Смъкна се на колене и стегна вързопа с канапа. След това мина през хола, дотътри куфара в антрето и натъпка трупа в него.

Наполовина готов, на Дъфи му се наложи да спре и да поседне. „Колетът“ не оказа никаква съпротива. Кетли беше като желе. Дъфи остана известно време заяпан в куфара и в издутата мушама, която се подаваше над стените му. После стана и сръчка с бастуна изпъкналите

места. Капакът не можеше да се затвори съвсем плътно и затова го натисна с тяло. От това му призля, но някак си успя да щракне ключалките.

Извади носната си кърпа и избърса дланите и лицето си. В това време Анабел се появи от спалнята. Беше облечена в черна пола, бяла копринена блуза и черно три четвърти сако. В ръката си държеше чифт ръкавици в бяло и черно. Движеше се бавно, със съвсем леко залитане. Дъфи разбра, че уискито я беше хванало.

Тя примижа насреща му.

— Опакован е — каза той дрезгаво.

Жената не отвърна, но го изненада колко много омраза имаше в погледа ѝ. Уилям се замисли за момент и се съгласи вътрешно, че имаше основание да бъде кисела.

— Никога не съм се представял добре, когато наблизко се мотае някой труп — подхвърли.

Анабел се направи, че не го чува, и спря при масата, извила глава настрани.

— Сега какво? — го попита.

— Можеш ли да вземеш колата си?

— Гаражът е в сутерена.

Дъфи излезе навън и натисна бутона на асансьора. Той пое нагоре с умерено темпо и Уилям осъзна, че се оглежда за още трупове. Такива нямаше. Дръпна решетката, сетне влезе в апартамента. Тя не направи никакво движение, за да му помогне да завлече куфара в кабината. Беше тежък, но той успя да се справи.

Анабел се качи след него и те застанаха от двете му страни. И двамата гледаха в друга посока. Дъфи натисна бутона за сутерена и клетката започна да пропада. Той броеше етажите, покрай които минаваха. Докато стигнаха до долу, изброи дванадесет. Помисли си, че Кетли е късметлия, щом въобще е останало нещо от него.

Обслужващият гаража дойде на бегом. Беше дребен завързак с остра черна коса. Щом зърна Анабел, той едва не падна. Изглеждаше като възбудено кутре.

— Ще изкарвате ли „автобуса“ тази вечер? — попита, бършейки омаслените си ръце с парцал.

Тя успя да се престори на съвсем весела и да каже любезно „Да, моля!“, но това ѝ струваше много.

Дъфи продължаваше да стои в асансьора и да наблюдава. Джуджето се втурна в тъмнината и двамата чуха как запали някакъв мотор. Рече си, че двигателят не страда от липса на мощност. След минута гаражистът докара един огромен „Кадилак“ с включени габарити. Описа с колата завой и я закова точно пред мястото, където беше застанала Анабел. „Майсторско каране!“ — помисли Дъфи. Така си и беше.

Измъкна се от седалката и задържа вратата отворена за Анабел. На Дъфи му се прииска да бъде някъде другаде. Онзи започна да лъска стъклото.

Анабел се качи и хлопна вратата. Уилям хвана куфара и погледна към гаражиста.

— Ще ми послужиш ли с някой и друг мускул? — попита го.

Дребосъкът имаше достатъчно желание, но не му достигаха сили. Дъфи се изпоти, докато привързаха опакования Кетли към скарата на външния багажник.

— Заминава ли? — полюбопитства джуджето.

— Не — отвърна Уилям, проверявайки ремъците. — Просто се отървава от някои книги.

— Доста късно е.

Дъфи го изгледа сърдито. Май не беше толкова тъп, колкото изглеждаше.

— Да не би да имаш нещо против? — попита го рязко.

Гаражистът примигна.

— Нищо не казвам — припряно отвърна той.

Дъфи му даде няколко долара, след което заобиколи автомобила и се настани до Анабел. Тя включи на скорост и „Кадилакът“ се заизкачва по наклона към изхода.

— Къде ще ходим? — попита.

Той вече беше измислил къде.

— Има едно малко гробище в Източната част, зад Гринидж Вилидж — каза. — Отиваме там.

Червенокосата го стрелна с бърз поглед.

— Хитро — съгласи се тя.

Дъфи се отпусна назад в кожената тапицерия.

— Ти си чудесно момиче — спокойно рече той. — Не ми върви днес.

Тя не отговори.

— Знам, че няма да върна нищо, но не мога да оставя нещата така — каза Дъфи. — Искам да разбереш, че оценявам онова, което ми предложи, но този юнак щеше съвсем да се втвърди, докато свършим, така че се наложи да пропусна случая. Имаш пълното основание да си ми обидена.

Анабел продължи да мълчи още няколко секунди.

— Не ти се сърдя — рече най-сетне. — Мисля, че си достатъчно умен, за да ме отхвърлиш заради това, което съм.

Това беше самата истина. Дъфи въздъхна и пипнешком потърси цигара.

— Хайде да не се караме — каза й. — И на двама ни се събра предостатъчно.

— Аз не се карам — беше всичко, което отвърна тя.

Следващите няколко преки пропътуваха в тишина, после Дъфи каза:

— Тук завий вдясно.

Анабел завъртя волана. Той си помисли, че управляваше големия „Кадилак“ като че ли беше част от самата нея. Преценяваше дистанцията с точност една броня и колата се провираше в уличното движение, без изобщо да губи скорост. Повечето пъти нейното свръхестествено предугаждане на пътната ситуация бе по-бързо от светкавица. Под капака на „Кадилака“ бяха събрани много конски сили и едно докосване на педала беше достатъчно, за да го накара да полети напред като стрела.

Когато пристигнаха на гробището удари два часът. Дъфи се наведе напред.

— Спокойно — рече й. — Мястото е пусто, но може да има някой.

Тя спря автомобила пред железните порти. Дъфи отвори вратата и слезе. Никъде в гробището не се виждаше светлинка. Беше дяволски тъмна нощ.

Уилям се радваше, че не е ирландец. Наоколо беше злокобно. Той се извърна към колата.

— Изчакай тук — каза. — Ще отида само да поогледам.

Анабел отвори вратата и застана на пътя.

— Нямам намерение да оставам сама — заяви тя.

Дъфи не се изненада. Приблужи се до железния портал и натисна. Двете му крила се поддадоха и зейнаха.

— По-добре вкарай автомобила на заден ход — предложи той. — После ще сме готови за потегляне.

Тя отново се качи в „Кадилака“ и запали мотора. Дъфи я остави да откара колата доста навътре по централната алея на гробището и едва тогава ѝ даде знак да спре. След това затвори портите.

Когато излезе от автомобила, Анабел държеше малко джобно фенерче. Нощният въздух беше задушен и Дъфи с пръст разхлаби яката си. Обгърна с поглед мрачното място. То никак не му харесваше. Тя стоеше съвсем близо до него и той долови потреперването ѝ, когато я докосна. Високо над тях луната висеше като мъртвешко лице, едва прозираща през леката мъгла. „Сякаш всеки момент ще завали“ — мина му през ума.

— Искам да намеря някоя стара гробница — рече. — Ако успеем да настаним Кетли в нещо подобно, известно време никой няма да го „безпокои“. Пък може би и завинаги...

Той бавно тръгна по алеята. Анабел вървеше плътно до него. Белите надгробни камъни от двете им страни изглеждаха призрачни. „Доста неприятно е да си отдолу!“ — каза си.

Колкото по-навътре навлизаха в територията на гробището, толкова по-тъмно ставаше. Короните на дърветата започнаха да се сгъстяват все повече.

— Приятно местенце, нали? — обади се Дъфи.

Тежкият мирис на гробарски цветя тегнеше във въздуха. Сгурията хруптеше под краката им и на него му се струваше, че гърмят бомбички.

— Копнея да се махнем оттук — нервно каза Анабел. — Страх ме е.

— И мене. Целият треперя! — отвърна Уилям. — Мисля, че сме достатъчно далече от пътя, за да рискуваме с малко светлина.

Той завъртя лъча на електрическото фенерче. Плъзна го по надгробните паметници, които изглеждаха поразително бели в мрака.

— Това май ще свърши работа. — Дъфи спря и насочи светлината.

От лявата им страна се намираше мавзолей от черен мрамор. Беше почти невидим, преди лъчът да го открие. Те се приближиха и го

огледаха внимателно. Мраморната врата беше заключена. Ето новия дом на Кетли — каза Дъфи, като прокара ръка по гладката, хладна повърхност. — Но как ли ще го вкараме вътре, дявол да го вземе?

Опря рамо на вратата и натисна. Заболя го, но тя си остана непоклатима.

— Какъв е този номер тук? — запита Анабел. Беше взела фенерчето, за да може той да насили вратата.

Дъфи проследи погледа ѝ. Отстрани на входа имаше малка табела с отпечатана отгоре цифра „7“. Отговори ѝ, че не знае.

— Смяташ ли, че държат ключовете от всички гробници в портиерната? — подсети го тя.

Той се ухили насреща ѝ.

— Страхотна идея! — рече. — Ще идем да проверим.

Къщичката на портиера, която се намиреше до портала, беше заключена и запустяла, но Дъфи без особени мъчнотии успя да отвори един прозорец и я претърси. До входната врата се натъкна на табло с ключове, към всеки от които имаше прикачена дървена топка с пирографиран номер. Потърси с очи седмицата и я откри.

— Май го докопахме — оповести той. — Предлагам ти да закараш колата до гробницата, докато аз прескоча да пробвам ключа.

Анабел се качи в „Кадилака“ и потегли на заден ход по алеята. Наложил му се да се върне и да ѝ помогне с фенерчето, тъй като един-два пъти излезе извън нея. Най-сетне се върнаха при мавзолея и Дъфи опита ключа. Резето послушно се върна с малко по-силен натиск от негова страна и той бутна вратата назад. Лошият въздух в подземието го накара да се отдръпне от прага.

— Този тип ще си има добра компания! — изчерпа се целият му коментар.

Уилям отиде при задницата на автомобила и поведе борба с каишите, които придържаха куфара. Анабел стоеше, здраво стиснала фенера. Той отвърза ремъците и смъкна товара на земята. Беше тежък, но успя да го свали, без да вдигне никакъв шум. След това се изправи и избърса длани в носната си кърпа.

— Мисля, че едно питие ще ми дойде добре — рече запъхтян.

— В джоба на шофьорската врата има плоска половинка.

Дъфи енергично се спусна натам. Сграбчи шишето с ожесточение. Сети се, че би било по-безопасно да не дава на

червенокосата нито капка. Изглежда, уискито я отклоняваше от правия път. Не му се щеше отново да умува как да ѝ отказва.

— Струва ми се, че сега мога да се справя с всичко — подхвърли, като пхнаше бутилката в задния си джоб.

Съблече самото си и откопча яката, разхлабвайки вратовръзката. После се запъти към куфара и го повлече навътре в гробницата. Анабел остана на прага, светейки с фенера. Лъчът подскачаше насамнатам. Ръката ѝ трепереше като на барман, който няма право да пие по време на работа.

Дъфи вкара куфара и спря.

— За Бога, дай ми този фенер! — настоя.

Тя го стори с видима радост.

— Ще повърна — каза му.

— Не! Не бива! — сопна ѝ се той. — Бързо върви да седнеш в колата.

Когато Анабел се отдалечи, Уилям отвори куфара и го обърна на едната му страна. Мушаменият вързоп беше плътно натъпкан и се наложи да го издърпа. Парче от материята изненадващо се откъсна от ръката му и той падна назад. Приземи се върху нещо ръбесто, а дланта му усети някаква хладна метална шина. Опипа я с пръсти и се дръпна като попарен. Беше дръжка на ковчег. По лицето му потече вода, като че ли го бяха изстискали.

Отиде до вратата и дълбоко вдъхна влажния въздух, след което се върна при куфара. Яростно изтегли Кетли навън, изхлузи връвта и с рязко движение махна гумирания плат. Мъртвецът се изпружи в краката му. Дъфи не го погледна. Хвърли покривалото в куфара и го изнесе навън.

Уискито вече съвсем го беше хванало и той се движеше със залитане. Направи още един обратен курс, за да прибере фенерчето, но и този път не удостои Кетли с внимание. Затвори вратата на мавзолея и я заключи.

Ризата се беше залепила за гърдите му, а краката му леко трепереха.

— Добре ли си? — извика Анабел от колата.

Дъфи отговори, че е добре, но го каза само защото беше пиян. Далеч не се чувстваше така. Точно в този момент би предпочел да е

толкова наквасен, че сънят да заличи споменът за цялата вечер. За една нощ беше преживял повече от достатъчно.

Тя излезе от автомобила и застана до него.

— Какво ще стане с куфара? — попита го.

— Зад къщичката на портиера има кран с маркуч. Забелязах го, когато прескачах. Ще занеса нещата да ги измия и после можем да си ходим.

Анабел седна върху стъпалото на колата и запуши. През цялото време остана с плътно затворени очи. Толкова се страхуваше да бъде сама, че ако не беше цигарата върху устните ѝ, нямаше да спре да пици.

На връщане Дъфи ѝ подвижна, щом наближи. Не искаше да я стресне.

— Всичко е наред — каза, докато качваше куфара отново на багажника. — Вече няма никакви петна. Кетли е добре подслонен, така че, надявам се, това ти развързва ръцете.

Тя се настани в „Кадилака“ и бавно подкара към портала. Уилям вървеше отстрани. След като отвори вратите, Дъфи предпазливо огледа пътя в двете посоки, но той беше тъмен и безлюден. Той затвори портите, щом колата стъпи на платното, и седна до Анабел.

Тя шофираше с бясна скорост, без да обели дума. Очите ѝ бяха приковани в шосето отпред. Дъфи се облегна, дишайки с усилие, с очи натежали за сън.

Когато движението започна да става по-интензивно, той вдигна глава.

— Можеш да ме оставиш тук — каза ѝ. — Прибирам се.

— Ще те закарам — отвърна му тя.

— Не!

Анабел спря.

— Извинявай, аз... — поде тя.

— Отивам си у дома — твърдо рече той. Беше му дошло до гуша.

— Навярно утре. Тази вечер не!

Отвори вратата и със залитане се изниза на улицата. Спря и се хвана за колата.

— Трябва да си взема обратно снимките — каза. — Ще се видим след това.

Дъфи силно затръшна вратата. Зърна за миг големите очи на Анабел, разширени от омраза, блестящите ѝ в мрака бели зъби, сетне „Кадилакът“ полетя като куршум.

Той се огледа за такси. „Струва ми се, че това пиленце ме ненавижда до смърт“ — рече си, докато една жълта кола плавно спираше пред него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Апартаментът на Дъфи се състоеше от три стаи на последния етаж на стара жилищна сграда.

Шофьорът на таксито отби до бордюра точно под уличната лампа. Уилям слезе, оставяйки вратата сама да се притвори.

— Т'ва ли е? — попита шофьорът.

— Да, точно тук е.

Онзи го изгледа.

— Май е паднала веселба, а?

Дъфи леко отмести глава, за да не диша в лицето му.

— Такова нещо не си и сънувал — отвърна.

— Стига ми това, което виждам наяве — отвърна шофьорът на таксито. Беше от тарикатите.

Уилям му плати и хлопна вратата. Блъсна я толкова жестоко, че таратайката се разтресе. Онзи се намръщи, но не рече нищо. Беше нахален, но не и глупав. Колата се отдалечи.

Дъфи изкачи външните стъпала, претършува джобовете си за ключа и взе да ровичка в ключалката. „Господи, уискито беше превъзходно!“ — каза си, като улучи дупката. Ключът хлътна рязко и той го превъртя. Коридорът тънеше в мрак, но пътят за нагоре му беше познат. Започна да катери стълбището, когато стенният часовник удари четири часа. Висеше в коридора. Притежаваше някаква сладникава, крехка напевност, която винаги дразнеше Дъфи. Като стъпваше предпазливо, сложил ръка върху парапета и едва докосвайки с другата отсрещната стена, той мълчаливо вървеше нагоре. Трябваше да изкачи четири етажа, но беше привикнал. Когато стигна до площадката пред жилището си, Уилям спря. В апартамента му светеше. Ярката светлина струеше изпод вратата.

Две неща му минаха през ума. Първо, че чистачката е забравила да угаси лампата, и второ, че Мак'Гайър го чака. Доста се стресна, щом се сети за него. Напълно беше забравил за бедния си приятел. Много лошо! Уилям поклати глава. Сигурно щеше да бъде адски

обиден. Отново потърси пипнешком ключа си и отвори вратата. В първия момент светлината съвсем го заслепи.

В стаята, обърнати с лице към вратата, седяха двама мъже. Един друг стоеше прав до прозореца и гледаше към улицата, надзъртайки през транспаранта.

Дъфи атакува пръв.

— Обзалагам се, че сте дошли да ми откраднете уискито — каза той.

Мъжът, който гледаше през прозореца, бързо извърна глава. Беше едър. Имаше монголоидни очи и отпусната уста, физиономията му беше смачкана и брутална като на неуспял професионален боксьор.

Уилям го огледа, после отместа поглед към двамината, които седяха в креслата. По-близкият беше ниско човече със стиснати устни и студени, жестоки очи. Лицето му беше белезникаво като замръзнала овча лой и той бе застинал неподвижно, с ръце скръстени на корема.

Другият, който се намираше отдясно на малчото, беше младеж. По бузите му имаше мъх, а кожата му беше с онзи специфичен розов оттенък, за който повечето момичета мечтаят, но не притежават. Приличаше на опасен хулиган, защото беше събрал веждите си и ъгълчетата на устните му се бяха дръпнали надолу. Дъфи си помисли, че това бе само кинаджийско перчене.

— Най-сетне! — обади се мъжлето.

Уилям затвори вратата и се облегна на нея.

— Ако знаех, че ще наминете, щях да си дойда по-рано — отвърна му.

— Чухте ли? — попита дребосъкът. — Този умник твърди, че ако знаел за идването ни, щял да се върне по-рано.

Другите двама не казаха нищо.

— Но щом вече сте тук, какво значи всичко това? — рече Дъфи.

— Настоява да разбере какво значело всичко това — отново го дублира ниският.

Дъфи бавно стисна юмруци.

— Трябва ли да повтаряш всяка моя дума? — попита. — Онези две гълъбчета не разбират ли какво казвам?

Малкият се отпусна назад в креслото.

— Разбираш го, нали Клив? — обърна се той към младежа.

— Клив ли? — Уилям започваше да се ядосва. — Това име означава жълт нарцис, нали?

Хлапакът се надигна.

— Слушай, бастун такъв...

Дребосъкът се захили.

— Как възприемаш подобни неща? — каза.

— Защо сте тук? — настоя Дъфи. Погледна към бияча отсреща до прозореца.

— Хайде, хайде! — отвърна онзи, като изведнъж доби суров вид. — Дай го!

— Какво да дам, за Бога? — попита Уилям.

— Чу ли го, Клив? Искате да научите какво трябвало да предаде?

Момчето, което нарекоха Клив, мързеливо стана от креслото. Надвеси се над джуджето с побесняло от гняв лице.

— Така няма да стигнеш доникъде — рече то. — Насъскай срещу него Джо.

Здравенякът в ъгъла пристъпи напред. Личеше си, че се сдържа с усилие. Малкият махна с ръка към него.

— Рано е — каза му. — Не се налага да бъдем груби с този смотаняк.

„И тримата са смахнати!“ — мина през ума на Дъфи и той съжали, че беше изхвърлил плоското шише. Клив се отместил от дребосъка и се облеци срещу него.

Малкият тип отпрати на Дъфи смразяващ поглед.

— Бъди разумен, хитрецо — каза. — Дошли сме за фотоапарата.

Дъфи килна шапката си назад към тила и изду бузи. „Това било значи...“ — помисли си. Отиде до количката с напитките и взе бутилка скоч.

— Ще пийнете ли, господа? — попита той.

В ръката на Клив се беше появил револвер. Уилям го погледна изненадан, след което се обърна към дребосъка:

— Кажете на тази фея да разкара пушкалото, че може да нарани някого.

— Пет пари не давам. Какво ме интересува?

— Нареди на хлапето да прибере тапешника си, или ще го направя аз вместо него, като му отпоря и ушите! — рязко се сопна Дъфи.

Клив издаде някакъв остър звук, наподобяващ конско цвилене. Изглеждаше като човек, който е на път да получи нервен пристъп. Стоеше с побеляло лице и помътнели от омраза очи. Уилям леко изтръпна при вида му.

— Махни го! — заповяда джуджето.

Младокът полека извърна глава и се взря в него.

— Ще го гръмна... — пискливо заплаши той, нанизвайки думите като в скоропоговорка.

— Казах да махнеш оръжието! — Миниатюрният джентълмен беше порядъчно шокиран, че му се налага да повтаря.

Клив се поколеба, примигна, после прибра револвера в джоба си. Позата му беше нерешителна, ръцете му се тресяха от възбуда. Тогава напълно неочаквано се разплака. Лицето му се набръчка като детска каучукова маска, стисната в шепи. Той се отпусна на стола, закри лице със своите тънки кокалести ръце и зариди.

Дребосъкът въздъхна.

— Виждаш ли как го разстрои... — каза на Дъфи.

Уилям хвърли шапката си на канапето и прокара пръсти през косата си.

Едрият побойник се отдалечи от прозореца и потупа Клив по главата. Не обели нито дума, а просто доста силничко го „приласка“.

Малчото се размърда притеснено.

— О, нямах нищо конкретно предвид — рече. — Не трябва да опушкваме този приятел, така че не бих могъл да ви разреша да го направите, нали?

Клив свали ръцете си и каза подсмърчайки:

— Да, но внимавай как ми говориш.

— Да, да, разбирам — усмихна се niskият мъж през своите стиснати устни. — Съжалявам! Пък и какво повече да кажа, а? Извиних се, а това е повече от достатъчно.

Клив се втренчи в дребосъка с гореща настойчивост.

— Обиди ме не онова, което ми рече, а начинът, по който прозвуча... — отвърна му.

— Ясно, причината е в моята интонация, нали?

Момчето ревна отново. Този път не закри лицето си, но стисна очи и избърса носа си с опакото на ръката.

— Да — призна то. — Виновен е тонът ти.

— Голяма работа е, нали? — обади се Дъфи, който се беше облегал на стената и наблюдаваше с изключителен интерес.

— Остави го на мира — отвърна мъжлето. — Момчето си го бива, но е чувствително.

Клив спря да плаче и стрелна Дъфи с ненавистен поглед. Останалите двама го проследиха, сякаш току-що си спомняха, че Уилям съществува.

— Добре ли си вече? — попита дребосъкът Клив.

Младежът отвърна, че бил добре.

— Хайде! — подкани малкото човече Дъфи. — Губим време.

— Разочарован съм — каза Уилям. — Надявах се, че всички ще си оскубем косите от огорчение и ще се наплачем до насита.

Джуджето се ухили отначало, но след това млъкна и го изгледа с досада:

— Давай апарата, че скоро трябва да се омитаме.

Дъфи запали цигара и издуха облак дим към тавана.

— Не е у мене — рече.

Тримата онемяха.

— Слушай — търпеливо подхвана малкият тартор. — Дошли сме за фотоапарата и ще го вземем, разбираш ли?

Уилям вдигна рамене.

— Не мога да ви услужа — отвърна лаконично. — Не е у мене.

— Ти май не схвана правилно — възрази онзи. — Казах, че играчката ни трябва и ще я имаме.

— Напротив, разбрах те още първия път. Уверявам те, че при мен я няма.

Зъбите на момчето се показаха изпод горната му устна.

— Казах ти, че нищо няма да постигнеш с това копеле...

Дъфи се отблъсна от стената. Тръгна на бавна обиколка из стаята. Очите му не се отделяха от тримата мъже, които също го наблюдаваха.

— Внимавай — предупреди той Клив. — Съвсем скоро някои от зъбите ти могат да се окажат изкуствени.

Клив хвърли поглед към шефчето си.

— Пусни му, Джо! — рече възбудено. — Нека да съдере от бой този кучи син!

Дъфи беше вече съвсем близо до него. Даваше си вид, че разсеяно гледа нанякъде.

— Не ме наричай така! — извика гневно и неговият десен юмрук описа траектория от нивото на кръста му до устата на хлапака. Притесняваше го здравенякът.

Реши, че ако неутрализира другите двама, би имал някакъв шанс срещу него, но не беше сигурен.

Клив се преобърна, повличайки креслото със себе си. Остана легнал на една страна, като съскаше през пръстите на ръката си, с която беше притиснал уста.

Останалите бяха прекалено сащисани, за да реагират. Дъфи удари дребосъка в основата на носа. Движението беше трудно, защото онзи беше седнал, но в него бе вложена много сила. Джуджето отхвъркна назад и се прекатури с трясък. Простря се, напълно зашеметено.

Уилям мина в стойка с леко протегнати напред ръце и прибрани към тялото лакти.

Едрият бияч се загледа в Клив, после се втренчи в малкия тип. Усмихна се, откривайки два реда равни, снежнобели, ситни зъби.

— Господи! — възкликна пресипнало. — Сега ще си го получиш!

Той се надигна, мощен като приливна вълна, и се понесе с пружинираща зигзаговидна стъпка. Дъфи моментално си даде сметка, че е далеч под класата на този мъжага. Отскочи и започна да отстъпва, докато петата му не срещна с тъп звук стената. Великанът приближаваше — решителен и самоуверен. Главата му беше наведена, а брадата добре прикрита зад рамото. Дъфи замахна. Ударът беше хубав и разсече въздуха със свистене. Онзи се отмести. Едва забележимо, но достатъчно, за да улучи юмрукът на Уилям празното пространство. След това биячът го светна под сърцето. Разнесе се звук като при кълцане на месо със сатър. На Уилям му се стори, че къщата се сгромолясва отгоре му. Почувства как коленете му омекват, но здравенякът му позволи да се вкопчи в него. Дъфи го обхвана с ръце, държейки го така, че да не може да го удари отново.

Онзи го остави да се съвземе.

— Беше екстра тупаник, а? — подметна му.

Дъфи пусна захвата и бързо се дръпна назад, но се блъсна в масичката и се преметна презглава. Трескаво се изправи на крака. Джо му даде много време. После започна да се приближава с напористата си, шикалкавеща походка, изплъзна се от неговия юмрук и го фрасна повторно в ребрата. Беше дяволски болезнено. Дъфи отново подгъна колене. Този път гладиаторът замахна странично към главата му, и Уилям рухна на една страна, оставайки неподвижен. Приземи се съвсем близо до малкия тип, който току-що беше успял да се попривдигне. Дребосъкът извади револвер от вътрешния джоб на сакото си и като го улови за цевта, се наведе напред и хакна Дъфи в слабините с все сила.

Той се сви на кълбо, но не извика. Почти прехапа устната си, но не издаде стон. Тогава усети как вътрешностите му се качиха в гърлото и повърна.

Джуджето се размърда ядосано.

— Вижте! — каза. — Онова копеле за малко не ме довърши! — Беше порядъчно нервирано от това обстоятелство.

— Най-сетне действаш правилно — одобрително рече Клив.

Тримата се бяха наредили около Дъфи и го съзерцаваха. Малкият джентълмен внимателно притискаше с пръсти основата на носа си, а очите му плуваха в сълзи. Клив беше коленичил на пода с подути устни. Чувстваше как предните му зъби леко се клатят, когато ги докосваше с език. Джо стоеше, провесил лапи като куче, на което са отнели кокала.

Дъфи бавно вдигна глава. Лицето му лъщеше от пот. Меката светлина от абажура на тавана падаше върху позеленялата му кожа. Беше ужасно зле, но продължаваше да се владее и да потиска болката. От устата му течеше кръв надолу по брадата. Усещаше нейния солен вкус.

— Дай го! — каза малчото.

Уилям не отговори нищо. Не беше сигурен, че му е останал глас. Лежеше, вперил очи с омраза в него.

— Не ти ли беше достатъчно? — попита дребосъкът.

Дъфи не наруши мълчанието си. Онзи вдигна ръка.

— Накарай го да поомекне! — обърна се той към Джо.

Здравенякът се усмихна. Доставяше му истинско удоволствие да се държи като месомелачка. Той протегна ръка и пръстите му

сграбчиха отпред ризата на Уилям. Последва леко дръпване. Дъфи пое нагоре сякаш беше коркова тапа, която вадеха от шише. Тихо изсумтя от болка. Отворената му длан зашлеви Джо през очите. Бандитът примигна.

— Видяхте ли какво ми направи? — попита той.

— Умира да се бие, а? — отвърна джуджето.

Дъфи вяло замахна към Джо. Ударът му не би зашеметил дори дете. Биячът се ухили.

— Осъзнай се, приятелче! — рече. — Ти си напълно безвреден.

— Защо просто не го „погалиш“ тук-таме, Джо? Нямаме много време... — обади се малкият тип.

— Разбира се — отвърна онзи.

Задържа Дъфи на една ръка разстояние и го прасна между очите. Юмрукът му летеше с убийствена бързина. Уилям зърна приближаването му, но не беше в състояние да го избегне. В главата му нещо експлодира и го заслепи ярка светкавица. Искеше му се да легне на пода, но някаква сила не му позволяваше.

— Няма нужда да го налагаш прекалено грубо — коригира го дребосъкът. — Само го понаплескай. — Гласът му се стори на Дъфи безкрайно далечен.

— Сетих се за какво говориш — рече великанът и започна да брули физиономията на Уилям с тежки, звучни плесници.

— Ако ти прилошава, можеш да извърнеш глава — обърна се малкият тартор към Клив.

— Добре съм — отвърна той. — Де да бях голям като Джо!

Дребосъкът потупа ръката му.

— Аз пък не бих искал... — рече.

— Да опитаме ли пак? — попита Джо, когато се измори.

— Не би било зле — каза ниският господин.

Биячът пусна Дъфи, който падна в насипно състояние на пода. Лицето му беше тъжна картина. Джуджето коленичи до него.

— Къде е фотоапаратът, умнико?

Уилям измънка нещо, но устата му беше толкова подута, че то нищо не разбра.

— Сложи го на дивана, Джо, ще трябва да го вкараме във форма.

Гангстерът повлече Дъфи за ръката по пода и го тръшна върху мекия диван.

— Клив, донеси вода и кърпа! — нареди малкият.

Хлапакът излезе от стаята и отиде в банята. Дъфи лежеше със затворени очи и дишаше, разтърсван от хрипове.

Джо се приближи до количката с напитките и си наля една чаша. Изгълта я на екс без вода, след което се тупна по гърдите с юмрук.

Клив се върна с мокър пешкир. Дребосъкът протегна ръка, но момчето се запъти към Дъфи.

— Остави на мене.

— Брей, чу ли го, Джо?! — изненада се той. — Клив желае да действа.

Момчето застана на коляно отстрани до Уилям и започна да бърше отеكلото му, натъртено лице с кърпата. Той го изгледа през подпухналите си очи. Тогава Клив сложи ръка върху бузата на Дъфи, разтвори пръсти като граблива птица и заби нокти в лицето му.

Джуджето притича през помещението и дръпна хлапака настрана. В ъгълчетата на устата му се беше появила пяна.

— Това ще му е за урок! — пискливо каза момчето. — Повече няма да ме удря изневиделица.

— Можеше да си счупиш хубавите нокти — остро рече малкият. — Не е този начинът да напреднем.

Дъфи се надигна и спусна крака на пода. Джо го наблюдаваше, широко ухилен.

— Голяма напаст е, нали? — каза с възхищение.

Другите двама също се извърнаха и го загледаха. Уилям седеше с клюмнала на гърдите глава. Остана така в продължение на няколко минути, сетне се оттласна с две ръце от дивана и се изправи. Лицето му представляваше кървава маска. Олюлявайки се, той се втурна към Клив, който енергично се скри зад малчото.

Джо препречи пътя на Уилям.

— Още ли си търсиш белята? — попита го.

Дъфи замахна тромаво с ръка, но онзи го издумка в ребрата, като пристъпи напред и го разтърси изненадващо. Устата му се отвори и с едно „Ох!“ той се свлече на колене.

Точно тогава иззвъня телефонът. Тримата се сепнаха и погледнаха към него. Звъненето продължаваше.

— Това не е добре — обади се дребосъкът, добил разтревожен вид.

Стояха и чакаха, с внимание изцяло погълнато от телефона. Той продължи да кънти още няколко секунди, след което замлъкна.

Джо за втори път завлече Дъфи до дивана. Вдигна го и погледна към шефчето си.

— Свести го! — нареди то.

Великанът започна да тегли ушите на Уилям. Беше хванал във всяка ръка по едно и дърпаше така, сякаш доеше крава. Жертвата му простена и се опита да освободи главата си.

— Вече е на себе си — докладва Джо.

Джуджето застана съвсем близо до Дъфи.

— Хайде, изплюй камъчето! — кресна силно. — Къде е проклетият фотоапарат?

— Открадна го някакъв тип — изломоти Уилям почти в безсъзнание.

Малкият отстъпи назад.

— Исусе Христе! — възкликна. — Чухте ли само? Твърди, че някой го бил откраднал. Това пиленце навярно е смахнато, за да се запъва толкова дълго.

Телефонът започна отново да звъни.

— Може би е мистър Морган — изгърси Клив.

— Тихо! — каза дребосъкът и хвърли поглед към Дъфи. Той лежеше със затворени очи, но чуваше отлично. Мозъкът му не беше в състояние да мисли, ала запомняше добре. Портативният гангстер се поколеба, после отиде до телефона. Вдигна слушалката от вилката.

— Ало? — прозвуча строго гласът му. Известно време стоя и слуша, сетне рече: — Сбъркал си номера, мой човек! — И затвори. Поклати глава. — Някакъв юнак търсеше нашия герой — посочи той с палеца си Дъфи. — Май ще трябва да направиш още един опит, Джо.

Клив направи крачка напред.

— Защо да не го поопърлим малко? — предложи. — Това си е чисто губене на време.

Джуджето погледна към Джо.

— Смяташ ли, че си в състояние да изтръскаш всичко от него? — попита го.

Биячът се ухили.

— Да — отвърна той. — Само ми дай малко време. Този хубавец си мисли, че се занасям с него. Така ли е, умнико?

Дъфи се чувстваше замаян, но краката му постепенно се зареждаха със сила.

— Чакайте малко — пророни с мъка. — Не вярвате ли на това, което ви казвам? Някакъв непознат задигна апарата, преди да напусна проклетата сграда. Прибрах се направо. Не е у мене, не виждате ли?

Малкият тип хвана Джо за ръката.

— Възможно е да казва истината — рече.

Здравенякът поклати глава.

— Това приятелче не би открило истината дори на свещеник — отвърна му.

Дребосъкът хвърли поглед към часовника върху полицата на камината.

— Виж колко е часът — каза.

— Само приказки... приказки... приказки... приказки! — намеси се Клив.

Малкият го потупа по ръката.

— Какво да сторя, щом фотоапаратът не е у него?

Дъфи бавно се вдигна до седнало положение и внимателно прекара ръка по лицето си. До него, върху подлакътника на дивана имаше пепелник. Едно от онези изобретения, които се залавят с облечени в кожа метални притяжки за облегалката. Беше доста масивен предмет. Дъфи постави ръката си отгоре, после с едно цялостно движение го дръпна и го запрати в прозореца. Стъклото се разби, издрънчавайки силно. Част от него се посипа долу върху улицата.

— Умник е, нали? — подхвърли джуджето.

Клив се втурна към вратата.

— Да се омитаме, преди да са се качили ченгетата — рече.

— Разбира се, че ще си ходим — отвърна то. След това стрелна Дъфи с очи. — Ще се върнем, хитрецо!

Човечето последва Клив навън от стаята.

Джо халоса Уилям отстрани по главата. Ударът го изхвърли от дивана на пода.

— Скоро ще се срещнем пак — каза той, като бързо тръгна към вратата. След това се спря и се вгледа в проснатото тяло на Дъфи. Върна се и го ритна жестоко в ребрата.

Дребосъкът надникна от прага.

— Хайде, Джо! — подкани го. — Трябва да изчезваме оттук.

Великанът излезе след него от стаята, безшумно затваряйки вратата след себе си.

Дъфи остана да лежи на пода, притиснал колене към брадата си. Мина известно време, преди да започне тихо да стене.

ПЕТА ГЛАВА

— Ама че тип! — прозвуча някакъв глас.

Дъфи повдигна с усилие подутия клепач на едното си око и се опита да види кой говори. Над него се беше надвесила фигура с неясни очертания. Помисли си, че може би е отново Джо, затова си затвори окото и притихна.

— Бил!

„Не е Джо“ — рече си. Звучеше като гласът на Мак'Гайър Дъфи мъчително изправи глава. — Като че ли малко закъсня — немощно простена той.

— Боже мой! — възкликна Мак'Гайър искрено. — Какво си направил?

Уилям леко се извърна към стената. Никак не му беше до интелигентни разговори.

— Остави ме на мира! — каза отпаднало.

Мак'Гайър беше толкова разстроен и объркан, че просто стоеше и зяпаше Дъфи. После обгърна с поглед стаята и забеляза преобърнатите мебели, кървавата неразбория и изцапаните с червено стени.

— Какво е ставало тук? Господи! Всичко изглежда така, сякаш съвсем скоро се е разиграла истинска касапница.

— Мене ме клаха — процеди през стиснати зъби Уилям.

Мак'Гайър му хвърли още един поглед, след което хукна към банята. Намери малка купа и кърпа. Напълни купата с хладка вода и се върна при Дъфи.

— Хайде, старче — рече му. — Да ти пооправим малко фасадата.

— По-добре иди да глътнеш някое хапче — с мъка отвърна Дъфи.

— Хайде, хайде! — Сам остави купата на земята и пусна кърпата във водата. Изстиска я и започна да бърше лицето на Уилям с непохватна състрадателност. Беше нежен с него като жена.

— Хей, внимавай с носа ми, плъх такъв! — неочаквано рече Дъфи.

— Нали не възнамеряваш да го наричаш така за в бъдеще, а? — пошегува се Мак'Гайър.

След като почисти засъхналата кръв, той занесе купата в банята и смени водата. Дълбоко в него се разгаряше изпепеляваща омраза срещу онези, които бяха постъпили така с Дъфи. Сам беше от хората, които завързват малко приятелства, но спреше ли се на някого, оставаше с него докрай. На пръв поглед беше непостоянен и голям майтапчия, но обявеше ли някого за свой приятел, той можеше да бode като кактус и се превръщаше в боец. Двамата с Дъфи се бяха блъскали кратко време заедно за „Трибюн“. Бяха се спречквали, бяха се занасяли помежду си, бяха си погаждали номера, но ако някой друг си позволише подобно нещо, те се възправяха като един и пращаха досадника по дяволите.

Мак'Гайър напълни отново съда с вода и се върна при Уилям.

— За Бога, ти май съвсем се шашна — измърмори Дъфи от дивана.

— Сега пък какво?

— Слушай, тъпчо, вместо да се преструваш на Фло Найтингейл^[1], какво те спъва, по дяволите, та не ми дадеш да пийна нещо?

Сам остави купата върху масата.

— Прав си — рече. — Тази история ме извади от равновесие. — Отиде до количката с напитките и наля два големи скоча.

Понечи да поднесе чашата към устата на Дъфи, но той грубо я изтръгна от ръката му.

— В името Божие! — възнегодува Уилям. — Мислиш ли, че не мога и сам?

И двамата се почувстваха по-добре, след като пийнаха.

— Да не би да те е подредила така някоя жена, която си довел у дома си? — попита Мак'Гайър.

Дъфи сложи чашата на пода и съвсем бавно се надигна. Притисна с ръце слабините си и устата му се разкриви. Сам го проследи с безпокойство.

— Добре ли си?

— Да, добре съм — отвърна Дъфи. — Всичко е наред.

— Bravo, храбрецо! Но поне за момент можеш да се отпуснеш. Защо не се облегнеш?

Уилям спусна краката си от дивана и се изправи. В момента, в който те поежа тежестта му, тялото му се прегъна на две. Щеше да падне по очи, ако Мак'Гайър не беше го хванал за ръката.

— Като че ли съм се поразмекнал — рече Дъфи, с избила по лицето пот.

Сам го заведе обратно при дивана и го сложи да седне.

— Стига глупости! — взе да губи търпение той. — Лягай или ще ти загрея ушите!

Уилям се отпусна по гръб. Направи го с удоволствие. Мак'Гайър му сипа още едно уиски и едва тогава той почувства как силите му започват да се възвръщат.

— Надявам се, че ще ми кажеш какво се е случило?

— Разбира се. Налетях на трима главорези, които ме обработиха.

Сам поклати глава.

— Искаш ли да се обадя на ченгетата?

— Случаят не е като за тях.

— О'кей, тогава какво?

— Колко е часът?

— Наближава десет.

Дъфи простена.

— Каква ужасна нощ преживях — каза, подпирайки главата си с ръце.

Мак'Гайър отиде при телефона и набра някакъв номер. Уилям го наблюдаваше с любопитство. Чу как връзката се осъществи с леко щракване, сетне Сам рече:

— Аз съм, скъпа! — Направи кратка пауза и продължи. — Този умопобъркан загубеняк се е накиснал в някаква каша. Да го видиш само! Исусе Христе! Изглежда ужасно. Аха, някой го е пребил. Ами мисля, че не е в състояние да се погрижи сам за себе си, така че веднага ще ти го доведе. Ще му приготвиш леглото за гости, нали? — После прекара доста време в слушане, като най-накрая рече: — Идвам веднага! — И затвори.

— Ако си въобразяваш, че ще ме вържеш за жена си... — възбудено заговори Дъфи.

— Млъквай! — срязва го Мак'Гайър. — Ще правиш каквото ти се каже. Слушай, среднощен побойнико, все ми е едно дали ще ходиш самичък, или ще те влача за ушите.

— Добре де, ще дойда.

На Сам му се отвори доста работа, докато го замъкне у тях, но успя да се справи. Шофьорът на таксито, който ги откара, прояви изключително внимание към Уилям. Той помогна на Мак'Гайър да го измъкне от колата и да го качи по стълбите пред входа. После се спря и започна да клати глава.

Това леко ядоса Сам.

— Хайде, хайде! — каза му той. — Не си ли виждал и друг път закъсал човек?

— Не е закъсал — отвърна таксиметровият шофьор, разглеждайки Дъфи. — Някой просто се е шибал с него.

Мак'Гайър тресна вратата в лицето му.

На третия етаж Алис ги чакаше в коридора. Беше стройно мургаво момиче със свободно падаща черна коса, която подчертаваше маслинения цвят на кожата ѝ и ѝ придаваше едва доловим облик на чужденка. Нейните големи очи, блестящи жизнерадостно, сега гледаха втренчено и уплашено.

Независимо колко зле биваше Дъфи, Алис винаги успяваше да му оправи настроението. Щом го зърна, тя бързо закри устата си с ръка. Кожата ѝ леко побледня, така че доби почти оттенъка на стрида в осветения от слънцето коридор. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но това трая само докато чувствата ѝ имаха превес.

— Бил Дъфи! — рече тя. — Как можа?

— Истинско агресивно пиянде, нали? — включи се Мак'Гайър.

Уилям направи опит да се усмихне, но гримасата бе толкова мъчителна за него и за околните, че той побърза да си възвърне сериозността.

— Това е нищо — пошегува се. — Трябваше да ме видите, когато приспах Демпси.

— Не е на себе си — каза Алис, като го улови за ръката. — Вкарай го бързо вътре, Сам!

— С удоволствие — отвърна Мак'Гайър — По начина, по който се подpira на мене, човек би помислил, че е ранен.

Те въведоха Уилям в малкия апартамент. Той представляваше четиристайно жилище-кутийка, светло и комфортно. Навсякъде се чувстваше ръката на Алис. Чистотата, приятно ухаещите цветя, блясъкът на лакираните дъски издаваха женско присъствие. Дъфи със

съжаление разходи поглед из дневната. Всеки път, когато я видеше, го обземаше тих копнеж. Никога не беше го държал в тайна. Ако Мак'Гайър не беше се оженил за Алис, би го сторил той. Между тримата съществуваше здрава връзка.

След като Сам го съблече и го положи върху хладните чаршафи, Уилям се отпусна и болката, която измъчваше тялото му, започна постепенно да стихва. В следващата секунда се появи Алис. Оправи възглавницата му, засуети се около него с шишенце парфюм и на Дъфи му стана приятно.

Мак'Гайър погледна часовника си.

— Остави този скот да поспи — каза ѝ той. — Аз трябва да отивам на работа. Стой по-далече от него. Ако започне да става нахален, повикай полиция. — После стрелна Дъфи с очи и рече: — Дремни, старче! По-късно ще си побъбрим двамката.

— Ще ти отмъкна жената — отвърна му Уилям.

Алис и Сам си размениха погледи. Дъфи ги наблюдаваше с подутите си очи. Помисли си, че са чудесна двойка. Замижа за миг, после установи, че е прекалено трудно отново да отлепи клепачи.

Алис погледна към него.

— Бедничкият! Какво ли му се е случило? — каза тя със съвсем тих глас.

Мак'Гайър я прегърна и двамата излязоха заедно от стаята.

— Спомена, че трима гангстери се нахвърлили върху него — поясни той, когато вече бяха в дневната. — Нека се наспи добре, след това ще чуем подробностите. Довечера ще се върна рано.

— Сам! — Гласът на Дъфи звучеше настойчиво.

Мак'Гайър се върна в спалнята.

— Заспивай, дървена главо! — скара му се той.

— Слушай, Сам! — надигна се Уилям. — Искам да изровиш всичко, което успееш, за едно маце, дето се казва Анабел Инглиш, и за един тип на име Даниъл Морган, както и за хората, работещи за него. Събери пълни подробности за тях. Не пропускай нищо. Узнай също каквото можеш и за Кетли, търговеца на наркотици. Свърши това и ще ми олекне.

Мак'Гайър извади бележник и записа набързо имената.

— Добре — рече той. — Прозвуча ми налудничаво, но се пръскам от любопитство и ще ти доставя сведенията. А ти

междувременно го давай по-кратко.

Когато се върна вечерта, Дъфи продължаваше да спи.

— Прекара целия ден в същото състояние — посрещна го Алис.

— Прекрасно, това е най-хубавото, което би могло да му се случи. Предлагам да похапнем, след което той вероятно ще бъде в състояние да говори.

Докато Алис сервираше, Уилям се събуди. Навлече някакъв халат и се показа в хола. Изглеждаше много по-зле, отколкото се чувстваше.

— Веднага се връщай в леглото, Бил! — скара му се тя.

— Бих искал вие двамата да не се заяждате с мене — отвърна Дъфи, настанявайки се в един фотьойл. — Добре съм. Ей, Сам, какво ще кажеш за едно питие?

Съпрузите се спогледаха безпомощно.

— Безнадежден къркач — констатира с покруса Сам. — Иди по-добре да си легнеш.

Дъфи поклати глава.

— Хубаво е да сте по-внимателни, гълъбчета — рече им. — Току-що приключих с една малка тренировка за сила и мога да стана опасен.

Мак'Гайър реши спора като извади бутилка ром, изстисквачка, няколко лимона и шише абсент. Залови се с приготвянето на „Бакарди круста“.

— Направи коктейлите големи и силни — обади се Дъфи. — Имам нужда да обърна погледа тази вечер.

Алис надникна от вратата на кухнята.

— Цял ден го чакам този момент — включи се тя.

— Съпругата ми е ужасна алкохоличка — рече Сам.

— На мене ли го разправяш? — Уилям стана и се огледа в огледалото. Хвърли един поглед, намръщи се и седна отново. — Спомням си, още преди да се запознаеш с нея, когато веднъж така се беше подквасила, че трябваше да я удържат десетина полицаи.

Сам наля питиетата.

— Това е стара история — отвърна. — Нямах представа каква е станала сега. Дай й няколко глътки ром и ще ти трябва цяла армия, за да я озаптиш.

Алис влезе.

— Ако вие двамата, хаймани такива, сте приключили с ръфането на доброто ми име, заповядайте на вечеря.

Те я последваха в кухнята. Дъфи вървеше бавно, внимавайки да не закачи нещо, а Мак'Гайър носеше огромния шейкър в ръце.

Седнаха на масата. Дъфи установи, че яденето е трудна работа, но се представи добре. Разговаряха на общи теми до края на вечерята. Алис и Сам изгаряха от любопитство, но оставиха Уилям да си събере акъла. След като се нахраниха, тримата минаха обратно в хола. Алис се настани на подлакътника на креслото на Дъфи, а Мак'Гайър застана пред празната камина.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — заговори Уилям. — Мисля, че ще е за предпочитане, ако започна отначало, а впоследствие ще се спрем на разните там „защо“ и „как“.

Разказа им всичко. Как се беше запознал с Морган, какво го беше накарал да направи онзи, как беше отишъл в сградата и беше щракнал снимките, как му бяха откраднали фотоапарата, как беше намерил Кетли в асансьорната шахта, как се беше отървал от трупа и накрая как се беше срещнал с тримата бандити. Описа им цялата ситуация.

Когато свърши, се възцари дълго мълчание. После Мак'Гайър рече:

— Този път си се захванал с нещо голямо.

— Не само съм се захванал, но и смятам да го довърша.

Алис прокара своите дълги пръсти през косата си.

— Знам, че няма полза да казвам каквото и да било, но не мислиш ли, че си сторил достатъчно?

Дъфи внимателно докосна с пръсти лицето си. Очите му изведнъж бяха станали много сурови.

— Никой няма право да ме подреди така, без да си получи заслуженото — глухо произнесе той.

Алис стана от облегалката и се приближи до камината. Вгледа се в Дъфи. Големите ѝ очи бяха тъжни.

— Всички мъже сте еднакви — рече. В гласа ѝ имаше едва доловима нотка на горчивина. — Всички сте корави типове, които се прибират у дома насинени!

Уилям хвърли поглед към Сам.

— Предлагам да забравим това за момент... Кажи ми какво научи за Анабел Инглиш?

Мак'Гайър започна да пълни лулата си.

— Тази мадама ще си има неприятности през някой от близките дни — каза той, докато търсеше опипом клечка кибрит. Алис взе една кутия от полицата и му я подаде. — В скоро време ще я заколят като сукалче и ще цъфне в хладилника на моргата.

— Трябват ми факти, а не извадки от „Тру“! — рече Дъфи.

— Добре. Накратко, тя е дъщеря на Едуин Инглиш. Предполагам, че си се досетил?

Уилям се облеци.

— Не — отвърна сериозно. — Би трябвало да ми мине през ума, но не е.

— Политика Едуин Инглиш ли имаш предвид? — попита Алис.

Сам кимна отсечено.

— Да — потвърди той. — Анабел е злият дух на семейството. Инглиш се е обявил против упадъка на нравите, знаеш всичко за шумотевницата, която вдига. Дъщеричката е най-големият му проблем. Струва ми се, че тя направо разпъва на кръст клетия старец. Преди около три години се споразумели да живеят поотделно. Той я настанил в разкошен апартамент и й дал голяма издръжка, при условие че ще се държи прилично и няма да създава прецеденти, които да го излагат пред неговите избиратели.

— Гади ми се при мисълта, че бих могъл да се кандидатирам по линия на борбата с порока с подобна щерка — вметна Дъфи.

— Прав си — кимна Мак'Гайър. — Това нежно създание е нещо нимфо... как беше там, забравих думата. Искам да кажа, че е луда по всичко, което може да се открие в едни мъжки гащи.

— Да не твърдиш, че е нимфоманка? — обади се Алис. — Не е ли малко пресилено?

— Пресилено ли? — намеси се Дъфи. — Я кажи... — Той замълча, после промени решението си и добави: — Няма значение. Хич не е пресилено. Продължавай, Сам.

— Старият е вечно под пара, да не би тя да избие нанякъде и да опетни името на семейството. Другите политици просто се молят отрочето да сгафи някъде. Всички те мразят Инглиш като самия дявол. Мозъкът на този тип е толкова мъничък, че се разцентрова всеки път, когато той го използва.

— Нещо друго?

Сам вдигна рамене.

— Куп потулени скандали, които няма да са ти от голяма полза — отвърна му. — Инглиш е платил много пари през последните две години, за да я предпази от автоголовете ѝ и от вестниците. Анабел обикаля всички долнопробни нощни клубове в града. Картотекирана е за участие в порнофилми „за лична употреба“. Имала е трима-четирима любовници, които са били замесени в съмнителни афери. И така нататък... Непослушно малко момиченце.

Дъфи се умърлуши.

— Като че ли го предугаждах по някакъв начин — отрони той.

— Сега, когато знаеш вече всичко — каза тихо Алис, — нали не възнамеряваш да правиш повече каквото и да било?

— Ти си чудесно момиче. — Уилям стана и се приближи до нея. — Не можеш ли да престанеш да се тревожиш? Не ми пука колко е пропаднала въпросната мадама. Тази проклетата история я забърках аз. Бях пълен мухльо и направих снимките, но мисля, че трябва да си ги взема обратно.

Алис въздъхна.

— Жените, които не струват и пукнат цент, изглежда, винаги получават помощ от мъжете — констатира тя. — Предполагам, че е много лесно да заблудиш един истински добър мъж.

Дъфи и Сам се спогледаха.

— Стига, Алис — рече Мак'Гайър — Познаваш Бил. Само ни губиш времето.

Алис се усмихна насила.

— Съжалявам — каза и седна в креслото на Дъфи. Той пристъпи и се отпусна върху подлакътника.

— Какво имаш за Морган?

Сам издуха облак дим.

— За Морган ли? Той е предпазлива птица и е труден за „улавяне“. Около него се беше вдигнал шум във връзка с една верига от нощни клубове. По моя преценка е задкулисен бос и контролира бизнеса с порока в големи мащаби. Във всеки случай за него не открих нищо друго, освен слухове. В полицейското управление го познават, но досега никога не са го заковавали в нещо конкретно. Продължават обаче да се надяват. Има много пари, шири се в огромна къща и разполага с опасна шайка, която работи за него.

— Предполагам, че щом има такова житие-битие, Морган няма да се откаже от снимките на онова маце. Те биха му дали достатъчно мощ, за да отклони Инглиш от затваряне на вертепите му. — Погледът на Дъфи стана замислен.

Сам кимна.

— Напълно вярно — каза. — Морган би се чувствал отлично, ако може да държи Инглиш в шах.

— Ами Кетли? Узна ли нещо ново за него? — попита Уилям.

Мак'Гайър вдигна рамене.

— Не е много онова, което не ти е известно за него — отвърна той. — Знаеш с какво се е занимавал. Наркотици, жени, търговия с бели роби. Но през последните месеци Кетли е правел купища мангизи. Никой не знае откъде са се вземали. Маса работа е свършил, откакто го познаваме. Действа, или по-точно действал е с размах. При ченгетата няма нито ред сведения за него, но от време на време са го държали под око.

— Дали ще липсва на някого?

Сам сви рамене.

— Не, освен ако някой, който го е считал за близък, не се загрижи и не подшушне на полицията. Но това е малко вероятно.

Дъфи помръкна още повече.

— Прекрасно си се справил със задачата си — рече най-сетне той. — Онова което не разбирам, е къде ще се дяна, след като се махна оттук?

— Аз бих кротувал известно време — отговори Мак'Гайър.

Дъфи поклати глава.

— Трябва да се докопам до фотографиите — каза. — При това бързо.

— Смяташ ли, че Морган ги е взел? — обади се Алис.

— Не. Не ги е прибрал той. Тези, които ме пребиха, бяха от неговата банда. Струва ми се, че някой непознат е надушил „партидо“ и се е самопоканил. Злото ще спи под камък само докато Кетли си кротува в гробницата. Подаде ли се носът му навън, балонът веднага ще се спуска.

— Не рискуваш ли да се превърнеш в съучастник? — попита Алис, набръчквайки чело.

— Мисля, че съм бил и в по-лоши ситуации от обвинение в съучастничество... — отвърна Дъфи.

Сам се изправи и започна да трупам на камара чиниите в кухнята. Алис отиде да му помогне. Уилям седна в креслото и се замисли. Цялото му тяло представляваше стаена болка, но той не позволи на съзнанието си да се занимава с нея. Дълбоко в него тлееше непримирим гняв. Освирепял спрямо Морган, жадуващ да си отмъсти на тримата гангстери и решен да си върне обратно фотосите, Уилям се сети за Анабел. Стана и се запъти към телефона. Направи справка в указателя и набра номера ѝ.

Веднага разпозна гласа.

— Обажда се Дъфи — каза той.

— У тебе ли са? — Интонацията ѝ издаваше нетърпение.

— Слушай, малката — заговори Уилям тихо и припряно. — Въобще не можеш да си представиш какво се случи снощи.

— Какво е станало?

— От една страна, Морган не разполага със снимките. От друга, копнее за тях с цялото си сърце. Когато се прибрах, ме чакаха трима юначаги и ме бяхтеха до припадък, понеже нямаше как да им дам фотоапарата.

Тя замълча за момент.

— Но кой го е взел? — запита най-сетне.

— Не знам — призна той. — Това е заговор срещу твоето татенце. Защо, по дяволите, не ми каза коя си?

— Е, и коя съм?

— Ти си дъщерята на Едуин Инглиш.

— Предпочитам да се представям като Анабел Инглиш.

Дъфи се засмя. Беше безпомощен.

— Прегледах досието ти, бебчо. Не е особено възбуждащо.

— Така ли мислиш? — Тонът ѝ беше леден. — Надявах се, че ще ме оцениш по достойнство.

— На мнение съм, че за известно време трябва да станеш много внимателна — отвърна ѝ. — Просто мирувай и недей да предприемаш нищо. Не би било зле да напуснеш града за малко.

— А-а, не! — Анабел беше категорична. — Това няма да го направя.

— Добре, но бъди предпазлива занапред.

— Кога ще те видя?

Дъфи се усмихна, но без да изпитва никакво веселие.

— По-скоро, отколкото допускаш — приглушено каза той и затвори.

[1] Флорънс (Фло) Найтингейл (1820–1910 г.) — английска медицинска сестра, реформирала болничното дело и реорганизираща програмата за обучение на медицински сестри. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

На Уилям му трябваха два дни, изпълнени с нетърпение, за да си върне свободата. Изпокъсали нервите си, Сам и Алис се видяха в крайна сметка принудени да отстъпят пред неговото настояване.

Облякъл нов костюм, с все още наранено лице и отвратително настроение Дъфи излезе на улицата. Сам го следваше по петите.

— Имам чувството — рече Мак'Гайър, — че неприятностите ще те връхлетят толкова бързо, та надали ще имаме време да съберем отново останките ти.

Уилям крачеше енергично.

— Нищо не разбираш — сопна му се той. — Във форма съм и нямам намерение да си търся белята.

Сам подтичваше до него.

— Защо е това препускане, за Бога? Да нямаш среща?

— Не, но имам нужда от малко физическо натоварване. Хайде, не спирай.

— Не каза къде ще ходиш — рече Мак'Гайър.

— Първо ще се отбия до мойта бърлога, а след това смятам да изровя нещичко за Кетли.

— Но защо за Кетли, Господи?

— Просто така. Не знам. Може би по интуиция. Той е на дъното на тази афера и ми се ще да науча колкото е възможно повече за него. Искам да открия защо го очистиха. Когато разбере това, предполагам, че ще се озова съвсем близо до неговия убиец. О'кей, щом намеря убиеца, ще намеря и фотоапарата.

Сам спря на ъгъла.

— Добре. Не мога целия ден да търча с тебе. Трябва да си изкарвам прехраната. Довечера ще се върнеш при нас, нали?

— Слушай, Сам, ти и Алис нямате грешка! Двамата сте страхотни, но отсега нататък ще стоите настрана от тази история. Ще следвам скромния си път, без да си пъхате муцунките в неща, които може да оплескам.

Мак'Гайър изсумтя.

— Просто съм влюбен в тебе! Голям, себичен плейбой! Ти ще се кефиш, а ние само ще стоим на разположение, за да слагаме лейкопласта. Виж какво, наивнико, тази игра ще я играем двамата, ясно ли ти е?

Дъфи се ухили. Продължаваше да го боли, но се смееше.

— Ще дойда — отвърна. — Разбрах.

Сам изглеждаше доволен.

— Поналожи ги, братко, поналожи ги... — сбогува се той.

— Ще отнесат малко пердах — мрачно процеди Уилям, докато наблюдаваше как високата фигура на Мак'Гайър изчезва в тълпата.

Тръгна по улицата, усещайки бързите скрити погледи, които се стрелкаха към смачканата му физиономия. Испита внезапен гняв, веждите му се свъсиха и лицето му стана още по-непривлекателно.

Когато стигна в апартамента си, с радост установи, че жилището е почистено. Разлетите петна по стените го накараха да се намръщи леко. Обходи стаите, внимателно оглеждайки всичко. После се върна в хола. Приседна на ръба на масата и потъна в кратък размисъл.

Кетли би трябвало да притежава апартамент някъде. Телефонният указател му даде информацията. Набра номера срещу неговото име, но никой не вдигна.

След като слезе отново на улицата, Дъфи махна на едно такси и назова адреса в Източната част. Попътуваха малко и той хвърли поглед през тесния заден прозорец. Зад тях се движеше голям „Пакард“. „Навярно просто съм изнервен“ — помисли си Уилям, но добре огледа „Пакарда“. След още няколко минути се наведе напред.

— Някакъв тип се е лепнал за нас — безцеремонно заяви той. — Лази ми по нервите.

Шофьорът на таксито беше едър пълен ирландец. Той изви глава и се засмя.

— Глей как ше се откача от него — рече.

Дъфи му отпусна пет минути, след което отново се обади:

— Май ще трябва да си дадеш малко повече зор.

Шофьорът пришпори таратайката така, че тя цялата се раздрънча, но „Пакардът“ сякаш беше завързан за тях.

— Прекалено голям залък е за тебе — каза Уилям.

— К'во искаш да напра'а, шефе?

Дъфи потърси пипнешком пари. Даде на шофьора няколко банкноти.

— Ще ме оставиш при първата кръчма, която ти попадне. Няма да спираш, само ще намалиш. Ако тръгнат след тебе, нямаш представа къде сме отивали.

— Кат' на кино, а?

— Точно така! Позна. Като на кино...

Мъжът рязко натисна спирачките и отби до бордюра. Дъфи изхвърча навън и затръшна вратата. Остана на платното, загледан в отдалечаващото се такси. „Пакардът“ намали, поколеба се, сетне описа прав ъгъл надясно, зави зад сградата и бързо изчезна. Уилям не успя да види кой беше в него. Махна на едно друго такси и каза на шофьора да кара известно време само напред. Когато се увери, че „Пакардът“ не го следи, даде за втори път адреса на апартамента.

Жилището на Кетли беше голямо и крещящо претенциозно. Намираше се на втория етаж на огромен блок. Дъфи не взе асансьора, а се качи пеша. На входната врата имаше малка метална табелка с името на Кетли. Уилям натисна звънеца. Никой не се показа. Той изчака, после позвъни втори път. Докато стоеше на мястото си, чу как асансьорът се задвижи нагоре. Дръпна се бързо от вратата и изкачи три стъпала от следващия етаж. Нямахше как да го видят от кабината. Долови шума от плъзването на решетъчната врата и надзърна предпазливо. Пред апартамента на Кетли беше застанала някаква жена. Беше му невъзможно да види коя е, но я разгледа внимателно. Имаше нещо много познато в нейната стройна фигура. Тя извади от чантата си ключ и отвори вратата. Дъфи безшумно слезе по трите стъпала и влезе след нея.

— Здравсти, бибчо! — каза той.

Жената застина неподвижно за момент, след което се обърна и го изгледа. Лицето ѝ леко се беше издължило, а очите ѝ се бяха ококорили.

— Уплаши ме.

Дъфи си помисли, че тя има железни нерви.

— Радвам се да те видя отново — рече ѝ.

Анабел Инглиш се взря в него. Сетне поривисто го улови за ръката.

— Но какво е станало с лицето ти?

Уилям се докосна с върховете на пръстите си и се засмя. Усмивката му беше повече от мрачна.

— Нали ти казах — отвърна. — Неколцина гангстери ме обработиха.

— Ужасно е! — приближи се към него тя. — Сигурно са ти причинили много болка.

Дъфи вдигна рамене.

— Забрави го — рече й. — Какво те води насам?

Анабел му обърна гръб и прекоси помещението по посока на прозореца. Стаята беше занемарена. Уилям беше доста изненадан. Адресът беше достатъчно представителен, но Кетли беше оставил жилището да се охлузи до крайност. Мебелировката беше стара и съсипана, а стените имаха нужда от ремонт. Всичко бе потънало в прах.

Дъфи стоеше и гледаше подире й.

— Какво те води насам? — повтори той.

Щом стигна до прозореца, тя се извърна, така че светлината да остане зад гърба й.

— Исках да хвърля едно око — отвърна му. — А ти защо си тук?

Дъфи запали цигара.

— Знаеш ли, малката — рече, като направи няколко крачки и приседна върху края на масата. — Хич не съм убеден, че ние двамата ще постигнем кой знае какво разбирателство помежду си.

— О, напротив!

Той поклати глава.

— Признавам, че те въвлякох в неприятности онази нощ, но ти не правиш нищо, за да ми помогнеш да те измъкна от тях. Създаваш ми препятствия.

Анабел пристъпи към него.

— Ще ме почерпиш ли цигара? — попита.

Уилям извади табакерата си и тя си взе една. Той й поднесе огънче.

— Горкото ти лице! — каза нежно Анабел.

— Стига си шикалкавила — прекъсна я нетърпеливо Дъфи. — Знай, че ако не ме подпомогнеш, ще те зарежа.

— Не го прави, моля те. — Тя отиде и седна на един нисък тапициран стол. Кръстоса крака и Дъфи се захили.

— Вие, жените, си въобразявате, че само да покажете прелестите си — и мъжът ще се търкулне по гръб с размахани лапи. А сега слушай, защото е важно. Какво правиш тук? Откъде си се снабдила с ключ за тази дупка?

Анабел заби поглед в червения лак на маникюра си.

— Не стана ли дума, че не мога да ти кажа?

— Добре, така да е. Какво пък, онези фотографийки ще имат грижата сами да се обадят къде са.

Тя повдигна тежките си клепачи и го погледна.

— Честна дума, Бил, точно сега не мога да ти кажа.

Той се смъкна от масата.

— Ще ида да поразгледам тази бърлога — рече грубо. — Ти стой тук!

Дъфи влезе в спалнята и се зае да претърсва систематично. Прерови търпеливо всички чекмеджета, провери страничните стени на креслото, надърна зад няколкото картини със съмнителна стойност, които висяха по стените, разглоби на парчета прояденото от червеи легло, но не намери нищо интересно. Премина в малката кухня и започна да души там. След това застана неподвижно и се почеса по главата. Нямаше представа какво търси, но се надяваше да се натъкне на нещо, което да му послужи за ориентир. Отиде до вратата на кухнята. Очите му изведнъж се присвиха. Анабел седеше без да помръдне, но той разбра, че е ставала от стола, докато бе отсъствал от помещението. Подказаха му го нейното прекалено хладнокръвие и неприкритата ѝ усмивка, когато влизаше в стаята.

— Откри ли нещо? — попита тя със силно престорен интерес.

Дъфи започна да снове насам-натам.

— Още не — отвърна ѝ, — но съм на път.

— Къде е тоалетната? — надигна се от стола Анабел.

Той се закова на място, след което рязко отметна глава.

— Точно срещу спалнята — насочи я.

— Няма да се бавя.

Дъфи не каза нищо, но я проследи с поглед как влезе в банята и чу как спусна резето на вратата.

Забеляза, че беше оставила чантата си върху масата, приближи се бързо и я грабна. Натисна фалшивия диамант на закопчалката и я отвори. Енергично изпразни съдържанието. Беше обичайната колекция

от боклуци, каквато носят повечето жени. Пудриера, табакера, запалка, червило в златна гилза, шишенце парфюм, няколко писма и снопче зелени банкноти. Нищо, което да го заинтригува.

С лека гримаса на раздразнение Уилям наблъска нещата обратно в чантата.

След това подложи стаята на внимателен оглед. Чекмеджетата бяха недокоснати, но видя, че кутията за цигари върху бюфета е била премествана. Ясно си личеше, че бяха нарушени нейните очертани от прахта контури. Дъфи я отвори, но тя беше празна. Занесе я до прозореца и напрегнато се взря в нея. Бръкна вътре с пръсти и лекичко натисна. Дъното на кутията изненадващо подскочи нагоре. В тайника отдолу нямаше нищо. Затвори я и я постави обратно на бюфета.

Анабел се върна в помещението, оправяйки червената си коса с върха на пръстите. Беше абсолютно спокойна. Той ѝ отправи замислен поглед.

— Свърши ли? — запита го тя, като отиде до масата и взе чантата си. — Надявам се, че ще дойдеш да изпиеш с мен чаша кафе?

Дъфи смачка цигарата си в пепелника.

— Дай го! — каза и протегна ръка.

Веждите ѝ се повдигнаха.

— Само не започвай да се държиш като глупак — рече Анабел, В гласа ѝ имаше едва доловима гневна нотка.

Уилям се приближи до нея.

— Хайде! — грубо настоя той. — Дай ми го!

— Какво *означава* това? — нетърпеливо се въртна тя по посока на вратата.

— Чакай малко, сестричке. Ние двамата трябва да си поприказваме — произнесе Дъфи с безизразен глас.

Анабел му хвърли един поглед през рамо. Очите ѝ вещаеха буря.

— Първо ще се махнем от това място — рече му. — разговаряме, докато си пием кафето.

Дъфи отиде до вратата и я подпря с широкия си гръб.

— Ще разговаряме тук! — отсече той.

Тя вдигна рамене и се подпря на масата.

— Добре, какво има?

— Искам да играеш тази игра по правилата — отвърна ѝ. — До този момент не си спряла да се държиш като празноглавка. Само че ще

трябва да осъзнаеш цялата сериозност на положението. Ти и аз сме замесени в убийство. Пред тебе е сладката перспектива да бъдеш опържена на стола, а мене ще ме приберат за съучастничество. Поведението ти е като на акробат, който е паднал на следобедно представление и чака да спуснат завесата. Вразуми се, Червенокоске!

Анабел тропна с крак.

— Всичко това ми е известно — каза тя. — Но каква полза?!

На лицето на Дъфи се появи жестока усмивка.

— Опитваш се да ми пречиш, малката, и го знаеш много добре — рече й. — Ако не бях се забъркал в тази афера, щеше да ми е все едно. Участвам в играта поради две причини. Първата е, че ако те изнудят, вината ще бъде моя, а втората е, че имам да уреждам една малка сметка с Морган. Доста съм сговорчив, когато ми сътрудничат, но в обратния случай ставам страшно проклет.

— Пусни ме да изляза оттук! — произнесе рязко тя със сърдит глас.

Уилям не помръдна.

— Натясно си, сестричке — отвърна. — Има само един начин да се измъкнеш. Можеш да отвориш красивата си уста и да се разкрещиш, като накараш ченгетата да дотичат и да започнат да задават въпроси. Ще прекараш двадесетина сладостни минути, обяснявайки защо си тук и откъде си взела ключа за жилището. След това ще се заловят да търсят Кетли и представи си, че го намерят. Тогава какво?

Анабел го погледна замислено, сетне тънка усмивка накъдри устните й.

— Добре — отстъпи тя. — Да поговорим, щом смяташ, че така трябва.

Дъфи мрачно поклати глава.

— Боже, Боже! — възкликна. — Същинска змиорка си, а? Първо се правиш на много корава, после веднага омекваш. Така доникъде няма да стигнеш, сестричке. Дойде тук, за да потърсиш нещо, и го намери. О'кей, ще споделим находката двамата.

Анабел седна с подскок върху масата, така че полата се вдигна над коленете й. Уилям им хвърли един поглед и си каза, че са хубави.

— Истински всезнайко си — рече тя. — Напълно прав си — тук съм, за да открия нещо. Мисля, че ще бъде най-добре да ти разкажа

всичко.

Дъфи се ухили.

— И абсолютно непринудено тя призна истината... — подигра ѝ се той.

— Добре де, беше глупаво от моя страна — каза Анабел, задълбочено разглеждайки ноктите си. — Исках тайната да си остане само моя. Сигурно вече се досещаш, че те излъгах за книгата, дето възнамерявам да напиша?

— Ще се изненадаш колко съм проникателен — отвърна Дъфи.

— Кетли ме шантажираше — интонацията ѝ стана неочаквано вяла. — Трябваше да плащам отново и отново. Направих веднъж една щуротия, на която той присъства. Ако се разчуеше, баща ми щеше да се окаже в безнадеждна позиция на изборите, а Кетли беше достатъчно умен да го прозре. Започна да ме притиска и ми се наложи да платя. Ужасно е, че го казвам, но неговата смърт ми донесе голямо облекчение.

— Подказваш ми великолепен мотив за убийството му — рече Дъфи.

Тя слезе с плъзгане от масата и се приближи до него.

— Знаеш, че не съм го убила аз — каза Анабел. — Вярваш в това, нали?

— Продължавай — отвърна ѝ Уилям. — Пет пари не струва какво мисля аз, важно е какво ще решат съдебните заседатели.

Тя отново се отдалечи и започна да обикаля из помещението, механично прекарвайки пръсти по мебелите в движение.

— Кетли беше животно. Караше ме да му правя сексуални „визити“. Той ми даде ключа от апартамента си. Бях длъжна да му се вестявам всеки път, когато се обадеше. Знаех, че притежава някакви доказателства за онова, което бях извършила, така че когато го очистиха, паднах дотам, че взех да ги търся. Това е истината, вярваш ли ми?

— Разбира се — засия Дъфи. — Всеки наркоман би ти повярвал.

Анабел седна неочаквано в креслото и захлупи лице в шепите си.

— Толкова съм нещастна! — заговори на пресекулки. — Бъди добър с мене, моля те!

Уилям пристъпи напред и се настани върху подлакътника на креслото.

— Когато преди малко влезе в тоалетната, ти скри нещо в гащите си или на някое друго тайно място... — небрежно каза той. — Защо сега не се върнеш там отново и не го извадиш на бял свят? След това ще ми го дадеш.

Тя свали ръце от лицето си и се облегна назад. Изражението ѝ беше застинало.

— Нямах никакво право да настояваш за това — отвърна Анабел. — То въобще не те касае. Изключително лично е.

Дъфи обгърна с ръка облегалката на креслото и я потупа по рамото.

— Върви в банята — подкани я той.

Тя се надигна от стола. Очите ѝ бяха много зли. „Изглежда възхитително!“ — помисли си Уилям.

— Писна ми! — избухна Анабел, говорейки като в скоропоговорка. — Казах ти истината и няма да получиш нищо. Ясно ли ти е?

Дъфи продължаваше да седи върху подлакътника на фотьойла. Бавно плъзна поглед по нея, присвил устни. Веждите му се повдигнаха.

— Май не разбираш — рече и. — Искам нещото, което си намерила в тази бърлога, и ще го имам.

Тя понечи да възрази, но той я спря с ръка.

— Тихо! Щом не желаеш да ми го дадеш, ще си го взема сам. Как ти се струва?

Анабел полека заотстъпва по посока на вратата. Личеше си как страхът я изпълва. Когато стигна до нея, Дъфи бързо се спусна от мястото си и я завъртя на сто и осемдесет градуса. Тя го удари по носа със свития си юмрук. Уилям и без това беше порядъчно натъртен. Заслони носа си с ръка, опипа го внимателно, погледна пръстите си, за да види дали не се е разкървавил, и се ухили.

— Ами чудесно — каза ѝ. — Щом държиш да е по този начин...

Анабел отново замахна, но той улови китката ѝ. Тогава тя се вкопчи в него — едно ритачо, хапещо и драскащо кълбо от обидена красота. В първия момент Дъфи бе зает да държи ноктите ѝ далече от очите си. С усилие успя да обуздае ръцете ѝ и я обърна. Кръстоса ги пред гърдите ѝ и като стискаше здраво китките на Анабел, застанал зад гърба ѝ, я избута до спалнята и я хвърли по лице върху леглото.

— Слушай, Червенокоске — рече той, леко запъхтян от усилието. — Ще бъдеш ли сговорчива, или ще трябва да стана груб?

— О, как те мразя! — приглушено отвърна тя.

— Хайде!

Анабел притихна за момент, после каза:

— Добре, ще ти го дам.

— Обещаваш ли?

— Да... да, звяр такъв!

Дъфи изсумтя и я пусна. Тя седна с побеляло и измъчено лице. Очите ѝ искряха от омраза. Той се смая, като забеляза колко злобен можеше да бъде нейният поглед.

— Действай! — настоя Уилям, внезапно загубил доброто си разположение.

— Излез от стаята — рече Анабел. — Трябва да се съблека.

Той поклати глава.

— Не се вдетинявай! — отвърна ѝ. — Не ти вярвам.

Тя се надигна от леглото и застана права. Косата ѝ беше разрошена, зелената коприна на дрехите ѝ бе измачкана, а погледът ѝ бе самата враждебност.

— Нямам намерение да се събличам пред мръсник като тебе! — заяви Анабел.

Дъфи отиде до вратата и превъртя ключа. Извади го и го пусна в джоба си.

— Изненадваш ме — рече ѝ. — Не допусках, че си свенлива, но ще се обърна с гръб, разбира се. Само почвай.

Той се отдалечи и се загледа навън през прозореца. Някакъв съвсем тих звук го накара да се обърне рязко. Тя беше почти до него. В ръката си стискаше гърлото на празна гарафа. От израза на очите ѝ му спря дъхът. Когато Анабел с все сила замахна към него, Дъфи бързо се стрелна край стената, избягвайки удара. Стъкленницата се пръсна до него. Тапетът се скъса на мястото, където се беше разбила гарафата, и по пода се посипа мазилка.

Лицето ѝ беше разкривено от убийствена ярост. Той видя малки бели петна от пяна по устните ѝ. Тя започна да го нарича с мръсни епитети. Те се сипеха върху него от нейната спазматично сгърчена уста.

„Сигурно е някакъв пристъп на лудост“ — помисли си Дъфи. Беше толкова шашнат, че заотстъпва заднешком от Анабел. Тя пристъпваше бавно насреща му, свивайки и разпервайки пръстите на протегнатите си ръце. При всяко стискане ставите ѝ побеляваха. Внезапно се хвърли върху него като освободена пружина. Тялото ѝ се стовари отгоре му с цялата си тежест и Уилям политна назад, загубвайки равновесие. Ръката на Анабел го стисна за гърлото с мълниеносно движение. Почувства остра, пареща болка, когато нейните дълги нокти се забиха в плътта му.

Замахна рязко и я удари с юмрук отстрани в челюстта. Не вложи сила, но все пак милувката си я биваше. Анабел клюмна, свлече се на колене и ръцете ѝ се плъзнаха по предницата на сакото му, правейки немощен опит да се задържи. После се захлупи по очи.

Уилям направи крачка назад и извади носна кърпа. Грижливо избърса дланите си, след което я прибра.

— По дяволите! — изтръгна се от него.

Той я вдигна и внимателно я пренесе на леглото. Анабел лежеше отпусната, със затворени очи и дишаше тежко. Дъфи се убеди, че е напълно извън строя, преди да се заеме с обискирането ѝ. Операцията му беше неприятна, караше го да се чувства като подлец, но той я опипа. Дръпна надолу колана ѝ и откри онова, което търсеше — малък бележник, подвързан с червена кожа. Без да губи време да го разглежда на място, просто го пъхна акуратно във вътрешния си джоб, оправил дрехите ѝ и я остави. Излезе от апартамента и повика асансьора от партера. Докато го чакаше да се качи, ушите му бяха наострени за всеки възможен шум от жилището. Испита облекчение едва когато се озова на улицата. Забеляза един грамаден „Пакард“, паркиран на отсрещната страна на платното. Вътре нямаше никой. Пресече улицата и надникна вътре. Позна, че беше същата кола, която го беше следила. Принадлежеше на Анабел Инглиш.

— Виж ти! — възкликна. Играта започваше да надхвърля очакванията му. Повървя известно време пеша, сетне махна на едно минаващо такси. Даде адреса на Мак'Гайър. Когато автомобилът потегли рязко, Дъфи се облегна назад върху излъсканата кожа на седалката и извади бележника. Беше много чист. Всяка страница бе изписана със съвсем ситен шрифт. Само имена и адреси, като срещу всяко име имаше по няколко дребни цифрови отметки. Той

прелистваше страниците и внимателно четеше всичко с надеждата да напипа някаква нишка. След петата си даде сметка, че се е задълбочил в списък на хора от нюйоркското висше общество. Продължи нататък. Нямаше никакво съмнение. От страниците изскачаха известни имена. Съпруги на банкери, борсови агенти, богати плейбои, дъщери на милионери, актьори и актриси, съветници, тук-там по някой съдия... — доста пълен поменик на личности с обществена тежест и значение. Уилям потърси името на Анабел Инглиш, но не го намери. Почеса се по главата, хванал бележника в ръка. Предположи, че ключът се крие вероятно в числата срещу съответните фамилии. Но не беше по силите му да го открие. Поради липса на по-добро хрумване ги преброи. Възлизаха на малко повече от триста души. В края на бележника нечетливо записани с молив се мъдреха име и адрес отделно от останалите. Той ги разчете с усилие: Олга Шан, клуб „Плаза Уондърленд“. Прибра тефтерчето в джоба си и се облегна назад със замислен вид. Каза си, че въпросната Олга би могла да е начало на вероятна следа.

Таксито отби до бордюра и Дъфи слезе. В лицето на шофьора имаше нещо познато. Изгледа го недружелюбно. Онзи му се ухили.

— Сигурно си влюбен в огън мадама — констатира той. — Последния път, когато те докарах на същия адрес, имаше нужда от носилка, а сега пък, с Божията милост, те е надрала здравата...

Дъфи му даде парите.

— В скоро време ще станеш антипатичен на някого — спокойно отвърна той.

Шофьорът на таксито се ухили още по-широко.

— Не ми пука! — каза.

Уилям го заряза и се заизкачва по стълбите към апартамента.

СЕДМА ГЛАВА

Когато се върна от работа, Мак'Гайър завари Дъфи и Алис в кухнята. Дъфи се беше надвесил над готварската печка със силно намусена физиономия и съзерцаваше как се пече един голям бифтек.

Сам му хвърли един поглед и рече:

— Господи, пак се е занимавал с тази история.

Алис го изглежда със закачлива усмивка. Тя белеше картофи на мивката.

— Не иска да каже...

Дъфи съвсем се намръщи.

— Няма ли да млъкнете, за Бога?! Какво от това, ако приятелката ми се е държала по-грубичко? — подразни се той.

Мак'Гайър тъжно поклати глава. Подпря се на стената.

— Никога не съм срещал подобен тип... — каза му. — Не си ли в състояние поне от време на време да се грижиш за себе си?

— Известен ли ти е клубът „Плаза Уондърленд“? — попита Уилям.

— Чувал съм за него. — Сам стрелна Алис с очи.

— Няма как да не си. Познаваш всички долнопробни клубове — заяде го тя.

Мак'Гайър започна да протестира.

— Бъркаш ме с някого! — страстно отвърна той. — Никога не съм бил там! Чувал съм момчетата да говорят...

— Знам.

Сам изпъшка.

— Непрекъснато си въобразява разни щуротии — оплака се на Дъфи. — Като че ли ми е хвърлен пъпът в някой от тези „дворци“.

— Довечера ще го посетиш — успокои го Уилям, докато внимателно обръщаше бифтека.

Мак'Гайър наостри уши.

— Така ли? — учуди се той и отново погледна към Алис.

Тя вдигна рамене.

— Предполагам, че трябва да кажа „да“ — рече му. Дъфи се приближи и я потупа.

— Бъди добра — помоли я той. — Въпросът е чисто служебен. Налага се да си останеш у дома.

— Вие сте господарите — отвърна Алис, но не беше ядосана. Дъфи знаеше, че проявява разбиране. Такава си беше. — Не го забърквай в неприятности! — заръча тя и погледна Сам.

— Аз ли? — засмя се Мак'Гайър. — Това ми хареса. Него ли да забъркам в неприятности? Обзалагам се, че аз съм този, който ще налети на тях.

Уилям поклати глава.

— Ти си само за параван — каза. — Ще видиш.

След като се нахраниха, Сам бутна назад стола си и се взря въпросително в Дъфи.

— Искаш ли да тръгваме? — попита го. Той кимна.

— Да — рече. — Няма да е зле.

Мак'Гайър запали цигара и отиде да си вземе шапката. Шляпна я на тила си и се извърна към Алис.

— Няма да закъсняваме — стрелна той Дъфи с очи, който поклати глава. — Поддържай топло леглото, скъпа.

Тя поднесе лицето си към неговото за целувка, а Дъфи ги наблюдаваше с одобрение.

— Сигурно си била побъркана, за да се омъжиш за такъв уличник — подхвърли ѝ той.

Сам се захла:

— По онова време имаше недостиг на мъже.

Алис го заплаши с парче франзела и той наведен се шмугна навън, за да изкара колата.

— Ще внимаваш, нали? — изрече тихо тя.

Дъфи изви глава и отвърна с престорено учудване:

— Ама разбира се, само ще се позабавляваме...

Алис стана от стола си и пристъпи към него.

— Стига, Бил! Пъхаш си носа в убийство.

Уилям сви рамене.

— Това не е особено важно — поясни той. — Намерих нишка към гаджето на Кетли. Би могла да снесе малко информация. Тази афера ме хвърля в недоумение. Има много неща, които не разбирам.

Може би постъпих малко необмислено, като скрих трупа на онзи плъх. Не знам. Анабел е мръсница, и то не безобидна. Опасна е.

— Ще ми се да нямаше нищо общо с тази история. Сам също се тревожи.

Дъфи си сложи шапката.

— Трябва да стигна докрай. Не се безпокой за Сам, няма да го въвлека в нищо.

— Притеснявам се за тебе.

— Забрави за това — помоли я той. — Всичко ще свърши добре.

Алис го изпрати до вратата.

— Не искам да се държа като страхлива глупачка.

Дъфи я потупа по рамото.

— Ти си чудесна! — увери я. — Всичко ще бъде наред.

Завари Мак'Гайър зад волана на малкия туристически автомобил, който помнеше и по-добри дни. Качи се до него.

— Къде все пак се намира тази дупка? — попита той.

Сам включи на скорост с трясък, колата подскочи напред и замря. Дъфи не каза нищо — беше свикнал. Мак'Гайър завъртя стартера, запали мотора и отново натисна съединителя. Автомобилът се отдели от бордюра с невъобразим шум.

— „Плаза“ ли? Близо е до Манхатънския мост.

— Познаваш ли заведението? — попита Уилям.

— Естествено — отвърна Сам. — Екстра местенце. Навремето се отбивах понякога. — Той винаги говореше за ергенските си години като за „доброто старо време“. — Опасно е и бъка от мераклийки. Ще се убедиш сам.

— Добре звучи — каза Дъфи и се облегна назад.

Минаха две преки в мълчание, сетне Мак'Гайър рече:

— Ще споделиш ли с мене новините?

Уилям му поднесе цигара.

— Днес посетих свърталището на Кетли. Появи се Анабел. Търсеше нещо. Намери го, а покрай нея и аз. — Той докосна драскотините с пръсти и се засмя. — Бас държа, че в този момент сладурчето е като побеснял стършел.

Сам кривна встрани, за да избегне един огромен „Кадилак“, улови ръчната спирачка и кресна на дебелия шофьор:

— Уличен рогащ такъв!

Дъфи остана безучастен. И друг път се беше возил с него.

— Какво откри? — запита Мак'Гайър.

— Един малък бележник, пълен с имена на тежкари, който обаче не ми говори нищо.

— Така ли?

— Да. — Уилям се начумери от отражението си в огледалото за обратно виждане. — Важен е. Разбрах това, защото ми се наложи да се отнеса по-твърдо с Анабел, за да я направя сговорчива. Тази жена ме плаши, не е нормална.

— Мислех, че ги харесваш тъкмо такива — изненадан го погледна Сам.

— Гледай си пътя, глупако! — грубо отвърна Дъфи. — Трябва да видиш сам що за мадама е. Устата ѝ се запенва, когато побеснее.

— Наистина ли?

— Опита се да ме довърши — каза Дъфи. — Побъркана е. Няма никакво друго обяснение.

Мак'Гайър мина бавно покрай Сити Хол, след това зави по Парк Роу и отново натисна педала на газта.

— Не е задължително да бъде луда, за да ѝ се прииска да ти види сметката — рече той. — Предполагам, че ще спрем за по едно питие?

Уилям хвърли поглед към часовника си. Беше едва девет часът.

— Ще пиеш, когато пристигнем — отсече.

Клубът „Плаза Уондърленд“ се намираше на втория етаж над един железарски магазин. Входът беше откъм тясна уличка, осветена от неонов лампи. Те паркираха колата, прекосиха я и влязоха. В горния край на стълбището се продаваха билети за платените партньорки по танци. Дъфи купи половин дузина, след което двамата разтвориха мънистената завеса и прекрачиха в салона.

Заведението не се отличаваше с никаква самобитност. Беше мръсно и запуснато. Дансингът беше малък и човек трябваше да слиза по стълби, за да стигне до него. Беше заобиколен от наблъскани една до друга маси, а в дъното седяха момичетата зад нещо като ограда. Сам се взря в тях през цялото помещение и му се сториха доста свежа тайфа.

По масите имаше много малко хора. Можеше да се преброят на пръсти. Всички вдигнаха глави, когато Дъфи се промуши покрай тях и стъпи на дансинга. Те проследиха с очи как го прекосява, следван от Мак'Гайър, и как си избира маса до стената непосредствено срещу входа. Той седна, а Сам се настани на съседния стол.

Оркестърът от трима души свиреше суинг без особен ентузиазъм. Просто постоянстваха, вперили празни погледи в пространството.

— Това ли ти е вълнуващият вертеп? — попита Уилям.

— Може да ги е ударила икономическата депресия — отвърна Мак'Гайър.

Дъфи започна неистово да дава знаци на келнера, който се приближи до тях, влачейки крака като дюстабанлия.

— Да си поръчаме бутилка ром — предложи Сам.

— Става — одобри идеята Дъфи. — Нека бъде бутилка ром!

Сервитърът се отдалечи.

— Хвърли едно око на това! — рече той и плъзна малкия бележник по повърхността на масата.

Сам го взе и го зараглежда внимателно. След няколко минути му го върна.

— Не — каза. — Нищо не ми говори. Зад този списък се крият много пари. Бих рекъл, че всеки от компанията струва приблизително по един милион. Всички принадлежат към висшите кръгове, но повече нищо не ми хрумва.

Дъфи пхна бележника обратно в джоба си.

— Може би по-късно ще науча необходимото — каза той.

Келнерът донесе рома и отривисто го тропна върху масата.

— Тази дупка се е променила — подметна Мак'Гайър.

Онзи го стрелна с очи.

— Още е рано, друже — отвърна му.

— Разбра ли? — обърна се Сам към Уилям. — Рано е.

— Добре де, рано било... Хайде да си хванем по едно маце и да им покажем как се правят някои работи.

На дансинга нямаше никой. Мак'Гайър си наля доза ром и я изгълта припряно.

— По дяволите! — възкликна. — Струва ми се, че съм нервен.

— Занасяш се — изгледа го Дъфи. — Искаш да се препарираш.

Сам се надигна от стола си и се запъти към кошарката с момичетата. Спря се и започна да се взира изпитателно във всяко поотделно, докато те не се разкискаха насреща му. Набеляза някаква блондинка, която му се понрави, и стремително я подгони по безлюдния дансинг. Дъфи си избра момиче от мястото, където седеше, после отиде и го покани. Беше с червеникавокестенява коса, нахално носле и широка шеговита усмивка. Момичето имаше закръглено твърдо коремче, което той усещаше през жилетката си. Каза си, че е симпатично създание.

Уилям умееше да танцува, когато беше в настроение, а ромът го беше развеселил порядъчно. Той се понесе с червенокосата в големи плавни кръгове и тя сякаш заплува с него. Мълчаха, докато траеше танцът, но щом съставът замлъкна, я похвали:

— Добра си!

— И тебе си те бива — дари го тя с ослепителната си усмивка. Акцентът ѝ наподобяваше хвърлени по стълбище множество тенекиени кутии.

— Ела да седнем и да се напием — каза Уилям.

Сам вече беше на масата със своята блондинка. На Дъфи му се стори, че тя мирише лошо, и той се настани по-далече. Мак'Гайър си беше паднал по нея. Даваше признаци на подчертан интерес.

— Обичате ли ром, момичета? — попита Дъфи.

Двете започнаха да протестираат. Искаха шампанско.

Сам поклати глава.

— Слушайте — рече им. — Ние сме манна небесна за женския пол. Щом ромът не ви понася, можете да си хващате пътя.

Уилям заяви, че е на същото мнение, така че пиха ром.

Заведението се пълнеше. Между масите непрекъснато се провираха хора. Едра брюнетка с пищни форми се опита да мине покрай Сам, но това не ѝ се удаде съвсем лесно. Мак'Гайър вдигна поглед, зяпна я и каза:

— Ей, Бил! Току-що засякох специалния вагон...

Дъфи го изби пот. Помисли си, че Сам се е напил.

Брюнетката изви глава, хвърли поглед към него и се засмя.

— Много си сладък — рече му.

Сам се изправи и се поклони изискано.

— Целият съм твой, сестричке — обяви той.

Сега вече жената успя да се промуши окончателно. Придружителят ѝ, някакъв недорасъл тип, изгледа кръвнишки Мак'Гайър, който вдигна два пръста на дясната си ръка за поздрав.

— Не можеш ли да се държиш прилично? — смъмри го Дъфи.

Сам изглеждаше огорчен.

— На дамата ѝ беше приятно — каза той.

Неговата блондинка рееше поглед из салона, потрепвайки с крак. Беше ядосана.

— Хайде да потанцуваме — обърна се Дъфи към момичето с голямата уста.

Когато стъпиха на дансинга, той попита:

— Олга няма ли да бъде тук тази вечер?

То се взря в него, леко смръщвайки чело.

— Олга ли? — отвърна му.

— Да, Олга Шан. Бих искал да се срещна с нея.

— Тази вечер отсъства.

— По дяволите, трябваше да говоря с нея! — изруга Уилям.

Няколко минути танцуваха без да разговарят, сетне той рече:

— Искаш ли да спечелиш двадесет долара?

— Ще ти струва много повече...

— Имаме предвид различни неща — уточни Дъфи. — Предлагам ти двадесет долара за адреса на Олга.

Момичето доби разочарован вид.

— Господи! — нацупи се то. — Мен пък ми се стори, че ни е добре заедно.

— Дошъл съм по работа. Просто ми се налага да поприказвам с нея.

Партньорката на Дъфи плъзна поглед по цялата дължина на салона, преди да отговори:

— Ще ти го намеря.

Когато танцът свърши, тя го остави. Той стрелна с очи Сам, който се мъчеше да спечели отново своята блондинка, и се отби в тоалетната. Пусна водата и си изми ръцете. Тоалетната беше празна. Представляваше малко помещение, чиито стени бяха наполовина облицовани с напукани плочки. Дъфи подсуши ръцете си и пусна кърпата в коша. Вратата се отвори и влезе някакъв висок мъж. Косата му беше първото нещо, което привлече вниманието на Уилям, Беше

лъскавочерна и с широк бял кичур, който се спускаше от челото до дясното му ухо. Той придаваше характерен вид на неговото сурово лице. Човекът носеше късо подрязани мустаци и имаше сивкава кожа.

Дъфи го огледа бегло и понечи да излезе навън.

— Чакай малко! — каза мъжът.

Той се спря.

— На мен ли говорите? — попита изненадан.

Онзи протегна ръка. Дъфи отмести поглед и видя, че държи двадесет и пет калибров автоматичен пистолет.

— Да не би да си си го купил преди малко? — рече Уилям, ставайки изведнъж много предпазлив.

— Бележникът е у тебе. Дай го! — Мъжът имаше странен глас — нисък и леко дращещ.

— Беше у мене, но сега пътува по пощата — отвърна Дъфи.

Точно тогава вратата се отвори и се появи Сам. Човекът прибра пистолета. Привидно не бързаше, но оръжието сякаш се изпари.

— Ето къде си бил... — каза той.

Мъжът се взря в Дъфи. Светлите му очи го фиксираха заплашително. После излезе от тоалетната.

— Кой беше този тип? — попита Уилям.

Мак'Гайър сви рамене.

— Откъде да знам — рече. — Може моята мацка да има някаква представа...

Дъфи бързо се запъти към вратата, а Сам го последва с озадачена физиономия.

— Видя ли приятелчето, което току-що си тръгна? — обърна се Уилям към блондинката.

— Разбира се — отвърна тя. — Това е Мърей Глисън. Истински хубавец е, нали?

Той попи лицето си с носната кърпа.

— Не съм сигурен — каза й. — Държахме се малко свенливо един към друг...

Сам обви с ръце русокосата.

— Нали е страхотно това местенце, а? — включи се той. Беше доста наквасен.

— Искам да се махна оттук — рече Дъфи.

По коридора се зададе беловлас дребен джентълмен, запътен към тоалетната.

Мак'Гайър помъкна блондинката към него.

— Погрижи се за това сладурче — поръча му той. — Поразведи я наоколо. Много е схватлива...

Русокосата пое крехкия господин в обятията си и се разплака. Ромът я беше довършил окончателно. Дъфи и Сам се отдалечиха. Лицето на дребосъка сияеше.

— Човек трябва да е смахнат, за да ходи по такива дупки! — изруга Уилям.

— Струва ми се, че се понапих — каза Сам, размахвайки ръце. Двамата отново се върнаха в салона. — Абе тази русата не понамирисваше ли лекичко, или носът ми не е наред? — неочаквано запита той.

Дъфи го увери, че нищо му няма на носа.

Момичето с голямата уста беше застанало до входа и ги търсеше. Той се приближи до него.

— Взе ли го? — рече.

То кимна и му подаде късче хартия, върху което беше адресът. Уилям връчи на момичето двадесет долара. Банкнотите бидоха сгънати и пхнати в чорапите. Сам надзърна любопитно.

— Великолепно си прекарвам! — констатира той.

— Някоя вечер ще дойда пак — каза Дъфи на момичето. — Ще се позабавляваме...

— Това съм го чувала и друг път — погледна го тъжно.

— Още си млада — обади се Мак'Гайър — Тепърва има да го чуваш.

Те заслизаха по стълбите към улицата. В края на тясната пряка Уилям се спря.

— Прибирай се, Сам — рече той. — Карай внимателно!

Мак'Гайър примигна насреща му.

— Толкова ли бързо свърши купонът? — учуди се.

Дъфи кимна.

— Предупредих те, че ще бъдеш само за прикритие — лаконично каза той. — Давам ти почивка. Сега си върви у дома и се погрижи за тази твоя така наречена съпруга.

— Тя вероятно е започнала да се чувства малко самотна вече —
почеса се Сам по главата.

— Тръгвай!

— Ти няма ли да дойдеш?

— Аз ще се обадя на онази мръсница Шан.

Мак'Гайър се ухили цинично.

— Ще си пречим ли, ако сме трима?

Дъфи кимна.

— Позна, старче — отвърна му. Той проследи с поглед вървящия към паркинга Сам, след което се запъти към входа на метрото на Франкфърт Стрийт. Олга Шан живееше в Бруклин. Мястото му беше напълно непознато, така че когато мина Бруклинския мост, слезе от метрото и махна на едно такси.

Пристигна на адреса малко след единадесет часа. Поколеба се дали да не помоли таксито да изчака. После реши да го освободи.

Къщата представляваше двуетажна вила със симетрично оформена фасада, ориентирана по протежение на улицата.

Дъфи отвори портата и закрачи по късата, посипана със ситен чакъл пътечка. От един прозорец на втория етаж се процеждаше светлина. Той натисна звънеца с палец и се облегна на стената. Нямахше дори смътна идея какво ще каже.

Минаха около три минути, след което в антрето светна. Чу се плъзгането на осигурителната верига, после входната врата се откряна. Показа се някаква жена, която не я отвори докрай. Беше му невъзможно да различи чертите ѝ, понеже тя стоеше с гръб към светлината.

— Мис Шан? — попита, сваляйки шапката си.

— Да предположим... — отвърна жената. Гласът ѝ звучеше като на Грета Гарбо.

Уилям си рече, че посрещането е неприятно, но продължи нататък.

— Късно е за визити, но се надявам, че ще ме извините? — каза, опитвайки да се държи като пробивна личност.

— Какво има?

— Аз съм Дъфи от „Трибюн“. — Той извади своята журналистическа карта, показа я за миг и отново я прибра. — Бих искал да разменим няколко думи за Кетли.

Забеляза как тя изтръпна, сетне му рече:

— Я да я видя тази журналистическа карта!

Уилям повторно измъкна документа и ѝ го подаде. Жената хлопна вратата и го заразглежда вътре на светло. След това я отвори широко и го покани:

— Най-добре ще е да влезете.

Дъфи я последва в малкия хол. Беше модерен, но обзавеждането бе евтино. Вгледа се с любопитство в нея. Първото нещо, което му направи впечатление, бяха веждите ѝ. Те придаваха на лицето на жената изражение на вечна изненада. Беше безспорно красива. Големи очи с дълги мигли, аленочервени, пълни устни, горната сякаш ужилена от пчела. Гъстата кестенява коса беше коприненомека и добре поддържана. Дъфи много я хареса.

Беше облечена в тъмнокафява копринена рокля, която подчертаваше нейните стегнати гърди и стройни бедра.

— Защо да говорим именно за Кетли? — запита тя.

Той постави шапката си върху масата.

— Сигурно ще прозвучи крайно непрофесионално, но умирам за едно питие...

Олга Шан поклати глава.

— Не мога да ти помогна! — Беше категорична. — Кажете ми урока и изчезвай!

— Боже, Боже! — възкликна Дъфи. — Вие, гаджетата, ставате все по-трудни от ден на ден.

Тя се размърда нетърпеливо.

— О'кей! — поде припряно Уилям. — Търся Кетли.

— Защо точно аз трябва да знам къде е?

— Ами нали си неговата приятелка?

— Не съм го виждала от месеци — отвърна му тя и поклати глава.

— Той достатъчно често се е сецал за тебе, щом е държал името и адреса ти в бележника си.

Олга вдигна рамене.

— Много мъже пазят имена на момичета в своите бележници, без това да означава нищо.

Дъфи си помисли, че е напълно права.

— Добре де — рече й. — Изглежда, съм тръгнал по грешен път...

Тя отиде до вратата и я отвори.

— Няма да те задържам — подкани го.

Уилям чу как отвън спира някаква кола.

— Идват ти гости.

Видя, че в погледа й се появи объркване, но жената каза:

— Значи ще бъде най-добре да си вървиш.

Звънецът отекна пронизително. Олга леко се сепна.

— Може ли да изляза през задния вход? — попита Дъфи. —
Имам чувството, че ще си навлека неприятности.

Тя се подвоуми, сетне рече:

— Чакай тук!

Гласът й умоляваше. Звънецът се обади отново — дълго и настойчиво.

— Искаш да остана ли? — уточни Дъфи.

— Да... Нямам представа кой е.

Олга излезе от стаята, оставяйки вратата отворена. Уилям се огледа, съзря една друга врата, приближи се и я откряна. Озова се в малка кухня. Притвори след себе си и впери поглед в хола през тесния процеп.

Чу как жената стигна до входната врата, след което долови думите й:

— О, здрасти, Макс!

— Сама ли си? — дрезгавият глас, който зададе въпроса, накара Дъфи да се вцепени. Беше му познат. Първоначално си помисли, че е на Джо, но после си даде сметка, че има известна разлика. Беше го слушал преди неговия.

— Да... Какво има? — отвърна Олга. По посока на хола се чуха стъпки. Входната врата се затвори.

— Какво искаш? — интонацията й беше нервна и задъхана.

Във всекидневната влезе широкоплещест мъжага с черна широкопола шапка. Дъфи го позна моментално. *Беше човекът, който задигна фотоапарата.*

Уилям стисна юмруци. Тъкмо пиленцето, дето му трябваше!

Олга пристъпи напред и застана до масата. Лицето й беше бяло, а на шията й трепкаше някакъв мускул.

— Но, Макс...

Мъжът огледа помещението подозрително, след това се взря в нея. Жестоките му очи я опипаха от глава до пети.

— Отдавна не съм те виждал — каза той. — Изглеждаш чудесно. — Тонът му беше лишен от всякаква живост. Звучеше като школка декламация.

Тя понечи да се усмихне, но устните ѝ се бяха парализирали. Успя само да произнесе:

— Много мило от твоя страна.

Онзи приседна на ръба на масата и се загледа в ръцете си.

— Знаеш ли, че на Кетли са му светили маслото? — запита.

Олга притисна с ръка гърлото си.

— Не... не знаех нищо — отвърна.

Макс повдигна леко глава и се зазяпа във вратата на кухнята.

Дъфи изтръпна. Мъжът рече:

— Ти май беше хлътнала по този тип навремето, а?

— Беше ми безразличен — поклати глава тя.

— Така ли?

— Мотаехме се заедно насам-натам, но само толкова.

— Мотаели сте се заедно ли? — Макс нахлупи шапката над очите си. Гледаше встрани.

— Точно така... но защо... защо ме разпитваш за това?

— Просто съм любопитен. — Той приглади с длан късите косми на тила си. — Кетли споделяше ли с тебе разни нещица?

Дъфи ясно видя каква паника обзе жената.

— Не ми казваше нищо... не ми казваше нищо...

Мак се надигна от масата и отиде до полицата на камината. Взря се изпитателно във фотографиите и докосна с пръсти изработените от слонова кост слонски фигурки. После сви рамене. Изглеждаше крайно отегчен.

— Аз пък предположих, че може и да е разговарял с тебе — рече безучастно. Бръкна с ръка във вътрешния джоб на сакото си и извади къс копринен шнур. Беше тъмночервен на цвят. Той го нави около пръстите си.

Олга го следеше с очи, както зайче би гледало някоя змия.

— Красива вещ, нали? — каза Макс.

— Какво е това? — попита тя.

— Това ли? Проклет да съм, ако знам. Намерих го. — Той продължи да си играе с шнур.

— Наистина ли? — полюбопитства Олга.

— Май е време да се пръждосам... — тръгна към вратата мъжът.

— Но... но не искаш ли?...

— Изчезвам — каза ѝ, спирайки се на прага. — Помислих си, че сигурно ще ти бъде интересно да научиш, дете Кетли са го очистили. Виждам, че не ти е.

Тя явно си отдъхна.

— Съжалявам, разбира се — започна Олга, — но толкова отдавна не съм го срещала, че...

— Всичко е наред — прекъсна я Макс. — Радвам се, че те видях. — Безизразният тон на гласа му караше думите да звучат като реплики във второразредна пиеса.

Той се беше подпрял отстрани на вратата и тя тръгна да отвори входа. Когато минаваше покрай него, Макс надяна копринения шнур на врата ѝ мълниеносно като нападаща змия и го стегна. Опря коляно на кръста ѝ и увисна с цялата си тежест на връвта.

Дъфи се измъкна като сянка от кухнята и с широк замах нанесе на Макс удар по ухото. Застанал само на един крак, онзи падна като отсечено дърво. Олга се свлече на ръце и колене и от гърлото ѝ излезе звук, наподобяващ крясък на дива гъска.

Макс се претърколи два пъти, преди стената да спре тялото му, след което трескаво затърси под сакото си револвера. Дъфи грабна един стол от хола и го стовари отгоре му. Стената пое по-голямата част от силата на удара и облегалката се счупи с трясък. Мъжът пресрещна Уилям с дългия си крак и обувката му го улучи в пищяла. Той се отпусна на коляно с разкривено от болка лице и тогава Макс го светна странично в главата. Ударът не беше никак мощен, тъй като мъжът легеше на една страна, но извади Дъфи от равновесие и той падна.

Макс отново бръкна за револвера си и този път успя да го извади, обаче Уилям замахна с крак и ходилото му се заби под брадичката на другия. Револверът гръмна с невъобразим пукот. Куршумът шибна тавана и порой от мазилка се изсипа върху пода. Макс изпусна оръжието и се плъсна по лице.

Псувайки необуздано, Дъфи сграбчи револвера и с мъка се изправи на крака. Отстъпи заднишком, но едрият гангстер явно беше в

безсъзнание. Предпазливо се приближи до Олга, чието лице бе започнало да посинява. Свали с едно движение копринения шнур ѝ й помогна да стане на крака. Тя продължаваше да диша с хриптене. Побутна я към всекидневната.

— О'кей, малката — каза той. — Вече си в безопасност.

Настани я в едно кресло. Затръшването на входната врата го накара да изхвърчи от хола с проклетие. Макс беше изчезнал. Чу как отвън заработи мотор на кола и когато стигна до изхода, успя да зърне само отблясъците на задните габарити, които се стопиха зад завоя на пътя. Дъфи тресна вратата и се върна в стаята. Олга се беше надигнала и опипваше гърлото си. Плачеше тихо.

— Имаш ли нещо за пиене тук? — попита я той.

Тя посочи към кухнята.

— В килерчето за провизии... — отвърна му дрезгаво.

След като се поразтърси, Дъфи откри една голяма глинена бутилка с ябълкова ракия. Взе две чаши и се появи обратно в хола. Напълни ги и ѝ подаде едната.

— Изпий това! — рече. — Имаш нужда.

Той пресуши своята чаша до дъно. Ябълковата ракия заслиза по хранопровода му, а щом стигна до стомаха, експлодира. Наложил му се да се хване за масата, понеже му се зави свят. Дъхът му секна. За миг помисли, че ще умре, после изведнъж се почувства добре. Погледна шишето с изумление.

— Сякаш вдишах огън — каза Уилям.

Наля си отново, но сега прояви повече предпазливост. Изгълта питието на три пъти. Хвърли бегъл поглед към Олга.

— Ще дойдеш с мен у дома, сестричке — обърна се към нея той. — Това място вече не е здравословно.

Алкохолът я беше поободрил. Виждаше се как лицето ѝ възвръща бледия си оттенък. Тя отново докосна наранения си врат.

— Не мога — отказа му.

Дъфи пристъпи към нея.

— Събирай си нещата в някоя чанта и да вървим! — настоя той. — Трябва да побързаш! Онова пиленце може да долети пак...

Очите на жената се разшириха от страх и тя енергично се изправи. Стана нужда да я подкрепя, докато стигне до вратата —

краката не я държаха. След това, когато се увери, че може и сама, Дъфи я остави да се качи горе. Върна се и си наля още една чаша.

Когато Олга отново слезе долу, той беше полупиян.

— Това е най-своятното средство против отпадналост, на което някога съм попадал — размаха насреща ѝ бутилката Уилям.

Тя се спря на последното стъпало, колебаейки се.

— Ще ми повикаш ли такси? — попита го. — Ще отида на хотел.

Дъфи се приближи и пое чантата ѝ.

— Идваш с мене! — заяви той. — Недей да спориш, за Бога!

Излезе навън на улицата и се огледа в двете посоки, но не се виждаше никакво такси.

— Да повървим пеша до края на улицата — предложи Уилям. — Там ще хванем някое.

Олга загаси лампите и хлопна вратата. Тръгнаха заедно по платното. Дъфи усещаше краката си така, сякаш стъпваше в необработен памук. Тя не обели дума, докато не стигнаха дъното на пряката. Сетне тихо каза:

— Благодаря ти.

Дъфи махна на едно такси. Помогна ѝ да се качи и даде адреса на Мак'Гайър После влезе и се настани до нея. Продължаваше да държи в едната си ръка ябълковата ракия, а в другата багажа ѝ.

— Не се безпокой, сестричке. Толкова ме беше шубе, че съвсем не помислих за тебе. — Той отпуши шишето и отпи поредната глътка. След това я изгледа мнително и рече: — Тази чудесия няма да ме накара да изглеждам като палячо, нали?

Олга извърна лицето си настрани и заплака.

Дъфи заспа.

ОСМА ГЛАВА

Когато Сам отвори вратата и ги зърна, очите му направиха късо съединение.

Дъфи влезе в стаята, промушвайки се покрай него. Олга се подвоуми, сетне последва Дъфи. Сам затвори вратата и остана на мястото си, като се почесваше по главата. Беше облечен в зелена пижама и жълт халат.

— Не му обръщай внимание — рече Уилям. — Не е толкова женствен, колкото изглежда.

Олга стрелна Мак'Гайър с уплашен поглед, но не каза нищо.

— Представи ме, пиан плъх такъв — обади се Сам.

— Мис Шан, това е Сам Мак'Гайър.

Тя продължаваше да мълчи.

Алис излезе от спалнята, плътно завита в пенъоара си. Дъфи направи крачка към нея.

— Това е Олга Шан — каза той. — Намира се в беда, така че я доведох тук.

— О, разбира се! — Алис хвана ръката на Олга. — Бил може да спи на дивана, а вие ще бъдете в неговата стая.

— Но няма ли?... — понечи да попита тя.

Уилям сложи ябълковата ракия на масата.

— Чакай малко — прекъсна я той. — Знам, че единственото нещо, за което копнееш, е да се напиш добре, но трябва да отговориш на скромния ми въпрос, преди да се оттеглиш.

Олга се извърна към него.

— Кой беше оня тип, който се опита да прояви „твърдост“ спрямо тебе?

— Макс Уейдмър. Работеше заедно с Кетли.

Дъфи кимна.

— О'кей! Слагай я да си ляга, Алис, и бъди любезна с нея.

Докато тя я извеждаше от стаята, Олга рече:

— Ами лицето му?! Къде са го били така?

— Интересуваше се за тебе — рязко вдигна глава Сам.

— Знаеш ли къде се навърта този Уейдмър?

Мак'Гайър се намръщи.

— Сега пък какво си наумил? — попита той.

— Действай! — Лицето на Дъфи беше решително.

Сам отиде до телефона и завъртя шайбата. Докато се обаждаше, Уилям прескочи до банята и си изми лицето и ръцете. Мак'Гайър се появи след секунда.

— Наел е стая в хотел „Лексингхем“.

— Благодаря — отвърна Дъфи и отново се върна в хола.

Сам влезе с объркан вид.

— Какво се е запалило този път?

— Ще ми послужиш ли с твоето пушкало? — помоли го Уилям.

— Ей, за Бога! Да не смяташ да се мотаеш насам-натам въоръжен?

— Стига си опявал! Предстои ми работа. Хайде, дай ми патлака! Трябва да вървя...

Мак'Гайър въздъхна и започна да съблича халата си.

— Добре — съгласи се той. — Но ще дойда с тебе.

Дъфи докосна ръката му.

— Не — рече му. — В този град може да се случи какво ли не. Нужно е да останеш и да наблюдаваш историята от страни.

Сам присви очи.

— За какво е всичко това? — попита настойчиво.

— Уейдмър се опита да извие врата на тази мадама. Опасява се, че знае прекалено много. Предполагам, че би могъл да пробва да я спипа тук. Ето затова няма да мърдаш никъде.

Мак'Гайър се ококори.

— И ти искаш да ми вземеш пистолета? — рече той. — Ами аз?

— Размърдай се! — каза нетърпеливо Дъфи. — Дай ми оръжието, преди да ме е подхванала Алис. Ако пийнеш достатъчно от онази огнена вода, въобще няма да ти е необходимо.

Сам отиде до масичката в антрето и се върна с тридесет и осем калибров автоматичен пистолет. Уилям го хвана, провери пълнителя, сетне го затъкна в колана на панталона си. Нагласи краищата на жилетката си така, че да скриват дръжката.

— Може да позакъснея — оповести той.

Алис се появи точно когато Дъфи излизаше навън в коридора. Зърна го само за миг.

— Накъде се запъти нашият щурав приятел този път? — запита тя.

Мак'Гайър припряно свали бутилката с ракия.

— Хукна да докара поредната мацка — отвърна ядосан. — Кани се да натъпче цялото проклето жилище с жени...

Алис докосна ръката му.

— Успокой се — рече. — Просто трябва да се напиш.

Тя не забеляза тревогата в неговите очи, когато я последва в спалнята.

Отвън на улицата Дъфи спря едно такси. Даде на шофьора инструкциите си, след което се качи. Мина му през ума, че прекарва целия си живот по разни таксите...

Пътуването трая дълго и вече преваляше дванадесет, когато онзи спря пред една олющена сграда. Уилям му плати и се заизкачва по входното стълбище. Постройката приличаше повече на пансион, отколкото на хотел. Видя цяла редица пощенски кутии и се зае да ги проучва внимателно. Върху четвъртата се мъдреше името на Уейдмър. Натисна най-горния звънец, максимално отдалечен от този на Уейдмър. Секунда по-късно чу как езичето на вратата щракна и влезе вътре. Антрето беше осветено само от малка газова горелка, чиято светлина едва стигаше човек да намери с пипане пътя за нагоре.

Откри стаята на Макс на втория етаж. Сложи ръка върху дръжката на пистолета и натисна бравата. С изненада установи, че вратата поддава. Озърна се предпазливо наляво и надясно, после извади оръжието и безшумно пристъпи в тъмното помещение. Застина в мрака, заслушвайки се. Не се долавяше никакъв звук, с изключение на тиктакация някъде в стаята часовник. Продължи да стои неподвижно със затаен дъх и напрегнат слух. Накрая, доволен, че в помещението няма никой, драсна клечка кибрит и запали газовата горелка.

То беше просторно, но претъпкано с мизерни мебели. В отсрещния край имаше легло. Дъфи рязко вдигна пистолета. Някакъв човек лежеше по очи напреко на завивките. Беше Уейдмър. Уилям прекоси стаята, насочил оръжието. Само че Макс беше мъртъв. Досети се още преди да го докосне. Преобърна го и дъхът му изведнъж секна: на шията на Уейдмър зееше огромна рана. „Някой добросъвестно си е

свършил работата“ — помисли си Дъфи. Пусна тялото и го остави да падне тежко върху леглото.

Остана няколко минути на място, напрегнал ума си до пръсване. След това започна систематично претърсване на стаята. Допускаше, че ще е безполезно, но все пак го предприе, фотоапаратът не се виждаше никъде. Натъкна се на нещо, което го накара да примигне от изненада. От дъното на едно чекмедже изрови голяма лъскава фотография. Първоначално му се стори, че бе на някоя кинозвезда, но после разпозна Анабел Инглиш.

— Мили Боже! — възкликна той.

Диагонално на снимката с едър разкрячен почерк бе написано: „На скъпия Макс от Анабел!“

Дъфи сгъна фотографията и я прибра в джоба си. Сетне пхна пистолета отново в панталона и безшумно се изниза от помещението.

Озовал се пак на улицата, той махна на поредното такси и даде адреса на Анабел. Докато седеше облегнат на твърдата седалка на колата, очите му леко се притвориха от умора, но устата му си остана напрегната и решителна. „Този път ще хвана бика направо за рогата!“ — каза си Уилям.

С ключа, който беше получил от Морган, той отвори вратата към балкона с органа и тихо пое нагоре по спираловидната стълба. Когато стигна галерията, забеляза, че холът бе ярко осветен, въпреки че не се виждаше жива душа. Прехвърли крак през балкона и меко се приземи на пода.

От отсрещния край на стаята долиташе шум от течаща вода. Реши, че Анабел сигурно се къпе. Тръгна спокойно на обиколка из всекидневната, отваряйки и затваряйки чекмеджетата. Когато дойде ред на шкафа с напитките, се наложи да коленичи, за да надникне вътре. В дъното, зад шпалир от бутилки с шери, намери своя фотоапарат. Извади го и старателно го провери. Първото нещо, което забеляза, бе, че филмът е изваден. Сложи апарата в джоба си и внимателно затвори вратичките на шкафа.

Водата в банята беше спряла да тече и в апартамента се беше възцарила тягостна тишина. Той отиде до вратата, леко завъртя дръжката и влезе.

Анабел лежеше във ваната със затворени очи и пушеше. Мина му през ума, че изглежда великолепно. Притвори много нежно вратата и

облегна гръб на рамката.

Тя отвори очи и го погледна. Изненадата ѝ се изрази единствено в начина, по който цигарата се изплъзна от нейните устни. Тя цопна във водата с недоволно съскане и като заплува по повърхността ѝ, акостира при крака на Анабел. Лепна се за него и заприлича на някакъв причудлив белег по рождение. Дъфи я наблюдаваше с интерес.

Стъпалото ѝ се раздвижи и предизвика вълнички.

— Това се казва пяна, нали?! — обади се той. Пристъпи и седна на столчето, което стоеше съвсем близо до ваната. Оттам ясно се виждаше малкото петно от натъртване, където я беше ударил.

— Измитай се оттук! — прошепна Анабел.

— Трябва да проведем един кратък разговор — отвърна Дъфи.

Той извади от джоба си фотоапарата и ѝ го показа. След това измъкна снимката и също ѝ я показа. Жената лежеше, без да помръдва, със забулен от омраза поглед.

— Вече знам кой е убил Кетли — рече Уилям. — Досетих се, че го е очистил онзи, у когото е апаратът. Необходимо беше само да открия играчката, за да разнищя тази история. Ти май твърде нескопосно изигра козовете си, а?

— Махай се оттук, кучи син такъв! — каза тя.

На устните на Дъфи се появи жестока усмивка.

— Изляза ли аз, ще влязат ченгетата... — подметна.

Анабел рязко седна във ваната, яростно разплисквайки вода през ръбовете ѝ.

— Не можеш да ми припишеш това — извика тя. Нейният задъхан глас звучеше истерично. — Намери Кетли и ще разбереш...

Веждите на Уилям се повдигнаха.

— Значи си го преместила, така ли? — попита той.

Видя как ръката ѝ започна леко да пълзи към едно прозрачно шише, което стоеше на полицата малко над нея. Забеляза, че съдържаше амоняк. Измъкна пистолета от колана си и го насочи към нея.

— С удоволствие бих ти оформил още един пъп произнесе тихо Дъфи. — Само се опитай и ще те надупча като панаирджийска свирка.

Ръката на Анабел отново се отпусна във водата. Той се изправи.

— Излез оттам — подкани я. — Има доста неща, за които се налага да си побърим.

Тя прекрачи навън от ваната и грабна една хавлия, с която припряно се уви. Очите ѝ бяха станали като главички на карфици.

— Давам ти пет минути да се справиш, след което кротко да цъфнеш отвън. Недей да пробваш никакви трикове. Ще оставя вратата отворена... — рече Уилям.

Излезе заднишком от банята.

— Пусни пистолета! — нареди някакъв непознат глас.

Дъфи замръзна неподвижно.

— Хайде, остави пушкалото на пода! — командваше гласът. — Не се обръщай, преди да си се отървал от него!

Уилям полека сложи оръжието на земята до краката си и извърна глава. Съвсем близо до него беше застанал Мърей Глисън. Неговото грубо сивкаво лице беше безизразно. В ръката си стискаше „Люгер“.

— Знае прекалено много — каза Анабел.

— Така изглежда — кимна Глисън. После добави: Побързай! Искам да ми помогнеш да се справя с това приятелче.

Дъфи стоеше неподвижно с наполовина вдигнати ръце и се прокланаше, че бе проявил такава небрежност. Малкият бележник му пареше в джоба. По всичко личеше, че се бе забъркал в извънредно опасна афера.

— Отдалечи се от пистолета! — заповяда Глисън.

Уилям бавно се обърна.

— Ще имаш ли нещо против, ако поседна? — попита, отправяйки се към едно кресло. — Предчувствам, че ще ми е необходим известен отдих.

Онзи го проследи с поглед.

— Не прави никакви опити... — предупреди го.

Дъфи си взе цигара от кутията на масата и щракна запалката. Настани се, опрял ръце върху подлакътниците на креслото. Каза си, че Глисън е малко нервен. Ъгълчето на устата му потрепваше от лек спазъм.

— Предишния път също насочи патлак към мене... — припомни му Уилям.

— Нямах късмет. Прекъснаха ни. — Глисън седна на ъгъла на масата и провеси дългите си тесни ходила.

Анабел излезе от банята и се приближи до Мърей. Лицето ѝ беше много ожесточено, но очите ѝ бяха уплашени.

Дъфи ѝ хвърли един поглед и рече:

— Сега какво?

— Искам бележника! — отсече Глисън.

— Разбира се — кимна Уилям. — Напълно понятно е. И тогава ти казах, че е в пощата.

— Лъже! — намеси се задъхано Анабел.

— Така ли мислиш? — сви рамене той. — Задай си въпроса как би постъпила самата ти? Предположих, че е важен, така че го пъгнах в плик и го изпратих на един адрес в Канада. Дотрябва ли ми, само ще драсна няколко реда...

Очите на Глисън се смалиха.

— Може би ще те убедим да ги напишеш.

— Какво искаш да кажеш? — Дъфи угаси цигарата в пепелника.

— Имаме си начини...

— Дръж се като разумен човек. Не си в състояние да ме изплашиш. Смяташ ли, че ще съумееш да направиш нещо, което би ме накарало да се разделя с вещ, скъпа за мене? Ако държиш да притежаваш въпросния бележник, говори делово.

Глисън отпусна едва доловимо цевта на „Люгера“. Тя беше насочена към жилетката на Уилям.

— Колко? — попита той.

— Да не си полудял? — рече Анабел.

— Остави ме да уредя работата — намръщи се насреща ѝ Мърей.

Дъфи съсредоточено изучаваше ноктите си.

— Ти на колко го оценяваш? — отвърна най-сетне.

Другият се подсмихна, демонстрирайки зъбите си.

— Бих платил петстотин долара за тефтерчето подметна небрежно.

Дъфи тежко се изправи.

— О'кей — каза той. — Щом струва само толкова за тебе, защо да се тормозим?

Глисън рязко вдигна оръжието.

— Сядай долу! — Гласът му прозвуча изненадващо остро.

Уилям просто го измери с очи.

— Осъзнай се, вышло — рече му спокойно. — Не ме държиш с нищо. От това желязо вече няма никаква полза.

— Застреляй го! — настоя с тихо съскане Анабел.

Дъфи я прониза с поглед.

— По дяволите! — изруга. — Писна ми от тебе, кръвожадна малка мръснице!

Глисън стана, явно разколебан, физиономията му издаваше объркване.

— Тръгвам си — обърна се към него Уилям. — Ако искаш да си получиш бележника, позвъни ми. Има ме в указателя.

— Почакай — каза онзи.

Дъфи поклати глава и тръгна към вратата:

— Нищо няма да постигнеш, ако стреляш. Без моя помощ няма да се добереш до бележника.

Ръката на Глисън се отпусна до тялото му.

— Добре, пет бона... — произнесе с мъка той.

Дъфи отново поклати глава, отваряйки вратата.

— Недей да прибързваш — отвърна му. — Обмисли всичко на спокойствие. Аз ще изчакам.

Дръпна вратата зад себе си и закрачи към асансьора. Изведнъж се почувства много уморен и мозъкът му отказа да мисли. Бутна решетката, влезе в кабината и натисна партерния бутон.

Навън даде знак на едно жълто такси и не след дълго вече изкачваше за пореден път стълбите към апартамента на Мак'Гайър. Отключи си и пристъпи навътре. Часовникът върху полицата на камината сочеше два без четвърт. Хвърли шапката си на дивана и посегна към ябълковата ракия, която все още си стоеше на масата. Усети шишето олекнало — беше почти празно. Направи лека гримаса. След това пресуши бутилката и пак я остави върху масата. Спря дъха си за секунда, сетне доволно изду бузи. Питието си го биваше.

Остана напълно неподвижен и се ослуша. В жилището беше съвсем тихо, като се изключи глухият тътен от хъркането на Сам. Запали цигара и запрати кибритената клечка в камината, но като се сети за Алис, отиде, вдигна я и внимателно я пусна в пепелника.

С усещането, че краката му са се превърнали в гумени от умора, той прекоси разстоянието до стаята за гости и полека открехна вратата. Вътре беше тъмно. Успя да долови тихото дишане на Олга.

Стигна до леглото с предпазливо опипване и щракна малката нощна лампа. После безшумно седна.

Олга се сепна, стисна юмруци, а устните ѝ очертаха едно голямо „О“. Дъфи нежно сложи ръка на устата ѝ.

— Всичко е наред — прошепна той. — Успокой се.

Тя се вгледа в него и се отпусна назад.

— Изкара ми акъла — рече му.

— Тихо! — каза Уилям. — Не искам да се събудят и другите...

Олга стрелна с очи часовника, след което отново спря поглед върху него.

— Толкова е късно... Какво има?

— Случиха се някои неща — отвърна Дъфи. — Трябва да говоря с тебе. Даваш си сметка в какво си се забъркала, нали? Макс са го очистили. Някой „гост“ му е прерязал гърлото.

Зениците ѝ силно се разшириха.

— Да не искаш да кажеш, че?...

— Ще започна от самото начало. После ти ще запълниш празнотите. — Той полегна назад, опрян на лакът. Нараненото му лице се беше изопнало от изтощение. Тя неочаквано изпита лек прилив на състрадание към него.

— Събуй си обувките и легни до мен.

Уилям поклати глава.

— Ще заспя — рече. — Слушай сега. Има една червенокоса лейди на име Анабел Инглиш. Тя е дъщеря на Едуин Инглиш, политика. Смахната и зла. Този тип Уейдмър е бил едно от гаджетата ѝ. Анабел е въртяла разни далавери с Кетли. Негодникът се е отбил при нея и тя го е блъснала в асансьорната шахта. Дотук добре... Преди да продължим нататък, трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш за Кетли.

— Той беше замесен в едрия бизнес с наркотици заговори с нисък глас Олга. — Започна като дребна риба, продаваше „прашец“ и вземаше изкуствен „процент“. Това беше по времето, когато се запознах с него. По-късно гешефтът се разрасна и Кетли се зае да трупа пари. Уейдмър му беше шеф. Голямата клечка беше Глисьн. На Кетли му писна да получава заповеди и той открадна списъка с клиентите...

— Стоп! — гласът на Дъфи прокълнтя така, като че ли щракнаха стоманените челюсти на капан. Той извади малкия бележник от джоба си и го сложи на завивката пред нея. — Това ли е списъкът?

Смаяната физиономия на Олга му отговори утвърдително.

— Значи това е... — рече Уилям. Прекара палец през страниците на тефтерчето. — Ами да, онези приятелчета не могат да оперират без този поменик... Консуматорите сигурно се тръшкат от наркотичен глад. Затвори очи и се опита да мисли.

— Как... как се сдоби с него? — запита тя.

Дъфи отвори очи.

— Улов от бърлогата на Кетли. Анабел се юрна да го търси и аз ѝ го отнех. Така нещата стават съвсем прозрачни. Божичко! Действали са наистина с размах. Виж само кои са имената, дявол да го вземе!

Олга го хвана за ръката.

— Ще измъкнат бележника от тебе — каза тя с прокрадващ се в очите ѝ страх. — Той означава за тях милиони.

Дъфи се изви на една страна и се взря в нея. Измореният му поглед „обискира“ лицето ѝ.

— Знаеш ли — поде бавно той, — преди години често си мечтаех да попадна в подобно положение. Да имам възможността да задигна един милион долара от шайка гангстери. Ето че шансът е налице. Ще скарам двама, за да спечели третият — тоест аз.

— Какво имаш предвид?

— Ако разберат, че си пропяла, ще ти видят сметката. Харесваш ми, скъпа. Ще се включиш ли на моя страна?

— По какъв начин? — Очите на Олга възвърнаха своята проникателност.

— Има един тип, Морган — каза Уилям. — Не си чувала за него. Не ми е съвсем ясно откъде смуче, като изключим, че притежава нюх към лесните пари.

— Морган ли? — погледна го озадачена тя.

Набързо и без излишни подробности той ѝ разказа за Морган и за тримата бандити.

— Възнамерявах да изнудят Анабел. Напълно достатъчно е да се публикува някоя снимка на Кетли и Анабел, за да бъде изваден от равновесие старият Инглиш. Предположих, че работата е по-дебела. Господи! Държах се като неин благодетел с мисълта, че са убили Кетли, за да го припишат на нея. Всъщност тя собственоръчно е затрила този плъх, а аз бях пълен балама, че ѝ помогнах да се отърве от

трупата. Както и да е, това си е неин проблем. Ще продам бележника на онзи, който предложи най-високата цена.

— Какво би накарало Морган да го купи? — попита Олга.

Дъфи се ухили.

— Размърдай си мозъка — отвърна. — Цялата тази компания е червива от мангизи. — Той потупа тефтерчето. — Биха дали мило и драго, за да потулят скандала. Как ще се чувстват, ако се разчуе, че са ползвали опиати?

Тя се облегна назад в леглото и се замисли. След известно време рече:

— Струва ми се, че си попаднал на голяма работа...

Уилям прибра бележника.

— Права си, че съм напипал нещо — призна той. Пък и защо не? Защо, по дяволите, да не изкарам малко пари от тези боклуци? Защо да не го направиш и ти?

— Колко ще бъдат парите? — поинтересува се Олга.

— Петдесет бона, сто бона... От тоя род.

Тя отново легна по гръб и прекара ръка през гъстите си коси. Дъфи си каза, че е наистина с много красива женичка.

— Доста неща бихме могли да направим с толкова пари, нали? — напевно произнесе Олга.

Той погали ръката ѝ.

— Да, доста неща... — съгласи се. Хвърли поглед към часовника и с мъка се изправи. — Ще дремна малко. Очертава се работа.

Тя улови ръката му.

— Имаш толкова изтерзан вид!

Уилям скалъпи някаква усмивка.

— Откровена си като самата смърт, сестричке.

Виждаше я пред себе си, очите ѝ силно блестяха и гърдите ѝ рязко се повдигаха и отпускаха под завивките.

— Мога да те накарам да се почувстваш по-добре... Ще дойдеш ли? — каза тя, вперила поглед в неговия.

Дъфи отново приседна на кревата.

— Ти си прекрасна! — възхити ѝ се той. — Не тази вечер. Утре ще се изнесем оттук. — Замълча, после посочи с глава към съседната стая. — Те са свестни хора. Не би било честно спрямо тях... Утре!

Погали лицето ѝ.

— Алис няма грешка, какво ще кажеш? — отстъпи от леглото Дъфи. — Двамата не бива да научават. За тази история ще знаем само ние.

Тя го проследи с поглед докато излезе от стаята, после угаси лампата. Дълго лежа в тъмнината, преди да заспи.

ВТОРА ЧАСТ
КРАЯТ

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дъфи влезе в гаража на Рос и обгърна с поглед мрачното хале. Рос се показа от малкия офис в отсрещния край на помещението. Беше огромен и дебел, с лъщящо, направено сякаш от гума лице. Той тежко се понесе по омасления бетонен под, като махна с късата си масивна ръка.

— Не ми казвай — изхъхри шишкото, щом зърна Дъфи. — Нека да отгатна самичък.

Устните на Дъфи се разтегнаха в тъжна усмивка.

— Не съм те виждал от години — отвърна.

— Обзалагам се, че си загазил.

Уилям поклати глава.

— Грешеш — каза му. — Случаят не е такъв. Просто ми се дощя да профукам малко мангизи при тебе.

Рос положи широката си длан върху рамото на Дъфи.

— Добре, добре — поведе го към офиса той. — Тук вътре съм скътал една бутилчица, която ще ти се услади.

Уилям се настани в плетения стол и разходи очи из тясната като кутийка стаичка. Рос я изпълваше почти цялата.

— Доста е горещо, нали? — рече той и извади едно черно шише от вратичката на бюрото си. Избърса гърлото с ръкава на ризата си и го побутна към Дъфи. — Внимавай с тази течност — продължи, — силна е като тигрова пот!

Уилям отпи и задържа питието в устата си, преди да преглътне. После тихо изсумтя.

— Да-а — потвърди. — Огън е.

Рос пое бутилката от него и я надигна. Дъфи се загледа в неговата адамова ябълка, която заподскача по охранената му гуша. Дебелакът остави алкохола на масата, изтри влажните си устни с опакото на дланта и леко придърпа напред стола си.

— Та за какво става въпрос?

Дъфи запали цигара и търкулна друга на Рос по плота на масата.

— Още ли се мотае при тебе онзи стар „Буик“? — попита го.

— Имаш предвид бронирания ли? — леко се разшириха малките очи на Рос.

— Точно така.

— Разбира се, че е при мене — кимна шишкото.

— В движение ли е?

Рос се закиска.

— Дали бил в движение? Слушай бе, човек, всичките ми таратайки са в движение. Тази талига е направо като нова.

— Искам да я наема за известно време — каза Дъфи.

Рос сви рамене.

— Става — простодушно отвърна той. — Защо не вземеш моя „Пакард“? Идеална сделка за теб.

Уилям поклати глава и се изправи.

— Трябва ми „Буикът“. За в бъдеще май ще имам нужда от скромна защита, а в него бих се чувствал далеч по-сигурен.

— Знаех си, че си загазил — каза Рос.

— Покажи ми колата си.

Той го изведе обратно в халето.

— Ето я.

„Буикът“ беше обикновен на пръв поглед автомобил, с леко занемарена външност въпреки скорошното измиване. Дъфи потъна в дълбокомислено съзерцание.

— Ще ми го рекламираш ли? — предложи най-сетне той.

Рос хвърли бърз поглед през рамо, сетне тронаво пристъпи напред.

— Красив е като ягодка — каза, отваряйки вратата. — Я пробвай...

На Уилям му се наложи да употреби доста сила, за да я затвори.

— Това е стомана — поясни Рос. — Дебел, солиден материал, разбираш ли? — Той повторно отвори вратата и се качи вътре. Дъфи се облегна на нея и проточи врат.

— За човека, който е измайсторил тази каруца, не е имало никакви тайни в занаята... — рече Рос, тежко отпускаяки задника си върху тапицираната седалка. — Покривът е брониран. Виж прозорците! — Той смъкна единия. — Отвън не е нищо особено, но обърни внимание колко е дебел.

Сечението на стъклото беше поне три четвърти инча.

— Това чудо ще отплесне четиридесет и пет калибров куршум право в она, дето го е изстрелял... — възхищаваше се шишкото. Той докосна някаква пружина на арматурното табло и там се отвори малък капак. Бръкна вътре и извади два автоматични пистолета „Колт“. — Едва ли ще ти трябват — каза Рос. — Ще ги разкарвам.

— Остави ги. Нали вървят заедно с колата? — тихо се обади Уилям.

Онзи го изгледа, сви дебелиите си устни и вдигна рамене. Мушна обратно пистолетите.

— Под седалката има четиристотин патрона.

— Мили Боже! — смая се Дъфи.

— Не съм имал време да изчистя боклуците — ухили се Рос. — Така си и останаха вътре.

— Изпипана работа! Нещо друго?

Дебелакът слезе от автомобила.

— Решетката на радиатора е непробиваема за куршуми. Моторът е обезопасен с щит. Задното стъкло се повдига нагоре така, че при необходимост да може да се стреля. Гумите пък са напълнени с уплътняваща течност, която моментално запущва всяка дупка от евентуално попадение на куршум. Тази кола е наистина великолепно убежище в случай на неприятности.

Дъфи килна шапката на тила си.

— Да, струва ми се, че точно от такова нещо се нуждая. Колко искаш за нея, Рос?

Онзи се почеса по плешивата глава.

— Какво те прихваща, друже? — попита. — Малко ли неща си направил за мене в миналото...

— Давам ти по тридесет долара на седмица — рече Уилям.

Рос поклати глава.

— Прекалено много е — възрази. — Ще приема двадесет.

Дъфи извади четиридесет долара от портфейла си и му ги подаде.

— Ще я взема за някоя и друга седмица — каза. — Нали ще я заредиш?

Рос пхна парите в джоба на панталона си.

— Готова е за път — отвърна.

Дъфи отвори вратата и се качи.

— До скоро виждане, приятелю — сбогува се той.

Рос провря глава през рамката на прозореца.

— По-полека с артилерията — рече загрижено. — Пушкалата не са регистрирани, но не се увличай все пак.

Дъфи му кимна и включи на скорост. „Буикът“ излезе на улицата. Той отиде до банката си, осребри чек за хиляда долара, провери сметката си и се върна при колата. Мина му през ум, че с една хилядарка в брой и други три в банката би могъл да издържи известно време.

Олга го чакаше в „Стъд’с Парлър“ — спокоен малък бар близо до Източна 164-та улица. Когато спря, тя изтича навън и той ѝ отвори. Олга се настани, но Уилям трябваше да се наведе през нея, за да хлопне вратата.

— Ама че е тежка! — учуди се тя.

— Стоманена е — усмихна се той, докато се отделяше от бордюра. — Таратайката е от Чикаго. Там знаят как да ги правят.

Олга пропътува в мълчание половин пряка, след което попита:

— Да не би да очакваш неприятности?

— В изнудваческа афера като тази бедата връхлита рано или късно. Предпочитам да съм подготвен. — Дъфи промъкна „Буика“ покрай един голям камион и каза: — Не те е страх, нали?

Тя поклати глава.

— Аз не се плаша лесно. — Нейната изящна, облечена в ръкавица ръка се притисна към шията ѝ. Носеше блуза с висока яка. — Приятелите ти бяха чудесни — добави в заключение.

Уилям кимна.

— Пълен мръсник съм — рече. — Казах на Алис, че съм щял да те изпратя на влака за у вас.

— Не би ли могъл да ги посветиш в нещата? — запита Олга.

Той поклати глава.

— Те държат един на друг. Хич не им пука за пари... Пък и защо ли? Само нещастници като нас двамата, които не са пуснали котва никъде, си въобразяват, че парите са някакъв връх.

Тя го стрелна с очи.

— Самосъжаляваш ли се? — позволи си да полюбопитства.

— Не — отново поклати глава Дъфи. — Аз започнах тази история, така че пак аз съм длъжен да я приключа. Ако не съумея да

изляза от нея сух, толкова по-зле... Успея ли, е, ще си харча спечеленото и мисля, че здравата ще се повеселя.

— Ами аз? — рече Олга с глух глас.

Дъфи сложи ръка върху коляното ѝ.

— С тебе всичко е наред, бебчо. Желанията ти ще бъдат изпълнени! — Той спря пред своята жилищна сграда. — Хайде сега да видим дали ще ти хареса твоят нов дом.

Те се изкачиха по стълбите и Олга почака, докато Уилям отключи вратата. Вътре в малкия апартамент двамата застанаха с вперени един в друг погледи, след което тя бързо извърна глава и пристъпи към прозореца.

— Харесва ми — каза. — Наистина е хубаво!

Дъфи метна шапката си на креслото и извади бутилка ром.

— Обичаш ли „Бакарди“? — попита я.

— Да, но не е ли още рано?

Той взе две чаши и наля в тях от рома. Приблужи се до нея и тикна едната в ръката ѝ.

— За нас и за парите! — рече.

„Бакардито“ се хлъзна плавно в гърлата им, запалвайки у двамата по едно парещо кълбо от пламъци.

— Свали си шапката, скъпа — подсети я Дъфи. — Вече си си у дома.

— Онова отсреща спалнята ли е? — любопитства Олга.

— Да. Иди да я разгледаш... — Той с изненада установи, че ръцете му треперят. Проследи я с поглед как бавно прекосява стаята и влиза в спалнята. Движението на дългите крака и на стройните бедра беше лениво, но от тялото ѝ се излъчваше електричество.

Дъфи я последва и се спря точно зад нея, взрян в отражението ѝ в огледалото. Тя вдигна очи, погледна го изпитателно, сетне изведнъж се обърна. Той сложи ръце на ханша ѝ и я притегли към себе си.

— Прекрасна си! — възхити се. — Познавам те само от двадесет и четири часа, но имам чувството, че е било така цял живот. Обзалагам се, че си лоша. Обзалагам се, че си принадлежала на мнозина, но не ми пука.

— Такава съм, дори е слабо казано — отвърна Олга. Улови ръцете му, задържа ги за миг. После ги отблъсна от себе си. Отиде до леглото и седна.

Дъфи се отмести от огледалото и се облегна на таблата на леглото.

— Ще живеем заедно — каза той. — Разправи ми за себе си.

Тя изви лице и впи поглед в него.

— Не е ли глупаво? — възрази му.

Дъфи поклати глава.

— Искам да знам — настоя.

— Родена съм в един малък град в Монтана. — Интонацията ѝ беше равна и лишена от емоционалност. — Да живееш там беше все едно да живееш в моргата. Нищо никога не се случваше. Слънцето грееше, прахолякът се трупаше по сухите пътища, коли пристигаха и заминаваха, без да става каквото и да било. Имах навика да си купувам списания със знаменитости и четях за Холивуд. Правили са го милион други момичета. Въобразявах си, че ако отида там, ще пробия. Бленувах Холивуд, дишах Холивуд и мисля, че дори сънувах Холивуд. Е, един ден си опитах късмета. Издебнах, когато баща ми отиде на полето, свих му всичките пари, не бяха много — и духнах. Никога не стигнах до Холивуд. Парите ми свършиха, щом се озовах в Оукланд. Там си намерих работа в един танцуваден салон като компаньонка.

Дъфи заобиколи и седна до нея на кревата.

— Трябваше да любезнича с мъжете на бара. Да разговарям с тях, да ги развличам и да ги карам да си поръчват алкохол. Плащаха ми комисиона върху изпитото. Това не продължи дълго. Една нощ шефът ме повика и след „пребиваването“ му върху мене всичките ми грижи се стопиха. Абе нали знаеш как е — стъпиш ли веднъж на наклонената плоскост, връщане няма.

— Колко време мина оттогава? — запита Дъфи.

— Около осем години. Бях на седемнадесет. Налетях на един тип на име Върнън. Как ме избудалка този юнак! Наистина умееше да рисува с думи. Отвори ме как съм можела да направя пари толкова бързо, та свят да ми се завиел. Хубави дрехи, бижута, автомобили и тем подобни... Просто като продавам тялото си три-четири пъти на нощ. Паднах си по това. Какво значение има, при положение че успееш да събера достатъчно мангизи, за да изляза от играта след някоя и друга година? Заведе ме в един публичен дом в Уотсънвил, в северна Калифорния. В момента, в който попаднах там, осъзнах каква тъпачка съм. Буквално нямаше измъкване. Не ми даваха никакви пари. Нямах

достъп до дрехите си. Заплашваха ме с полиция. На практика бях чужда собственост.

— Сладко си си поживяла... — изсумтя Дъфи.

Олга замълча за секунда, сетне продължи.

— Три години не видях бял мъж. Филипинци, индуси и китайци да, но нито един бял.

Уилям неспокойно се размърда. Беше му неприятно.

— Точно когато бях на път да се предам, се появи Кетли. Можеш ли да си го представиш? Аз очаквах поредното от онези пламенни, дребнички жълтеникави мъжлета, а в стаята ми влезе той. Кетли лапна по мене и аз му дадох всичко, на което бях способна. Реши, че бих могла да съм му от полза, така че ме извади от въпросната дупка и ме настани в сегашната къщурка.

— По какъв начин си била полезна на човек като Кетли? — поинтересува се Дъфи.

Изречението ѝ стана по-твърдо.

— Нима не ти разказвам всичко? — отвърна му.

— Разбира се, но не звучи особено добре. — Той се подпря на лакти.

Олга повдигна рамене с досада.

— Така е. Кетли имаше нужда от жена, помощничка в своя бизнес. Караше ме да играя ролята на „домакиня“ за неговите мухльовци. Аз му уреждах запознанства сред висшето общество. Благодарение на мене направи купища пари. Държеше се на ниво — плащаше ми щедро. Тя въздъхна, кършейки ръце. — Сега горкият нещастник е мъртъв.

Телефонът в съседната стая започна да звъни. Дъфи не се и помръдна, за да вдигне слушалката.

— Какво има? — попита Олга. — Не желаш ли да се обадиш?

— Нека си звъни — рече той и я погледна.

Телефонът замлъкна. Тя остана известно време втренчена в него, после каза:

— Да... да... да!

Дъфи се протегна и грубо я придърпа към себе си.

— Луд съм по тебе! — призна, притиснал устни до шията ѝ.

Телефонът поднови звъненето. Продължи да отеква дълго време, след което престана. Една муха упорито жужеше от стая в стая,

блъскайки се в прозорците с елегантни малки плонжове.

Дъфи лежеше на леглото, полузатворил очи, и чувстваше как мускулите на тялото му изпадат в безтегловност. Олга се унасяше в сън. Той я съзерцаваше. Времето беше загубило значение за него. Изпитваше пълно удовлетворение от това, да я гледа. Тялото ѝ беше силно и бяло. Плъттa ѝ беше стегната. Помисли си, че изглежда добре.

Протегна ръка и нежно докосна нейната коса. Тя се раздвижи и отвори очи. Усмихна се.

— Хвана ме — каза Уилям. — Няма мърдане.

— Искam да замина с тебе надалеч — рече Олга, като сложи ръката си върху неговата. — Искam да се махна от всичко това. Няма да ме изоставиш, нали? — Произнесе „нали“ много настойчиво.

— Нещата ще се оправят, ще видиш — поклати глава той.

Телефонът зазвъня упорито. Тя се надигна. През тялото ѝ премина лека тръпка.

— Не, не отивай! — каза му. — Зарежи го...

Дъфи се поколеба, сетне стана от леглото. Погледна я, засмя се и тръгна към съседната стая. Вдигна слушалката от вилката.

— Кой е? — попита грубо.

— Обажда се Глисън — долетя сипкавият бръмлив глас.

Уилям придърпа един стол и седна. Очите и устата му изведнъж станаха сурови.

— О'кей — отвърна. — Не те очаквах толкова скоро.

— От доста време звъня! — В интонацията на Глисън имаше едва доловима нервна нотка.

— Е, този път нали ме намери.

— Ще купя онова нещо от тебе за петнадесет бона — изрече другият на един дъх.

Дъфи се ухили в слушалката.

— Май започвам да оглупявам — рече. — Причу ми се, че каза петнадесет хилядарки.

Глисън направи кратка пауза, след това отвърна.

— Не мога да дам повече. Петнадесет бона!

— Що за евтин негодник си?! Не милееш ли да си прибереш обратно списъка? Той е точно толкова ценен, колкото и едно свидетелско показание срещу собствените ти съучастници.

— Слушай! — Дъфи почти видя как ръката на Глисън се впила в телефона от вълнение. — Не съм в състояние да намеря повече пари. Ще ти направя едно почтено предложение. Петнадесет хиляди плюс петпроцентов дял от сделките.

— Уф! Използвай си мозъка... — Уилям се премести към ръба на стола. — Не съм толкова тъп. За какво му е петпроцентов дял на един труп? Не бих ти имал и секунда доверие. Сдобиеш ли се веднъж с въпросния поменик, ти червата си ще изплюеш, но ще ми видиш сметката. Не, или пари в брой, или нищо!

— Проклет кучи син! — изруга Глисън.

— Остави, това е без значение. Представа нямаш, с кого си се заловил. Имам си още един купувач. Или ще се бръкнеш дълбоко за бележника, или другото приятелче ще го получи.

На отсрещния край на линията се възцари гробна тишина и Дъфи се пресегна за цигара. Нямаше нужда да предприема нищо и разполагаше с много време, за да наложи своето. Тогава Глисън рече:

— Значи така смяташ да водиш играта, а?

— Позна. Двама се карат, третият печели. Не е спешно, но е за предпочитане да започнеш с преразглеждането на намеренията си.

— Ще ти се стовари цяла планина от неприятности — каза онзи. Гласът му стана изненадващо уверен. Вече не приличаше на възбуден човек. — Или ще бъдеш почтен спрямо мене Дъфи, или...

— Я слушай, боклук такъв! Не можеш да ме уплашиш. Знаем, че съм те настъпил точно по мазола. Щом ти харесва, тръгни да наддаваш първоначално от петнадесет бона, но цената ще стигне тавана! — Уилям затвори слушалката и се облегна назад.

От спалнята излезе Олга. Не беше облечена.

— Правилно ли постъпваш? — запита го тя.

Дъфи се приближи до нея и я прегърна.

— Това е верният път — рече й. — Ще отнеме известно време, но ще донесе максималната сума.

— Не може ли да му се вярва? — вдигна поглед към лицето му Олга.

Дъфи поклати глава.

— Ще бъде трудно да се измъкнем с мангизите, но само гледай как ще ги изиграем... — отвърна.

Тя се облегна на него.

— Беше ми все едно какво ще стане, но вече не е така. Не искам след този удар да бъдеш изложен на опасност.

Уилям я заведе отново в спалнята.

— Наметни си нещо — помоли я. — Невъзможно ми е да мисля като си гола.

Той проследи с поглед как тя отвори малкия куфар, който беше донесла със себе си и извади един халат, след което ѝ помогна да го облече.

Върнаха се пак в хола. Олга запали цигара, дръпна дълбоко и задържа дима.

— Нещо се мъти в главата ти — констатира тя. — Какво е то?

Дъфи измъкна от вътрешния си джоб малък бележник и го сложи на масата. До него постави втори, досущ като първия.

Олга се вгледа внимателно в тях, после изпусна облак дим през ноздрите си.

— Двойна игра ли? — предположи.

— Отгатна! — Уилям притегли стол и седна. — Ще ти покажа как се правят пари... — Взе автоматична писалка и се зае да преписва списъка с имената от единия бележник на другия.

Тя приседна на ръба на масата и се загледа в него.

— Някой здравата ще се обиди от това — обади се най-сетне тя.

Дъфи не откъсна очи. Продължи да пише, но рече:

— Ние няма да присъстваме, за да видим кой ще е той...

Когато привърши със списъка, отгърна го на началната страница и се втренчи внимателно в съдържанието му.

— Ясно ли ти е какво означават тези цифри? Ето виж: Макс Хъгсън — 5, Джони Алвис — 7, Трудис Ървин — 4...

Олга се облегна на рамото му.

— Плащания — поясни. — Обикновено Хъгсън снасяше пет хиляди долара на месец от наркотици и за своята безопасност.

— Но това са много пари. — Защо пък и за безопасност?

Тя залюля дългите си крака.

— Така работеше Глисън. Тези пиленца не са истински наркомани. Само се правят на такива. Той им продаваше дрогата, след което ги предупреждаваше, че някой уж бил на път да ги разкрие и че щяло да им струва еди-колко си да му се запуши устата. Трябваше само да упражни натиск, да ги спласи до смърт и да им демонстрира,

че е по силите му да прогони всички натрапници, за да се превърне в рентиер за тяхна сметка.

Уилям събра числата, сетне вдигна глава.

— Това тефтерче е на стойност между петстотин бона и кръгъл милион, ако платят едновременно.

Олга кимна.

— Когато работех за Кетли и той дърпаше конците, повечето плащаха.

Дъфи се ухили.

— Не е трудно да се направят пари, стига да знаеш как — заяви той, изправяйки се. — Е, да видим какво ще каже Морган.

Тя се смъкна от масата.

— Какво ще правиш с бележниците? — попита го.

— Единият ще е у тебе, а другият у мене — подаде ѝ той копието. — Пази го.

Олга подържа за миг тефтерчето в ръка, като се взря строго в лицето на Дъфи, след това се засмя и му го върна.

— Какво означава това?

— Надявах се, че така ще постъпиш. Просто исках да разбера дали ми имаш доверие. Лудост е да се съхранява подобно нещо там, откъдето може да бъде задигнато. Задръж го у себе си! — отвърна тя.

— Не, дявол да го вземе! — възпротиви се той. Но Олга изглеждаше толкова щастлива, че Дъфи хвана бележника и го пхна при другия във вътрешния си джоб.

— Не бива да ходиш самичък при Морган — каза тя. — Ще дойда с тебе.

Той се замисли за миг, после кимна.

— О'кей, но ще останеш отвън в колата. По пътя ще депонираме двата списъка в банката.

Олга изтича в спалнята, за да се преоблече.

— Ще взема адреса на Морган от „Трибюн“ — подвикна след нея Уилям. — Няма как да не го знаят.

Докато телефонираше, той смътно долови, че тя влиза в банята, и щом получи адреса от репортерската стая, надникна вътре. Олга стоеше под студения душ, с лице, вдигнато към боцкащите като върхове на карфички водни струи. Беше затворила очи и прикриваше с ръце гърдите си.

Дъфи се наведе напред и рязко отви крана. Студената вода бясно плисна в нея и тя отскочи с пръхтене.

Той грабна един пешкир и я зави в него.

— Побързай! — подкани я. — Нямаме много време.

Олга смръщи лице и излезе от банята.

— Опитай и ти — каза му. — Приятно е...

Дъфи поклати глава.

— По-късно — отвърна. — Хванах златна треска.

Тя махна гумената шапка, която предпазваше косата ѝ, и я запрати по него. Водните капки изпръскаха лицето му. Той замахна като за шамар срещу нея, после изведнъж я дръпна към себе си и я целуна. „Държим се като деца!“ — мина му през ума.

Олга вдигна поглед към него и рече:

— Ще бъдеш ли винаги мил с мене?

Внезапно Уилям стисна ръцете ѝ, причинявайки ѝ болка.

— Да вървим — каза той. — Чака ни работа...

След това я пусна. Тя остана неподвижна, притиснала кърпата към тялото си, с леко объркване в очите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дъфи паркира „Буика“ до бордюра и изкачи петте ниски стъпала пред входната врата. Домът на Морган беше огромен. Уилям остана много изненадан. Беше очаквал нещо солидно, но това далеч надхвърляше всякаква солидност.

Входната врата беше от огледално стъкло, комбинирано с ковано желязо. Звънецът се дърпаше като синджир на казанчето за вода в старомодна тоалетна.

— Хубава къщурка — подвикна Дъфи назад към Олга, която седеше в колата. После самоуверено дръпна силно звънеца.

Клив отвори вратата.

— Уведоми своя крал, че искам да го посетя! — рече Дъфи.

Онзи вдигна ръце и отстъпи заднишком от прага.

— Махай се... — извика пискливо.

Уилям бутна широко вратата, но остана на мястото си.

— Размърдай се, или ще те размърдам аз!

Клив бръкна с ръка във вътрешността на сакото си, но Дъфи бързо направи крачка напред и го зашлеви през лицето.

— Не го бий повече, той ще се държи добре — обади се дребосъкът от горния край на вътрешното стълбище.

Клив извади ръката си от сакото и се отдалечи още повече. От гърлото му излизаше остър цвилещ звук.

— Защо не разкараш този задник? — рече Дъфи.

Малчото слезе долу. Носеше нахлупената си шапка. Уилям едва ли би могъл да си го представи без нея.

— Къде е Морган? — попита той.

Ниското мъжле беше изключително предпазливо — не се приближаваше прекалено близо до Дъфи.

— Ти го изненада — отвърна то с тънка усмивка.

— Хич не ме е грижа — заяви Уилям. — Дошъл съм да се срещна с него.

Дребосъкът изви глава към Клив.

— Чу ли? — попита го. — Дошъл бил да се срещне с него.

Дъфи се протегна и сграбчи джуджето за реверите на самото. Очите му приличаха на парчета гранит.

— Престани с тези твои циркаджийски номера!

Малкият тип решително заби един автоматичен пистолет в жилетката му.

— Не ставай груб, мистър — предупреди той.

Дъфи махна ръката си и се дръпна леко назад.

— Прибери това пушкало и си понапрегни мозъка каза.

— Събщи на Морган — рече дребосъкът на Клив.

Уилям замислено го наблюдаваше от мястото си.

— Нали не смяташ да въздаваш неприятности? — с надежда запита джуджето.

Дъфи поклати глава.

— Твоят женствен нарцис посегна към патлака си обясни той. — Не мога да стоя безучастен в такива случаи.

Другият се закиска.

— Веднъж опознаеш ли Клив, няма как да не го обикнеш — отвърна.

Дъфи продължаваше да стои неподвижно.

— Защо не скриеш това желязо? — спокойно предложи той. — Моментът не е подходящ за тапешници.

Дребосъкът пхна пистолета в кобура под мишницата си.

— Понякога ставам нервен — рече, разпервайки ръце в знак на извинение.

В дъното на коридора се отвори една врата и се появи Морган.

— Насам! — извика той.

Дъфи бавно мина по коридора и влезе в стаята. Морган стърчеше по средата, а в отсрещния край Джо се беше облегал на стената. Той ровичкаше с дървена клечка из дупките на зъбите си.

Уилям поздрави Морган с кимване.

— Защо, за Бога, е цъфнал тук този тип? — каза Джо.

Морган го възпря с повдигане на ръка.

— Донесе ли най-последните снимки, Дъфи? — попита той.

— Разкарай главорезите си, искам да поговорим — отговори Уилям.

— Да го „погаля“ ли? — рече Джо. — Той си пада по това и ще си го получи...

— Почакай отвън! — нареди му Морган.

Джо сви рамене, но излезе, минавайки плътно до Дъфи. Когато се изравни с него, той завря сплесканата си физиономия в лицето му и се ухили:

— Капризно момче си ти, нали?

Дъфи не направи никакво движение.

— Имаш лош дъх — задоволи се да отвърне той.

Джо затвори вратата след себе си. Тогава Уилям се приближи до едно масивно кресло и седна. Не посегна да свали шапката си. Морган се облегна на украсението над камината и зачака.

— Дължим си взаимно този разговор, нали? — каза Дъфи.

Морган извади табакера, избра една от дългите и тънки хавански пури, пъкна я между ситните си зъби, отхапа гладко крайчеца ѝ и го изплю в празната камина. Сетне прибра табакерата обратно в джоба си.

— Аз също бих запалил — обади се Уилям.

— Не и от моите! Говори... — изгледа го Морган. Неговите подпухнали очи бяха подчертано враждебни.

Дъфи сви рамене и взе цигара от собствената си табакера.

— Както кажеш...

Лицето на Морган се скри зад гъстия дим, докато палеше пурата.

— Моите петстотин долара са все още у тебе — подметна.

— Разбира се — кимна Дъфи. Той измъкна портфейла си и отброи пет банкноти по сто долара, след което ги хвърли на масата. — Пазех ти ги.

Физиономията на другия изразяваше пълно стъписване. Той се взря ядосан в петте банкноти, после скръсти ръце зад гърба си и леко се повдигна на пръсти.

— Изненадан съм — призна. — Мислех, че ще ме завлечеш.

— Сумата е значителна — рече Уилям. — Купи подарък на твоето хомосексуалистче.

Морган се вцепени.

— Мери си приказките! — произнесе с пресипнал глас той.

— Хайде да си спестим заплахите и да минем по същество. Отдавна се каня да поговоря с тебе. Когато ми пробута онзи номер с фотографиите, действително изпаднах в затруднено положение и не съм излязъл от него и досега. Но на мене взе да ми се нрави и виждам,

че в тази работа има доста пари. Подай ми ръка сега и ще ти разкрия една далавера, от която ушите ти направо ще клепнат. Да бъдем откровени. Ти искаше да притиснеш Едуин Инглиш чрез дъщеря му, нали така?

Морган го съзерцава няколко минути с безизразен поглед, после рече:

— Да предположим, че да.

— Ако ти бях предал снимките на Кетли и момичето, ти щеше да си в състояние да счупиш черупката на Инглиш. Щеше да го уведомиш за условията си и той щеше да бъде принуден да ги приеме.

Морган отиде до един стол и седна, но не каза нищо.

— Познаваш ли Мъррей Глисън?

— Да, познавам го. — По лицето на Морган премина тръпка на изненада.

— Какво знаеш за него?

— Какво целиш? — прояви внезапно нетърпение онзи.

— Ще ти кажа. Глисън върти на широка нога изнудване чрез наркотици сред някои от най-важните клечки във висшето общество. Държи ги толкова изкъсо, че направо пицят от страх. Нашият човек събира на техен гръб пенсийка от почти един милион долара. Това беше ли ти известно?

Морган поклати глава. Дебелите му устни леко се накъдриха.

— Едва ли е вярно — рече той. — Глисън е само дребен пласьор. Поне беше такъв по времето, когато го познавах.

Дъфи се изсмя.

— Не си актуален — каза. — Той се е вмъкнал във висшите кръгове, но е достатъчно хитър да го пази в тайна. Няма никакви изгледи някой от политическите босове да му издърпа ушите заради това, което прави.

— Глисън не ме интересува — заяви в крайна сметка Морган.

Уилям кимна.

— С положителност е така — съгласи се той. — Но не би се отказал от неговия бизнес, нали?

— Ако пожелае територията му, ще я превзема — каза Морган и тръсна голяма бучка пепел в пепелника.

Дъфи се облегна назад и впери поглед в тавана.

— Глисън притежаваше списък на всичките си клиенти и на сумите, които плащат за протекция — рече.

Другият го изгледа остро.

— „Притежаваше“ ли каза?

— Да, точно така. Сега е у мене — отвърна Дъфи, продължавайки да не откъсва поглед от тавана.

Морган се умълча, после се обади:

— Разбирам...

— И вече е пуснат в продажба — добави Уилям.

Онзи стана изкуствено небрежен. Дъфи едва не се изсмя в лицето му.

— Може да е от полза някому... — чу го да казва.

— Не разбра докрай идеята ми — отвърна той. Говореше бавно, като на дете. — Щерката на Инглиш е свързана с Глисън. Тя е пълно куку. Двамата заедно практикуват този рекет. И печелят от него баснословно. Благодарение на списъка ти би могъл да разстроиш малката им комбина, да хванеш Инглиш натясно и да си „завъдиш“ триста едри шарана, които да ти пълнят скута с мангизи срещу едното премълчаване на имената им.

Морган дръпна от пурата си.

— Звучи примамливо по начина, по който го представяш — рече той.

— Възможността е добра. Затова ти я предлагам.

— С какво съм заслужил жеста?

— Имаш пари...

— Колко искаш?

— Петдесет хилядарки — отвърна Дъфи. — Нямам предвид тридесет или четиридесет. Цената е петдесет, държа на нея.

Морган сви рамене едва видимо.

— Мисля, че никога няма да си пробутах стоката за такава сума пари — каза.

Дъфи се изправи.

— Добре — съгласи се той. — Ще си получа парите от другата страна. Защо да ми пука?

— Почакай. Пропускаш нещо... — хвърли му лукав поглед Морган. — Ти ми предостави чудесна информация. В това няма съмнение. Помисли си дали сам би платил толкова много пари?

Забравяш, че разполагам с три момчета, които ги сърбят ръцете за работа. Нямам намерение да плащам фантастични цени за подобни удари. Знаеш ли как бих постъпил аз, ако притежавах този списък?

— Какво би направил? — попита Дъфи.

Морган се ухили. Приличаше на вълк.

— Това, което си сторил самият ти. Щях да направя копия и да ги продам на двете страни.

По лицето на Уилям се изписа тотално объркване.

— Добра идея — успя да каже въпреки всичко.

— Някога е била добра, но вече не е — поклати глава Морган. — Когато продадеш списъка на Глисън, аз ще намина при него и ще му го взема.

— Не си ли прекалено самоуверен? — отбеляза със студена усмивка Дъфи.

Другият за пореден път сви масивните си рамене.

— Ще ти кажа и още нещо — добави той, изтърсвайки пурата си в пепелника. — След като Глисън ти плати, ще изпратя Джо да прибере от тебе петдесетте хиляди. Това ще ти бъде за урок.

Дъфи се насочи към вратата.

— Мисля, че ние двамата няма да се разбираме особено добре за в бъдеще... — мрачно констатира той. — Съжалявам!

— Действително ще съжаляваш! — съвсем тихо рече Морган.

Уилям отвори вратата. Джо стоеше непосредствено пред нея. Погледна през рамо към Морган.

— Това беше всичко засега, нали?

Той поклати глава. После му хрумна нещо и отвърна:

— Чакай!

Дъфи се спря. Не се обърна изцяло с гръб към Джо, а само три четвърти, така че да може да го наблюдава с периферното зрение.

— Да?

Морган вдигна петте банкноти от масата.

— Предлагам ти да ги вземеш и да ми предадеш списъка.

— От къде на къде?! — Дъфи беше напълно изумен.

— Не можеш да влезеш в играта — рече онзи. — Слаб си. Какво би могъл да противопоставиш на организация като моята? Осъзнай се, дребен негодник такъв! Откъде ще дойдат парите за твоята защита? Кой ще се наеме да се сработва с един уволнен щракач на снимки?

Трябва да си се побъркал, за да дойдеш при мене с подобна оферта. Ето, дай ми списъка и вземи петстотинте долара. Толкова струваш. Пък ще си спестиш и много мъки...

Изречението на Дъфи не се промени, но от погледа му изведнъж повея мраз.

— Слаб значи? Това ли било? — уточни той.

Морган сви рамене.

— Достатъчно време загубих с тебе. Пръждосвай се! Ще свърша работата сам. — Той пхна петте банкноти в джоба си, след което рязко вдигна поглед. — Искам списъка до довечера — произнесе с безизразен глас. — Няма къде да мърдаш. Списъкът до довечера, или ще насъскам Джо след тебе!

Дъфи кимна. Промъкна се внимателно покрай бияча, който му се ухили, после се запъти към изхода и слезе по стълбите.

Олга го погледна и рече:

— Значи не се хвана...

Дъфи включи на скорост и подкара „Буика“ по улицата. Започна тихо да псува, без да отлепва устни. Олга сплете пръсти около коленете си и се зазяпа напред.

Уилям зави по Седмо Авеню и се понесе с потока от коли. На Лонгейкър Скуеър отби надясно и навлезе в Сентръл парк. Когато стигна до езерото, изключи мотора и спря.

— Не се ядосвай — каза Олга.

Той не отвърна нищо в първия момент, след това свали шапката си и я захвърли на задната седалка на колата.

— Тези типове наистина ме хванаха в крачка — рече Дъфи. На устните му се появи невесела тънка усмивка и той ѝ стана много по-симпатичен.

— Разкажи ми — подкани го.

Уилям се извъртя на седалката си, така че да се обърне с лице към нея, и хвана облечената ѝ с ръкавица ръка.

— Работата ще загрубее — каза. — Най-добре е да изчезнеш, преди да е започнала войната.

Олга леко присви очи.

— Защо не зарежеш истерията и не ми обясниш?

— Морган иска списъка — рече Дъфи. — Довечера трябва да му го предам, иначе...

— Безплатно ли? — прекъсна го тя.

— Точно така — безплатно — кимна той.

Олга замълча.

— А след това?... — попита го.

— Има грандиозни идеи. Въобразява си, че е единствената голяма клечка в града. Посъветва ме да се откажа от едрите пари с няколко комплимента в добавка.

Тя разпери пръсти и се зае да сваля ръкавиците си.

— Аз го очаквах, а ти? — рече. — Означават ли тези пари нещо за тебе?

— Какво разбираш под „нещо“? — отвърна Дъфи.

— Високомерни копелета от рода на Морган не могат да допуснат, че човек като тебе говори сериозно. Би трябвало да имаш репутация на убиец, за да се измъкнеш след предложението, което си направил.

— Как да постъпя, за Бога? — каза Дъфи.

Олга се наведе напред, натисна пружината в арматурното табло и извади автоматичния „Колт“.

— Един плъх по-малко няма да разплаче никого. Гръмни го, преди да те е гръмнал той.

Уилям погледна с отвращение пистолета и поклати глава.

— Не — рече той. — Мисля, че не бих отишъл толкова далече.

Тя остана неподвижна за миг, после каза:

— Морган е прав. Ти си слаб и страхлив.

Дъфи взе пистолета от нея и го постави обратно в тайника. Загледа се в острия като нож ръб на панталоните си.

— Няма пари, заради които си струва да се убие — рече. — Ако двамата с тебе ще я караме заедно, трябва да разсъждаваме по един и същи начин.

Олга сложи ръка на рамото му.

— Май се държа като мръсница — съжали тя.

— Няма нищо — каза той. — Бива си те!

— Не трябва да спиращ. Следващият ход е твой.

— Хайде да притиснем Глисън. Ако изцедим малко парички от него, бихме могли да запрашим към крайбрежието. Дали ще ти хареса? Някое красиво, горещо местенце с купища жълт пясък... С истински синьо небе и само ние двамата?

— Звучи прекрасно! — облегна се назад тя.

— За предпочитане е пред това да те гонят ченгетата и да ти пострада хубавото малко задниче. Хайде, скъпа, да наминем при Глисън.

Дъфи запали мотора и излезе от Сентръл Парк, поемайки по Второ Авеню.

— Карай покрай реката — помоли го тя. — Там е приятно.

Той зави наляво при първата удобна възможност и излезе на Белвю Хоспитъл. Движиха се с общия поток до моста Уилямсбърг, след което Дъфи изви волана и се насочиха на изток.

Върнаха се в неговия апартамент точно когато късното слънце се скриваше зад покривите, хвърляйки дълги анемични сенки. Паркираха „Буика“ до бордюра и заедно тръгнаха нагоре по стълбите.

— Като че ли е минало безкрайно много време, откакто пих нещо за последен път — измърмори Уилям.

— Какво ще кажеш да си облечем новите дрехи и да ме произведеш? — попита Олга.

Той сложи ръка на гърба ѝ и леко я побутна.

— Тези стълби са ужасни, нали? Разбира се, че ще отидем някъде, но първо Глисън!

Отключи вратата на апартамента и влязоха вътре. Тогава Дъфи възкликна:

— О-о!

Стаята беше напълно опустошена. Мебелите бяха преобърнати, чекмеджетата бяха измъкнати и нахвърлени на камара върху пода, а съдържанието им беше разпиляно по килима. Тапицериите бяха разпрани и пълнежът беше изтръскан на купчини. Картините от стените бяха свалени и се търкаляха с разрязани гърбове. Помещението изглеждаше като връхлетяно от торнадо.

— Глисън се опитва да си спести малко пари — тихо рече Дъфи.

Олга обиколи стаята, стъпвайки предпазливо.

— Идеята ти за банката беше отлична...

Уилям кимна. Лицето му бе ожесточено и сурово.

— Ще го науча аз този хитър негодник! — закани се той.

— Време е — отвърна тя. — По-добре се пренеси при мене.

Обгърна с очи безпорядъка.

— Мисля, че няма нищо страшно. Утре трябва да сме изчезнали, така че какво толкова?! — Дъфи отиде в спалнята и хвърли намръщен поглед наоколо. Беше претършувана също толкова старателно, колкото и всекидневната. Имаше много повече боклук, защото дюшеците и възглавниците бяха изтърбушени.

— Любовното ни гнездо е унищожено — появи се на прага Олга.

— Да го вземат дяволите! — изруга Дъфи. — Откраднали са ми уискито. — Бръкна под кревата и издърпа два очукани куфара, посипани с пух. — Размърдай се! — й каза. — Свърши някаква работа за разтуха...

Точно тогава телефонът започна да звъни и той отиде да се обади, оставяйки я да отделя неговите ризи и вещи от общия хаос.

На другия край на линията беше Сам.

— А-а, Сам! — зарадва се Дъфи. — Чудесно е, че те чувам.

— Слушай, нехранимайко такъв — гласът на Мак'Гайър звучеше ядосано, — само не ми разправяй, че си изпратил онова пожароопасно парче вкъщи при мама и тате!

— Тя е в съседната стая — прошепна Уилям в слушалката.

Сам изсумтя.

— Тази мадама ще те забърка в неприятности. Виж, Бил, защо, за Бога, не зарежеш цялата история? Дочух, че „Пост“ се кани да те вземе на работа... Напълно в твоето амплоа плюс отлична екипировка в добавка!

— Благодаря ти, приятелю, но съм се заловил с нещо голямо — отвърна Уилям. — Не пари за семки, а сериозен удар! Утре заминавам и ще прескоча до крайбрежието. Когато похарча всичко, ще се върна. С Олга добре ще си поживеем.

— Алис ще ме убие, ако тази вечер не се прибера с тебе. Поръча ми да те довлека за косите — рече Сам.

— Време е да я напуснеш, щом е започнала да разговаря така с тебе — засмя се Дъфи. — Не, няма да се откажа. Когато се опаричим, ще ви поканим да ни навестите.

— Чисти ли са мангизите? — В тона на Мак'Гайър се долавяше тревога.

— Има ли бързи пари, които да са чисти? — попита го Уилям. — Недей да се потиш от притеснение заради мене — аз съм добре.

— Алис хубавичко ще ме подреди довечера — оплака се Сам.

— Кажи ѝ за Олга. Тя ще разбере. Кажи ѝ, че Олга е прекрасна, и тя ще спре да ме очаква.

— Такава ли е? — полюбопитства Мак'Гайър.

— Каква?

— Прекрасна...

— О, Господи! Тази сладурана е... — Дъфи млъкна, когато Олга влезе в стаята. — Добре, Сам, до скоро виждане! Недей да правиш нищо, от което ще се чувстваш неудобно, ако го науча. — И той остави слушалката върху вилката.

— Всичко чух — усмихна му се тя. — Щастлива съм!

— Събра ли ми багажа?

— Току-що свърших. Има толкова много боклуци...

— Зарежи ги. Няма да се връщаме тук.

Дъфи я обгърна с ръце.

— Много те харесвам — рече ѝ той.

Олга жадно притегли лицето му към своето.

— Наистина ли се оказах подходяща за тебе? — прошепна.

— Тъхъ! — отвърна Уилям.

Тя залепи устни върху шията му.

— Най-подходящата от всички ли? — попита го, захвапвайки кожата му между зъбите си.

Той я притисна към себе си и рече:

— Разбира се!

Останаха така дълго време, погълнати изцяло от прегръдката. Дъфи изпитваше удоволствие от допира на нейната коса до лицето си. След това нежно я отблъсна и я задържа между протегнатите си ръце.

— Питам се дали не сме откачени, за да се захващаме с шайка като тази на Морган — каза той. — Бих могъл веднага да си намеря работа и да се оженим.

— Изиграй Глисън и да офейкаме — прекъсна го Олга.

Дъфи сви рамене. Отиде при куфарите и ги затвори, здраво стягайки каишите.

— Да-а, ти не си като Алис, нали? — рече ѝ.

Тя го изгледа озадачена.

— Като Алис ли? — попита го. — Каква е Алис?

Уилям се усмихна, но умът му беше другаде.

— О, няма значение... Тя е глупачка. Парите не означават нищо за нея. Интересува я единствено любовта.

Олга вдигна рамене.

— Тази порода е на изчезване — каза тя с лека насмешка, — но човек все още ги среща тук-там.

Дъфи се изправи и обгърна с поглед стаята, хванал по един куфар във всяка ръка. Стоя така, докато Олга не го побутна.

— Хайде да вървим, наркоман такъв — подкани го тя.

— Добре — рече той. Запъти се към вратата, после отново спря.

— Никога повече няма да видя тази бърлога!

Олга се провря покрай него и излезе в коридора.

— Кого го е грижа? — запита тя, тръгвайки надолу по стълбите.

Дъфи погледна подире ѝ. Остави единия куфар на земята, затвори вратата, вдигна го отново и заслиза след нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Веднага щом се върнаха във вилата на Олга, Дъфи набра номера на Анабел. Докато чакаше да се свърже, тя започна да си прибира багажа. Чуваше се как снове из спалнята — въодушевена, тананикаща с дрезгава монотонност, но изпълнена с много решителност.

По линията се разнесе тихо щракване.

— Здравсти! — каза той.

До ухото му достигна задъханият глас на Анабел.

— Кой се обажда? — попита тя.

— Там ли е гаджето ти? На телефона е Дъфи — представи се той.

— Съвсем скоро ще стъпиш накриво — грубо рече тя, — а аз здравата ще се посмея, щом се сгромолясаш!

— Точно сега нямам време за разговори с тебе, мераклийке. Повикай Глисън! — отвърна Уилям.

— Остроумни типове като тебе ги слагат във вана с бензин и им хвърлят вътре клечка кибрит — съвсем безстрастно произнесе Анабел.

Глисън, изглежда, изтръгна слушалката от нея, защото Дъфи го чу да казва: „Млъкни, за Бога!“

— Глисън ли е? — попита той.

— Да. Готов ли си за сделка?

— Разбира се. Готов съм да се спазарим. Търгът не беше особено разгорещен. Предложиха ми четиридесет бона — нито повече, нито по-малко. Срещу петдесет хилядарки списъкът е твой.

— Откъде, по дяволите, да ти ги събера? — побесня онзи.

Устните на Дъфи се разтегнаха в усмивка, но очите му си оставаха тъжни.

— Първата ми работа за утре е, че заминавам — рече той. — Не ми пука кой ще притежава списъка, но тази вечер искам „сухото“ от съответния човек. Петдесет хиляди не са чак толкова много за организация като твоята.

— Ще си платиш за това, кучи сине! — извика Глисън.

— Не и преди да съм си получил мангизите, а пък ти своя бележник. После всички ще трябва да бъдем нащрек.

Глисън замълча за момент, сетне рече:

— Невъзможно ми е да ги донеса в брой. Ще ти дам чек.

— В брой! — Тонът на Дъфи беше непреклонен. — Довечера около осем и половина ще хапна в „Ред Рибън“. Не се ли появиш там, докато свърша, край на сделката. И цялата сума да бъде в брой! — Той тръшна слушалката и се изкачи по стълбите.

Олга беше коленичила пред един огромен куфар. Подът бе осеян с нейни дрехи.

— Мили Боже... — каза Уилям.

Тя изви, глава и му се усмихна.

— Ела и помогни! — подкани го.

Той хвърли поглед към малкия часовник върху полицата над камината. От мястото, където стоеше, тънките му стрелки едвам се различаваха. Беше шест и тридесет. Хвана Олга за лактите и я издърпа на крака.

— Слушай, бибчо — търпеливо заговори той. — Пътуването ще бъде кратко. Остави всички тези партакеша. Просто си вземи една чанта. Когато се измъкнем от аферата, ще ти купя целия свят.

— Толкова са красиви... — нацупи се леко Олга. Обърна се и разходи очи по разпилените наоколо неща.

— Хайде! — настоя Дъфи. — Времето напредва.

Двамата заедно опаковаха две обементи дамски чанти. След това той слезе на долния етаж. Влезе в кухнята и откри пълна бутилка скоч. Взе две чаши и отново се качи горе. Сложи алкохола на масичката до леглото и каза:

— Да пийнем по чашка!

Олга се приближи, разкъса тънката опаковка на шишето и перна с пръст винтовата запушалка. Наля във всяка чаша по четири пръста уиски.

— За нас! — вдигна тост Уилям и те отпиха. — Тази вечер ще се натъпчем в „Ред Рибън“.

Тя добави малко джинджифилова сода в питието си.

— А после?

— Глисън може би ще донесе парите. Така мисля... Ако го направи, ще се качим на „Буика“ и бързо ще се изпарим от града.

— Ами списъците?

Дъфи кимна.

— Естествено, че не съм забравил за тях. Веднага отивам да ги прибера. Ще отсъствам около половин час. Ти се преоблечи. Сложи си нещо, с което ще ти бъде удобно да пътуваш.

Олга пристъпи към него и плътно обви с ръце врата му.

— Какво значи това? — запита я той.

Тя се надигна на пръсти и припряно зашепна в ухото му. Дъфи погледна към часовника, после поклати глава.

— Не сега — прозвуча тихият му отказ.

Нейните хладни ръце се напрегнаха, придърпвайки главата му надолу.

— Моля те... — едва чуто прошепна Олга. — Сега!

Уилям нежно залепи устни върху нейните и я притисна към себе си, но умът му блуждаеше другаде. Мислеше за Глисън, за Морган, за начина, по който щеше да се измъкне от града. Беше изненадан от нея. Каза си, че моментът е дяволски неподходящ за такива неща.

Тогава вдигна ръце, разкъса прегръдката ѝ около шията си и я отдалечи от себе си, без да я пуска.

— Довечера! — твърдо каза той. — Виж колко е часът. Трябва да успея за банката.

По лицето на Олга плъзна лека червенина и тя се извърна, без да го погледне.

— Банката няма ли да бъде затворена? — отвърна му, като продължаваше да стои с гръб към него. Направи му впечатление, колко безжизнен беше станал гласът ѝ.

— Да, но аз съм уредил въпроса. Има финансова ревизия, която ги задържа до късно. Касиерът ми е приятел. Предупредил съм го, че списъкът може да ми потрябва по никое време.

Дъфи се приближи до нея.

— Нали не ми се сърдиш? — гальовно рече той, вземайки я в прегръдките си.

Олга изви глава. Лицето ѝ още руменееше.

— Не, не се сърдя. — После възкликна пламенно: — Само да свърши всичко! Само да успеем да се изплъзнем здрави и читави с парите!

— Не се тревожи — каза Уилям. — Сделката ще мине гладко, ще видиш.

— Но ти не разбираш — рече тя, а гърдите ѝ силно се повдигаха и отпускаха. — Не разбираш, Бил! Преживяла съм толкова много... и... и сега намерих тебе. Боя се, че няма да има добър край.

— Ей! Не бива да се вълнуваш — успокой я Дъфи. — Казвам ти, че ще се справим с тази афера. Очаква ни прекрасен живот. Ще се заринем в пари. Ти и аз. Ще имаме толкова, че ще си палим камината с тях... само почакай.

— Предчувствам, че ще се случи нещо ужасно — съвсем тихо промълви Олга.

— Престани, скъпа! — рече Дъфи. — Уискито те хвана. — Целуна я и му беше необходимо известно усилие, за да я отдели от себе си. След това се насочи към вратата. — Няма да се бавя — подхвърли през рамо и затвори зад себе си.

Тя стоеше като вкаменена на мястото, където беше я оставил. После неочаквано произнесе с приглушен глас:

— Върни се, страх ме е! Върни се, Бил!...

Отвън на улицата Дъфи се спря, за да запали цигара. Хвърли кибритената клечка и се качи в „Буика“. Докато палеше мотора, забеляза в огледалото за обратно виждане как един огромен „Пакард“ зави по нея и започна бавно да се приближава към него. Той го стрелна с очи и включи на скорост. Мозъкът му продължаваше да обмисля планове за бъдещето.

Натисна педала и рязко подкара „Буика“. „Пакардът“ изчезна от огледалото и Дъфи съвсем забрави за него.

В банката го забавиха за кратко. Срещна затруднение, докато убеди пазача, че има уговорка да се види с касиера. Онзи беше упорит ирландец с едро месесто лице и не особено много сиво вещество. Уилям бавно му повтори своите обяснения.

— Ясно — закима с глава пазачът. — Но учреждението е затворено, разбирате ли? — Произнесе последната си дума с осезаем триумф.

— Слушай, боклук такъв, върви да кажеш на Енскуум, че съм тука, или ще накарам да те уволнят! — мрачно отвърна Дъфи.

Ирландецът примигна насреща му, след което, решавайки че не би му навредило да попита, с мърморене остави Уилям да чака

нетърпеливо на улицата. Върна се със закъснение, което вбеси Дъфи и отвори обкованата с железни гвоздеи врата.

— Влезте! — каза нелюбезно. — Крайно необичайно е...

Той прекрачи прага и застина в очакване. Един шашардисан чиновник се приближи до него и Уилям му кимна за поздрав.

— Искам бележника, който оставих на съхранение! — заяви лаконично.

— Разбира се — отвърна чиновникът. — Мистър Енскуум ще ви го донесе.

Касиерът се появи от канцеларията си в дъното на фойето и му махна. Понесе се към Дъфи с пружинираща походка. Бележникът беше в ръката му.

— Това ти трябва, нали? — попита той. — Приготвих го веднага, щом портиерът ми съобщи името ти. Вземи го и ми дай разписката. Правя ти услуга. Не сме длъжни да работим в такъв късен час.

Уилям пое бележника, хвърли му един поглед, прибра го в джоба си и се разписа на листа хартия, който Енскуум му поднесе.

— Безкрайно съм ти задължен — благодари той. — Необходим ми е спешно и не е никак евтин...

Касиерът го изпрати до вратата. Явно бързаше да се отърве от него. Дъфи излезе на улицата. Въздухът беше много задушен. Погледна към небето.

— Като че ли иде буря — рече.

Енскуум се съгласи, че е така, сетне му пожела лека вечер и затвори вратата. Дъфи се подсмихна. Установи, че се е изпотил, и попи лицето си с носната кърпа. После пресече и се качи на „Буика“. Натисна пружината на арматурното табло, където бяха пистолетите, извади единия, провери пълнителя и го затъкна в колана на панталона си. Прибра бележника в тайника. След това притвори капака и го щракна. „Там ще е на сигурно място“ — си каза.

Часовникът на таблото показваше седем и двадесет и пет, когато спря отново пред вилата на Олга. Слезе от колата и му направи впечатление, че лампата в нейната спалня още свети.

„Обзалагам се, че продължава да се измъчва заради онези рокли“ — промърмори Дъфи. Тръгна по алеята, усещайки дребния чакъл през тънките си подметки. Отключи вратата с ключа, който тя му беше дала, и я хлопна зад себе си.

— Облечена ли си вече? — прокълтя гласът му. Не дочака отговора ѝ, а влезе в хола, за да си вземе цигара. Закова се на прага, изведнъж усещайки как се смръзва. — За Бога!... — изтръгна се от устата му.

Стаята беше обърната наопаки по същия начин, както и неговият апартамент. Дъфи хвърли само един бърз поглед и хукна непохватно нагоре по стълбите със странно премалели крака. В горния край на стълбището се поколеба, сетне извика:

— Скъпа!

Изуми се напълно от звученето на собствения си глас. Беше пресипнал и разтреперан. „Само да са я докоснали тези негодници!“ — каза си. Направи една крачка и отново спря.

— Скъпа, тук ли си? — изкрещя той.

Тишината в къщата беше измамна. Сложи ръка върху дръжката на пистолета и го изтегли. След това започна да се промъква предпазливо напред, местейки безшумно крака по килима. Стигна до вратата на спалнята и улови дръжката. Внимателно я завъртя, като държеше оръжието на височината на кръста си, и прекрачи вътре.

Олга лежеше на пода с нож в лявата гръд. Ножът беше забит толкова силно, че плътно затваряше раната. Тя изобщо не беше прокървила. Халатът, който беше облякла непосредствено преди Дъфи да излезе, беше разкъсан и лежеше захвърлен в отсрещния край на стаята. Нейните големи очи бяха отворени, а устните ѝ бяха раздалечени, откривайки част от ситните ѝ бели зъби. Не изглеждаше уплашена, а само изненадана.

Дъфи остана загледан в нея дълго време. Единственият шум в стаята идеше от отсеченото, натрапчиво тиктакане на часовника. Нямаше нужда да я докосва, за да разбере, че е мъртва.

За секунда се оказа, че е в състояние да мисли само за това, че тя му се беше предложила преди по-малко от час и той беше отказал.

Изпод шапката му се проточи тънка струйка пот и по носа му се стече чак до брадичката. Продължаваше да съзерцава Олга. На долния етаж телефонът започна да звъни настойчиво. Дъфи изправи глава и се послуша. Сетне се обърна и се спусна, в хола. Придърпа телефона към себе си и рече:

— Да?

— Чакаме списъка — прозвуча сухият, крехък гласец на джуджето. — До единадесет нула нула! После ще дойдем и ще си го вземем!

— Вървете на майната си! — процеди през зъби Уилям и затвори.

Качи се пак по стълбите и отиде в спалнята. Вдигна халата от пода и покри Олга с него. Ръцете му се разтрепериха, когато допря тялото ѝ.

— Съжалявам, скъпа — каза така, сякаш тя би могла да го чуе. Взе я на ръце и я пренесе на леглото. След това съвсем нежно погали косата ѝ с върха на пръстите си, полека плъзгайки ги надолу по лицето ѝ. — Случиха ти се всички възможни нещастия, нали? — Дъфи се наведе и целуна нейните пълни устни, усети хладината им. Тогава се изправи, провери дрехите си за петна от кръв, увери се, че няма и се запъти към вратата.

— По-спокойно, приятелче! — обади се суров глас.

Дъфи вдигна очи. Не се шокира ни най-малко. Един полицай стоеше на вратата, стиснал револвер. Точно зад гърба му се виждаше още една фуражка.

— Радвам се, че дойдохте — рече Уилям. — Убили са приятелката ми...

— Не прави никакви движения с ръце! — нареди първото ченге. Вторият полицай го заобиколи и бавно тръгна към Дъфи, наблюдавайки го съсредоточено.

— Какво означава това? — попита ги той.

— Претърси го! — каза първият. — Сигурно има патлак.

— Грешите — отвърна Дъфи. Беше оставил пистолета си на канапето, докато пренасяше Олга към леглото. Сега беше там, полуприкрит зад една възглавница.

Другият полицай предпазливо мина покрай него, като че ли Уилям беше някакъв див звяр, който би могъл всеки момент да се нахвърли. Щом се озова зад гърба му, той прокара ръце надолу по дрехите му, като го потупваше силно. Накрая отстъпи назад и поклати глава:

— Не носи оръжие — заяви.

— Слушайте, само си губите времето — каза Дъфи.

— Момент — рече първото ченге. — Ти си Дъфи, нали?

— Да — потвърди Уилям.

Двамата го зяпнаха така, сякаш бяха учудени, че си го признава. После второто ченге пристъпи към леглото, за да огледа Олга. Дръпна пеньоара и се втренчи в нея.

— Покрий я, мръсник такъв! — яростно извика Дъфи.

Онзи подскочи.

— Дръж си човката затворена, боклук! — изръмжа той. — Още една остроумна забележка и ще те пребия!

— Мъртва ли е? — попита колегата му и хвърли поглед към кревата.

— Да, този тип е използвал нож.

— Прибрах се и така я заварих — обади се Уилям.

— Чу ли? Прибрал се и така я заварил! — ухили се първият полицаи. — Ще дойдеш с нас... Хайде!

— Да не би да ме обвинявате, че съм я убил? — Дъфи не можеше да повярва.

— Бъди благоразумен! — Първото ченге беше влюбено в собствения си глас. — Бяхме предупредени.

Дъфи почувства как някакъв обръч стяга гърдите му.

— Не разбирам — тихо каза той.

— Тази жена е държала пачка спестени пари скрита в дома си и ти си го знаел. Дошъл си при нея и си се опитал да задигнеш балата, но не се е получило. Тогава си й видял сметката и си обърнал къщата с краката нагоре. Сега парите са у тебе. Нали така, Джъс?

Вторият полицаи кимна. Той направи крачка към Уилям и пъкна ръка във вътрешния му джоб. Измъкна снопче банкноти.

— Инсценировка, а? — Гласът на Дъфи беше напълно безизразен.

Джъс погледна към него и се засмя.

— Между нас казано, си прав. Зле си избрал на кого да се опъваш, глупако.

— Няма да направите този удар — отвърна Дъфи.

Първият полицаи сви рамене.

— Още нищо не знаеш. Сега те чака малка разходка.

— Тук някъде имаше бутилка уиски — рече Дъфи, оглеждайки помещението. — Ще възразите ли, ако се поободря леко?

Джъс прекара върха на своя дебел пръст по вътрешната страна на яката си.

— Ние също ще се поободрим!

Дъфи прекоси стаята, чувствайки строгата, непоколебима бдителност на ченгето с револвера. Умът му беше кристално бистър. Щом бяха готови да го изработят по толкова груб начин, като му пробутат скрити в ръкава пари, биха могли дори да го очистят за „оказване на съпротива“ при ареста. Той взе уискито и напълни до половината двете чаши, които бяха използвали с Олга.

Когато се обърна, засече едно бързо споглеждане между двойката полицаи. Усети как го полазиха студени тръпки. Подозренията му се потвърждаваха. Подаде едната чаша на Джъс, след което се приближи до колегата му.

— Аз пък ще се обслужа с бутилката — небрежно рече той.

Револверът приличаше на огромно оръдие, насочено към гърдите му, но Дъфи не показва никакви признаци на нервност, докато протягаше питието. Намираще се на около пет фута от ченгето. Тогава направи неимоверно рязко движение. Стъпи мълниеносно встрани и в същото време плисна уискито в лицето на полицаия.

Онзи нададе рев, притисна с длан очите си, отмести се крачка назад и дръпна напосоки спусъка. Револверът изтрещя. Уилям скочи напред, хвърли се върху въоръжената ръка на ченгето и го изтръгна.

Следващият шум, който сетивата му доловиха, беше от разбиващо се стъкло. Полицаят се държеше като ужилен, опитвайки се да махне уискито от очите си. Дъфи нямаше време. Уловил револвера за цевта, той прасна мъжа между веждите. После се завъртя в очакване на изстрел от втория полицай.

Джъс стоеше с ръце на корема, втренчен в идеално лъснатите си обувки. Дъфи забеляза, че между пръстите му се процеждаше кръв. Мъжът се свлече на колене, като колебливо наклони тялото си. Сетне се просна по лице.

— Надявам се, че ти е харесало — каза Уилям.

Отиде бързо при натрупания върху пода багаж, избра един дълъг ремък от куфар и здраво върза ръцете на първия полицай. След това се запъти към Олга. Вдигна халата и я покри с него.

Движеше се безшумно и бързо. През цялото време дълбоко в своето подсъзнание той си даваше сметка в каква каша се бе забъркал.

Върна се при ченгето, което идваше на себе си. Завлече го до канапето, прибра пистолета си изпод възглавницата и го пъкна в колана на панталона. Накрая зашлеви полицая два пъти през физиономията.

Онзи отвори очи, простена и се опита да седне.

— Кой стои зад тази нагласена история? — попита Дъфи.

Ченгето го изгледа свирепо, но не каза нищо.

Уилям извади пистолета и го завря под носа му.

— Бързам — каза той с леден поглед. — Изплюй по-живо камъчето, или ще ти изкарам очите с мушката!

Полицаят изведнъж омекна и започна да се поти.

— Мис Инглиш ни се обади — изломоти. — Даде ни по една тлъста сумичка, за да те пречукаме при опит за съпротива по време на задържане. Работили сме за нея и по-рано.

— Баща ѝ замесен ли е в това мошеничество? — рече Дъфи.

— Той нищо не знае — поклати глава ченгето.

Уилям пристъпи към Джъс, обърна го с крак, претърси джобовете му и намери пачката банкноти. Преброи ги внимателно, сетне вдигна поглед.

— Тук са десет бона — каза. — Това ли ви беше наградата?

Онзи направи отрицателен знак.

— Това беше уликата срещу тебе... — отвърна. — Дамата наистина желае да те премахне от пътя си.

Дъфи чу как на улицата спря кола. Притича до прозореца тъкмо навреме, за да види четиримата униформени полицаи, които изхвъркнаха от нея. С два скока стигна до вратата. После се плъзна надолу по парапета на стълбите и влетя в кухнята точно когато входната врата се отвори с гръм. Изниза се безшумно през задния изход. До слуха му достигнаха крясъците на ченгето от втория етаж. Каза си, че трябва да стигне до „Буика“. Заобиколи на бегом през малката градина. Щом стигна предната ѝ част, се спря и предпазливо надзърна иззад ъгъла на къщата. Виждаше се полицейската кола, а малко по-нататък беше „Буикът“. Затича се с все сили, без да го е грижа колко шум ще се вдигне. Когато се добра до колата и отвори тежката врата, се разнесе вик, но той не спря. Качи се вътре, като псуваше тихо и без прекъсване. По лицето му се стичаше студена пот. Очакваше да изпита разкъсващата, пареща болка от куршум, който се

забива в тялото му. Докато затръшваше вратата, от прозореца на спалнята изстреля револвер.

Дъфи запали мотора, форсира го силно, включи на скорост и изстреля „Буика“ по протежение на улицата. Преди да се скрие зад ъгъла, върху задницата на автомобила се чуха няколко отчетливи тъпи удара. „Очертава се величествен финал!“ — каза си той. Лицето му се превърна в непроницаема маска, докато вземаше завоя с трясаящата се кола.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рос закусваше, когато Дъфи вкара колата. Той излезе от канцеларията си, клатушкайки се като гъсок, с издута от храната уста. Поздрави Дъфи с кимване, преглътна и каза:

— Нещо не е наред ли?

Рос винаги очакваше неприятности. Уилям слезе от автомобила и отвърна:

— Таратайката е „гореща“. Дай ми нови номера.

За своите килограми Рос се движеше удивително бързо. Той се върна обратно в канцеларията и се появи с нов комплект регистрационни номера. Дъфи му помогна да ги смени.

— Загазил ли си? — попита го.

— Чуй ме, приятел: не задавай въпроси и не се ослушвай за отговори! Ще купя тази тенекия. Може би няма да ме видиш повече.

Рос повдигна вежди и опря ръце на огромните си хълбоци.

— О'кей — съгласи се той. — Задръж я. Правил си ми услуги преди...

Дъфи извади пачката банкноти и отдели няколко. Пъхна ги в колана на шишкото.

— Купи си с това някоя яхта — рече му. След това се качи отново в колата. Рос провря глава през прозореца.

— Ако ти трябва сигурно убежище, иди в „Бронкс“ на Мадистън Стрийт и кажи на Гилрой, че аз те пращам! — заръча той.

— „Бронкс“ на Мадистън... — повтори Дъфи.

Рос извади главата си от прозореца и огледа улицата.

— Чисто е — съобщи. — Съжалявам, че е станало така...

Уилям се усмихна.

— Аз също — каза. — Но някои ще споделят нашето съжаление!

Той вдигна ръка за поздрав, след което изкара „Буика“ отново на улицата. Мина внимателно по Лафайет Стрийт, прекоси Бродуей по посока на Уошингтън Скуеър и се насочи към Гринидж Вилидж. Паркира пред една дрогерия и влезе вътре.

Няколко мъже се хранеха на бара за бърза закуска и Дъфи се настани на един празен стол. Изяде един сандвич с пиле, като го прокара с три енергични дръпвания от плоското половинлитрово шише, което беше взел от колата. Уискито не беше меко, но сякаш вливаше нов живот. След като приключи със сандвича, се отправи към телефонната кабина и се затвори вътре. Набра номера на „Трибюн“ и поиска да приказва със Сам. Когато Мак'Гайър дойде на телефона, Дъфи рече:

— Сам? Имаш ли някакви новини?

— Трябва да те видя — отвърна му онзи с нисък глас.

— Възможно ли ти е да минеш през „Динти“? Ще тръгна веднага за там — предложи Уилям.

— Да — каза Сам и затвори.

Дъфи излезе от дрогерията, огледа улицата в двете посоки, преди да я пресече, след което се качи в „Буика“. Включи на скорост и подкара към „Динти“. Паркира колата в подземния гараж, взе асансьора до най-горния етаж и поиска самостоятелна стая.

— Дама ли очаквате? — попита обслужващият келнер.

Дъфи поклати глава.

— Пригответе стаята, качете ром, абсент и нещо към тях, както и няколко от сандвичите на клуба. Аз ще чакам долу един приятел.

Малко по-късно Сам се появи във фойето. Двамата заедно се качиха с асансьора. Никой от тях не обели дума, но Мак'Гайър непрекъснато бършеше ръцете и лицето си с огромна носна кърпа. Влязоха в стаята и Дъфи затвори вратата.

— Да не си превъртял? — рече Сам.

Уилям застана до масата и започна да приготвя напитките.

— Разчуло ли се е вече? — запита.

— Печати се в момента. Бях в централата, когато дойде съобщението. — Сам се опитваше да се държи нехайно, но трепереше като наркоман.

Дъфи наля питиетата от шейкъра и мълчаливо побутна напред едната чаша.

— Намираш се в дяволски трудно положение... — каза Мак'Гайър.

— Постановката е на Анабел — злобно отвърна Уилям. — Тя дърпа конците зад кулисите.

— Какво се е случило, за Бога?

Дъфи пресуши чашата си и незабавно я напълни пак.

— Бяхме се приготвили за заминаване. Аз прескочих до банката, за да прибера бележника. Когато се върнах, заварих къщата преобърната наопаки, а Олга мъртва. Някой негодник я беше пробол с нож. Сигурно не съм бил на себе си. Вместо да грабна телефона и веднага да съобщя за станалото, се суетях безпомощно. Тогава нахълтаха две ченгета. Имаха предварително готова версия. Бил съм убил Олга заради парите ѝ. Те дори „намериха“ мангизите у мене. Единият от тях ми ги пробута — пхна ръка в джоба ми и се престори на изненадан, като установи, че шумят между пръстите му.

— Защо е била нужна тази инсценировка? — зяпна го Сам. — И без нея те бяха притиснали достатъчно здраво.

— Мене ли питаш? — вдигна рамене Дъфи. — Най-сладката част от сценария беше, че имаха намерение да ме очистят. Успях да зърна как се разбираха помежду си. Съпротива при арест, приключване на случая и приписване на вината за убийството на един труп. Големи икономии за държавата... Беше добре замислено, но действаша мудно. Едното ченге застреля другото, а аз си плюх на петите, щом пристигна патрулната кола.

Мак'Гайър въртеше чашата между пръстите си.

— Ти си върхът на съвършенството — рече.

— Анабел ѝ е видяла сметката. — Дъфи приседна на ръба на масата. Беше наклонил леко своята чаша, така че течността тихо мокреше килима. — Решили са, че ще успеят да докопат списъка, без да платят. Е, не можаха. Ще стане само по-лошо за тях.

— По-добре си обирай крушите, докато има изход. Не си в състояние да се изправиш срещу тази шайка. Прекалено голям залък е за твоята уста.

— Ще доведа нещата докрай — спокойно заяви Уилям. — Досега се забавлявах само те. Олга твърдеше, че доникъде няма да я докарам с тези плъхове, докато не съм се хванал за патлака, и беше права, Бога ми!

— Ти харесваше това момиче, нали? — рече Сам.

Устата на Дъфи се превърна в тънка линия. Беше забил поглед в пода.

— Бях започнал да свиквам с нея — обади се най-сетне той. — Случиха й се всички възможни злини...

— Пак ти казвам да се откажеш. Не можеш да залъгваш ченгетата така добре като Морган. Не си от такъв калибър.

— Стой настрана от тази авантюра, Сам! — рече Уилям. — Аз ще отида в „Бронкс“ на Мадистън Стрийт. Рос разполага там с убежище. Ако положението се затегне, ще ме откриеш там. Ще изчакам, докато страстите се поуталожат, после ще предприема нещо.

— Трябва да вървя — каза Мак'Гайър — Тръгнал съм към въпросната вила. Всички момчета са вече на мястото.

Дъфи пристъпи към него.

— Предай на Алис да не губи кураж. Предполагам, че все някога непременно щеше да се случи. Не съм предопределен за безметежен живот.

Сам се отпрати към вратата.

— Ако имаш нужда от пари, мога да те „подпра“.

— Просто няма да повярваш колко много мангизи са се задали насреща ми — ухили се Уилям.

Те не се ръкуваха, а само се вгледаха един в друг. Мак'Гайър се усмихна тревожно. Не му беше съвсем до смях, но го направи. Дъфи му кимна.

— Ще ти се обадя — каза.

Той изчака, докато Сам слезе долу. Наля си още едно питие, запали цигара, после излезе и се спусна при „Буика“.

Започнаха да падат тежки дъждовни капки. Дъфи се наведе и вдигна левия прозорец, след което изкара колата на улицата. Докато си проправяше път през потока на движението, дъждът силно барабанеше върху покрива на автомобила. От настилката хвърчаха пръски на две педи височина.

Уилям шофираше внимателно. Отне му доста време, за да стигне до „Бронкс“, който се оказа полуподземен клуб с удобен гараж на нивото на улицата. Остави „Буика“ в гаража и слезе в заведението.

— Тук ли е Гилрой? — запита той.

— На кого е притрябвал? — отвърна мършавият мъж, който отвори вратата и го изгледа подозрително.

— Предай му, че е един приятел на Рос.

Мършавият отвори докрай.

— Влизай — каза. Когато Дъфи прекрачи напред в мъждиво осветения коридор, онзи прокара ръце по костюма му. Направи стъпка назад. — Тук не можеш да внасяш пушкало! — заяви му.

— Уведоми Гилрой и си затваряй устата! — сряза го Дъфи.

Тънкият тип се взря в него, поколеба се, сетне се отдалечи по коридора. Той изчезна през една врата с мърляво зелено сукно и Уилям зачака, облегат на стената. След кратко забавяне тя отново се отвори и се появи негър с много светъл тен на кожата. Беше висок и строен, с падаща на едри вълни мазна коса. Той студено изгледа Дъфи.

— Ти ли ме търсиш?

— Изпраща ме Рос — каза Уилям. — Искам да се скрия за няколко дни.

Гилрой приглади коса с дългата си слаба ръка.

— О'кей! — рече. — Сто долара на ден.

Дъфи пристъпи до него.

— Дума да не става! — възрази той. — Няма да печелиш от мене!

Другият го стрелна с очи, после широките му устни се разтегнаха в усмивка.

— Разбира се, че не — отвърна. — Би било непочтено. Рос ми е добър приятел. Нека бъдат двадесет и пет.

Уилям извади пачката, отдели десет банкноти по десет долара и му ги подаде.

— Ще стигнат за няколко дни — рече.

Гилрой се приближи до лампата, преброи парите, прибра ги в джоба си и се ухили още по-широко.

— Колко дълбоко искаш да се покриеш, мистър? — попита той.

— Като прочетеш вестниците, ще разбереш — каза Дъфи. — Ще ми трябва храна, обилна пиячка и телефон.

Гилрой го поведе през зелената врата, слезе три стъпала надолу, мина през една друга украсена със завеса от мъниста, и го вкара в трета, която се намираще в дъното на оскъдно осветения коридор. Стаята беше малка. В нея имаше легло, маса, две кресла и портативно радио.

— Веднага ще ти донеса кльопачка...

— Достатъчно сигурна ли е тази бърлога? — поинтересува се Дъфи.

Гилрой завъртя очи.

— Напълно. Плащам щедро за протекция. Тук копоите няма да те безпокоят.

Той остави Уилям и затвори вратата след себе си. В ъгъла на помещението, поставен върху ниска масичка, се намираше телефонът. Дъфи хвърли поглед към него, присвил замислено устни. Накрая се приближи и започна да набира.

Позна гласът на Глисън.

— Колко неприятно е, че не се сдоби със списъка, когато пречука приятелката ми! — произнесе той, натъртвайки всяка дума.

Чу въздишка на изумление, докато Глисън си поемаше дъх.

— Ах ти, мръсен мошеник! — заговори на пресекулки той. — Какъв е грандиозният ти замисъл? Току-що се връщам от „Ред Рибън“. Парите бяха у мене, а ти въобще не се появи!

— Стига си разигравал комедии! — прекъсна го Дъфи. — Убил си Олга, а натопи мене. Добре, хитро копеле, това няма да ти се размине!...

— Какво по дяволите, искаш да кажеш? — учуди се Глисън. — Коя Олга?

Уилям гледа стената втренчено в продължение на цяла минута, сетне рече:

— Ще дойда. У тебе ли са още мангизите?

— Разбира се — отвърна Глисън.

После Дъфи затвори.

Влезе Гилрой с бутилка уиски, три шишета джинджифилова сода и чаша.

— Храната ти ще е тук след секунда.

Уилям взе уискито и си наля солидна доза. Направи знак с глава, че се отказва от содата, и жадно отпи. Точно тогава на вратата се почука и мършавият тип прекрачи вътре, носейки табла. Постави я на масата и хвърли поглед на Дъфи, преди да излезе.

Уилям седна и започна да яде. Гилрой се размотаваше наблизко и си играеше с радиото.

— Познавах тази жена — обади се най-накрая той.

Дъфи вдигна очи. Натоварената с храна вилица увисна пред устата му.

— Ами?

— Мисля, че е по-добре да се разкараш — каза Гилрой.

Дъфи отпусна вилицата.

— Какво означава това, дявол да го вземе?

— Олга Шан! Аз я познавах...

Уилям отново хвана вилицата.

— Тя беше прекрасно момиче — рече. — Не съм я убил, ако си се жегнал по този повод.

Гилрой неспокойно се раздвижи. Капки пот покриваха горната му устна.

— Така изглежда! — тонът му беше извънредно враждебен.

Дъфи продължи да се храни.

— Една малка мръсница на име Анабел Инглиш ѝ е забила ножа... — поясни той. — Работата е нагласена. Аз съм съвършено чист.

Гилрой извади носна кърпа и грижливо избърса устните си. Стоеше неподвижен, съзерцавайки своите яркожълти обувки.

Дъфи мълчаливо довърши яденето си. После пийна още от уискито и се облегна назад. Запали цигара и издуха две тънки струи дим през ноздрите си.

— Ако си харесвал тази жена колкото мене, мога да си представя как се чувстваш — рече.

Онзи се поотпусна и застана до масата.

— Рос никога досега не ми е изпращал някой негодник — каза той. — Мисля, че сгреших...

— Е, няма нищо — отвърна Уилям.

— Ще ми се да се заема лично с този въпрос. — Гилрой беше забил поглед в розовите си нокти. — Ако имаш нужда от помощ, аз разполагам с добра команда.

— Трябва да се оправя сам — усмихна се Дъфи.

— Естествено, естествено — закима с глава негърът. — Все пак не може ти да опираш винаги пешкира.

— Ще запомня предложението — рече Дъфи, изправяйки се. — Не е изключено да ми се наложи да се възползвам от него.

Той тръгна към вратата, сетне погледна през рамо.

— Говори ли се вече по улиците за случая?

— Да, горещите клюки са бързи — кимна Гилрой.

На устните на Дъфи се появи тънка, жестока усмивка.

— Няма да предприемам нищо засега — каза. — Ще се върна скоро.

Отиде в гаража, качи се в „Буика“ и се понесе към апартамента на Анабел. Паркира по-нагоре в една странична улица и измина пеша обратния път. При входа, който водеше за галерията с органа, се спря. На ъгъла се виждаше полицай с фуражка, застанал под уличната лампа. Бързо се обърна и се върна отново при „Буика“. Отвори го и седна вътре, държейки под око полицая. Дъждът беше престанал, но паважът бе все още мокър и блестеше от уличното осветление. Не след дълго ченгето се махна и Дъфи пак отиде до входа. Отключи вратата с ключа, който продължаваше да пази, и безшумно се изкачи по стълбите.

Когато се озова на балкона, зърна Глисън, който седеше долу в помещението с автоматичен пистолет в скута. Като се смъкна на колене, така че главата му да не се подава над парапета, Дъфи го наблюдава в течение на няколко минути. След това произнесе с твърда интонация:

— Остави желязото на пода или ще ти тегля куршума!

Глисън се стресна, припряно пусна пистолета до краката си и погледна нагоре. Уилям се изправи и се наведе над балкона. „Колтът“ в ръката му не трепваше.

— Къде е Анабел? — попита той.

— Не е у дома — отвърна Глисън със сух, приглушен глас.

Дъфи прехвърли крак през парапета и го възседна.

— Ще сляза долу — рече. — Не прави никакви опити! Горя от желание да те пратя по дяволите!

Той се отблъсна, подпирайки се с една ръка при приземяването, физиономията на Глисън се беше издължила леко. Ръцете му лежаха скръстени върху коленете.

Дъфи отиде и седна на ръба на масата. Беше отпуснал „Колта“ отстрани до тялото си. Протегна крак и ритна оръжието на другия под един стол, далече от него.

— Имам да си поговоря с тебе за много неща — каза му.

Глисън се взря в него, устните му потрепнаха, но той не обели дума.

— Ти вече ме измами веднъж — поде Уилям. — Претършува на бърза ръка жилището ми, а втория път вилата. Опита се да ми лепнеш

убийство. Е, позабавлява се... Сега е мой ред.

— Не знам за какво говориш — рече Глисън.

Лицето му беше толкова пребледняло, че Дъфи млъкна и го изгледа изпитателно.

— О'кей, не знаеш нищо за това — съгласи се той. — Какво знаеш?

— От моя страна сделката е почтена — каза Глисън. — На мене ми трябва бележникът, ти разполагаш с него и аз ти плащам, за да го имам. Ходих до „Ред Рибън“ с парите, както се бяхме уговорили, но ти не се вясна. Върнах се тук и твоя милост телефонира. Това е всичко.

Дъфи потърка с длан късите косми на тила си. После попита:

— Кой уби Уейдмър?

Глисън отмести очи.

— По този начин няма да стигнеш доникъде.

— Грещиш! Кой го уби? Хайде! Ако ти е известно, ще отървеш кожата.

— Само че не ми е... — отвърна онзи.

Уилям вдигна „Колта“.

— Това ще бъде първото ми убийство. — Говореше много дрезгаво. Лицето му беше добило цвят на стрида. Две тънки бръчки се спускаха отстрани на устата му. — Надявам се, че ще го направя добре.

Кожата на Глисън пожълтя, а очите му се ококориха. Той заговори, сливайки всички думи в едно:

— Направи го онази отвратителна хлапачка...

Дъфи килна шапката си назад към тила. Лицето му лъщеше под мекото осветление.

— Проклет гадняр! — изруга. — Едва не ме накара да те пречукам!

Глисън се облегна на стола. Изглеждаше зле.

— Каква ти се пада тази жена? — поинтересува се Уилям.

— Тя е моя съпруга. — Мъжът улови с ръце реверите на сакото си, за да прекрати трептенето им. — Моля се на Бога никога да не бях я срещал.

— Това било значи, а? Тя е убила Кетли, Уейдмър и Олга, така ли?

Глисън се размърда.

— Коя е тази Олга, за която питаш непрекъснато?

— Няма значение... — стана прав Дъфи. — Трябва да внимаваш с твоята женичка, опасна е.

Глисън се опита да кръстоса крака, но не успя. Втренчи поглед в килима.

— Тя е наркоманка — каза той. — Не мога да се отърва от нея. Би ме убила.

— Колко пари си събрал?

Онзи рязко вдигна очи.

— Ти настоя за петдесет бона. Тук са двадесет и пет. — Извади голям запечатан плик от вътрешния си джоб и го сложи на масата.

Дъфи хвърли поглед на слепката, след което рече:

— Отвори го!

Глисън направи два опита, но пръстите не го слушаха. Уилям се наведе, взе плика от него, остави пистолета и откъсна края му. Изтръска съдържанието върху масата и го прецени с поглед. Тогава хвана тънкото снопче банкноти и го пъкна в джоба си. Извади бележника и го подхвърли в скута на Глисън.

Оня го зяпна напълно объркан. Дъфи поклати глава.

— Очакваше мошеничество, нали? Мисля, че надали ще го задържиш дълго време.

Глисън прекара палец по страниците на бележника, сякаш не можеше да повярва на очите си. Уилям отиде и взе пистолета му, извади пълнителя и го пусна обратно на пода. Затъкна своя „Колт“ в колана си и оправи краищата на жилетката си. Глисън погледна към него.

— Това е първата честна сделка, която ми се случва — констатира той.

Очите на Дъфи все още гледаха сурово.

— Има нещо, което не знаеш. Списъкът няма да остане дълго у тебе. Морган е тръгнал на лов за него.

Глисън се вцепени и се изправи.

— Морган ли? Как, по дяволите, е разбрал?

Дъфи сви рамене.

— Изглежда, че аз се разприказвах прекалено... — рече. — Във всеки случай това си е твой проблем.

Той се насочи към вратата.

— Трябва да уредя някои неща, после ще изчезна.

Глисън стоеше в средата на стаята с бележника в ръка и зяпаше пода. Уилям го стрелна с поглед, вдигна рамене и отвори вратата. *На прага беше застанала Анабел с насочен към корема му тридесет и осем калибров револвер.*

Дъфи доста енергично вдигна ръце малко над височината на кръста.

— Протегни ги чак до тавана, мухльо! — заповяда тя.

Глисън бързо се приближи и издърпа пистолета на Уилям. Сетне тихо каза:

— Върви назад гърбом!

Дъфи се подчини. Анабел влезе вътре на светло. Лицето ѝ беше силно преbledняло и имаше охлузен, ръбест вид. Приличаше на стогодишна жена, която стои насреща му с преливащи от омраза очи. Глисън пхна пистолета на Дъфи в задния си джоб, след което пристъпи напред и прибра пачката банкноти от него. Озари го едва доловима усмивка.

— Много лошо!... — подметна той.

Уилям продължаваше да фиксира Анабел.

— По-добре стреляй. Ще те убия, ако ми паднеш! — процеди през зъби с напълно безучастен тон.

— Сядай! — отвърна му тя.

Дъфи седна, защото искаше, а не защото му бяха наредили.

— Включи радиото — обърна се Анабел към Глисън.

Той я погледна, поколеба се, после се запъти към радиото, което се намираще вдясно зад Уилям. Щом Глисън се обърна с гръб, Дъфи видя как Анабел се напрегна. Очите ѝ сякаш се замъглиха и зъбите ѝ се показаха изпод устните. Зяпаше в нея, недоумяващ, сетне изведнъж се досети и нададе вик. Тя стреля два пъти в Глисън. Револверът изляя веднъж, още веднъж... Мъжът се изви. Лицето му беше разкривено, очите му — смаяни, невярващи, ужасени. След това се строполи, повличайки радиото със себе си.

— Не мърдай! — рече Анабел, обръщайки револвера срещу Дъфи.

Той остана напълно неподвижен, втренчен в Глисън.

— Бедни нещастнико... — отрони се от изтръпналите му устни.

— Отдавна чаках шанс да се отърва от този боклук заяви Анабел. Изричаше злобно всяка дума.

— За това изпълнение ще те изпекат на стола — хладно каза Дъфи.

— Така ли мислиш? — засмя се тя. — Нима не разбираш? Гледай само как ще запиша всичко на твоя сметка. — Отиде до пистолета на Глисън, който лежеше на пода, и го вдигна. После се отдалечи заднишком от Уилям. — Допада ми перспективата да те застрелям рече му. — Така че направи някакъв опит, ако ти е омръзнал животът...

Анабел старателно избърса тридесет и осем калибровото оръжие в полата си и го подхвърли до трупа.

— Това ще бъде „твоят“ револвер — уведоми го тя, като го държеше на прицел с автоматичния пистолет на Глисън.

— И какво? — ухили се Дъфи.

— Не вдяваш ли? — попита Анабел. — Сега ще те убия. Полицията ще те намери. Гръмнала съм те при самоотбрана, след като си очистил Глисън. Не смяташ ли, че съм хитра?

Уилям тежко се надигна от стола.

— Ти си смахната — безстрастно отвърна той и тръгна насреща ѝ.

Тя изчака да стигне на няколко ярда от нея и тогава дръпна спусъка. Гримасата откриваше зъбите ѝ, а устата ѝ се бе покрила с малки бели мехурчета пяна. „Щрак... щрак... щрак!“ — се разнесе от автоматичния пистолет. В този момент Дъфи го хвана и го изтръгна от нейната ръка.

— Бях извадил пълнителя, преди да дойдеш — спокойно каза той и я зашлеви през лицето с всичката сила, която успя да събере.

Анабел се блъсна в стената, свлече се на пода и се търкулна на една страна. Започна да крещи с остър, пронизителен глас, който подейства на Дъфи като електрошок. От балкона с органа някой грубо се обади:

— Млъкни, не те е пребил! Беше просто един шамар...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как, по дяволите, се слиза от този полог? — попита джуджето. Дъфи погледна към него, после към Клив и накрая към Джо. Клив и Джо държаха с небрежен вид револвери.

— Със скок — отвърна Дъфи. Той отиде при бюфета и започна да си налива питие.

Анабел се надигна, притисна се до стената и се вторачи в тримата на балкона.

Дребното човече прехвърли късите си крачка през парапета и се остави да падне. Приземи се на рамо с глухо тупване. Стана внимателно и изруга. После каза:

— Ти слез долу, Клив, а ти Джо, дръж под око тези пиленца и ги опушчай, ако започнат да буйстват. Нали ме чу, Джо? Рекох да ги гръмнеш, ако започнат да буйстват!

Джо се наведе от балкона и погледна надолу. Изглеждаше леко уморен.

— Да, чух те — каза. — Нащрек съм.

Клив тронаво се спусна от балкона, оставяйки черни следи по стената с върховете на обувките си.

Дъфи отпи от уискито и се почувства по-добре.

— Друг път не си се срещал с тези двамата, нали? — обърна се той към малчото. — Онзи изстиващият там беше Мърей Глисън, а червенокосата, дето седи на пода, демонстрирайки всичките си прелести, е Анабел.

Дребосъкът се ухили и рече:

— Боже, Боже, значи напредваш, а?

— Да — отвърна Уилям. — Е, щом като вече сте тук, по-нататък какво?

Клив се приближи до Глисън, преобърна го и го претърси. Намери тестето банкноти и бележника джобен формат. Занесе ги на малкия тип. Двамата съсредоточено се вгледаха в тефтерчето.

Дъфи загуби интерес към тях и пристъпи към Анабел. Заговори й съвсем тихо:

— Когато уби Олга, ти мина всякакви граници. Ще те разоблича дори да са ми необходими сто години за тази цел.

Тя се озъби и го заплю. Той вдигна ръка, погледна я, после направи крачка назад.

— Време ти е да се запознаеш със смъртта — каза той.

Джуджето протегна бележника към Клив и му рече:

— Би ли го пазил у себе си?

Хлапакът отговори утвърдително.

— По-добре му дай да търкаля обръчи — обади се Дъфи.

Дребосъкът го стрелна неодобрително с очи:

— Предишния път те предупредих да не му се подиграваш!...

— Ще му видя сметката на този гад! — заяви Клив.

Джуджето се почеса по главата, после вдигна поглед към Джо.

— Чу ли?

— Защо не? — ухили се онзи. — Клив от доста време не е пречуквал някого.

— Да, точно така — съгласи се малчото. От доста време... Да, добре, виж му сметката.

Клив бавно се извърна към Дъфи, който стоеше близо до стената. Лицето на Уилям беше напрегнато. Той леко издаде напред брадата си — мускулите на врата му изведнъж се бяха втвърдили.

— Дай му да се разбере! — намеси се Анабел от пода.

Клив и дребосъкът едновременно завъртяха глави в нейната посока. Дъфи угаси светлината приклепна и се хвърли наляво. Беше запомнил точно местоположението на кабелите, които охраняваха двата лампиона. Посегна към тях, не напипа нищо, посегна повторно, улови ги и дръпна рязко. Почувства как те се провлачиха свободно.

— Не стреляйте! — нареди джуджето с режещ глас. — Само ченгетата ни липсват тук. Клив, застани до вратата! Аз ще запаля лампата.

Дъфи се ухили. Изправи се, като се заслушваше и за най-слабия звук. Тъмнината го караше да се усеща мъж.

— Слизам долу — обади се Джо.

— Почакай! — възпря го малкият тип. — Ще ти кажа кога...

Уилям безшумно тръгна към дребосъка. Щом прецени, че се е приближил достатъчно, спря. Съвсем близо до себе си чу стържене от кибритена клечка. Нагласи се и когато клечката лумна, цапардоса

малчото точно в центъра на физиономията. Пламъчето падна на килима и угасна. С три бързи стъпки той се отдалечи от джуджето, което лежеше на пода след сблъсък с един стол. Джо стреля само веднъж. Беше доста точен. Дъфи долови прелитането на куршума покрай ръкава си.

Движейки се към вратата, той налетя на Клив. Хлапакът нададе пронизителен вик, но търсещите ръце на Уилям докопаха главата му и жестоко я фраснаха в стената. Онзи омекна.

— Побързай, Джо! — каза дребосъкът с изненадваща паника в гласа. — Той спипа Клив...

— Какво, по дяволите, мислиш, че мога да направя? Не виждам! — отвърна другият.

Хванал момчето за предницата на ризата, Дъфи рязко отвори вратата и излезе в коридора, влачейки го след себе си. Антрето тънеше в мрак. Той се върна със скок до вратата, намери ключа от външната врата и го превъртя. Тогава драсна клечка кибрит и перна с пръст копчето на електрическата лампа.

Клив лежеше като безформена маса, зашеметен. Неговите незрящи очи бяха втренчени в Дъфи. Той прерови джобовете му, откри банкнотите и бележника и ги прибра у себе си. После се изправи.

— Май ти дължа нещичко — рече тихо и като постави ходилото си върху обърнатото нагоре лице на Клив, натисна силно, бавно извивайки пета. Онзи се вкопчи с нокти в крака му и започна да пици. — Ето, „сестричке“, отдавна си си го заслужил! — Дъфи прехвърли цялата си тежест върху дясното стъпало и рязко завъртя ток. Разнесе се хрущене и обувката му хлътна. Крясъците на Клив секнаха. Уилям се дръпна встрани, като изтри веднъж, сетне още веднъж крака си в мекия килим, оставяйки две дълги червени резки. Отвори входната врата, прекрачи навън в коридора и побягна надолу по стълбите, без да чака асансьора. Смътно се чуваше глухото бумтене от блъскащото по вратата рамо на Джо.

Излезе на улицата. Пак беше заваляло. Въздухът беше тежък и много задушен. Притича до „Буика“, дръпна вратата и се качи. После рязко потегли.

Улиците бяха по-малко натоварени. Върна се обратно в „Бронкс“ за два пъти по-кратко време. Остави колата в гаража и се спусна по

стълбите към сутерена. Почука на вратата. Отключи я Гилрой. Едрите бели зъби на негъра блеснаха.

— Добре ли си? — попита той.

Дъфи кимна.

— Ела да пийнем — рече.

Гилрой го последва по коридора до тясната стаичка. Уилям седна на кревата и бутна шапката си назад към тила. Негърът приготви напитките, пристъпи напред и му подаде чашата. Застана в очакване. Лицето му беше сънено, но любопитно.

Дъфи разходи замислен поглед по него и се почеса по бузата, предизвиквайки лек стържещ звук. Накрая рече:

— Навярно ще ти хареса да се включиш в играта.

Гилрой повдигна рамене.

— Може би — отвърна. — В момента нямам никакво отношение към нея.

— Тази вечер очистиха Глисън — каза Дъфи, разклащайки уискито в чашата си. — Бях там, а също и бандата на Морган и съпругата на Глисън. Тя го застреля и се опита да го лепне на мене.

Очите на Гилрой се преобърнаха в орбитите си.

— Ще го припишат на твоя милост без проблеми — заключи той.

— Разбира се. Имат си причина. Задържам изнудване за един милион долара! — Дъфи извади бележника от джоба си и го хвърли на масата. Гилрой го взе, заинтригуван, и го заразглежда. Виждаше се, че не му говори нищо.

Уилям се зае да обяснява. Негърът седеше и слушаше, полупритворил черните си очи. Устните му бяха стиснати.

— Трябва да бъдеш внимателен! — рече в крайна сметка.

— Знам — каза Дъфи. Изправи се и започна да обикаля малката стая. — Ако Олга беше тук, щях да изчезна, но къде, по дяволите, да се дяна сега?

Гилрой прекара палеца си през страниците на тефтерчето.

— Няма да стигнеш далеч — предположи той.

Дъфи сви рамене.

— Не съм сигурен — рече. — Възможно е...

— Да не би да смяташ да продължиш?

Уилям спря да снове и се закова на място. Погледна строго Гилрой.

— Това до голяма степен зависи от тебе.

— Каква е моята роля? — запита негърът.

— Преди съвсем кратко време ти ми предложи своята команда.

Мисля, че бих могъл да я използвам...

Гилрой приглади къдравата си коса.

— Как? — рече той. Беше много предпазлив.

Дъфи се наведе напред и почука с показалеца си по плота на масата.

— Ще ми се да изгоня Морган от града.

Цветнокожият тихичко подсвирна, докато си поемаше въздух.

— Ти си луд! — каза. — За подобен удар са нужни пари.

Уилям измъкна от джоба си тънката пачка банкноти и я сложи на масата. После взе от страничния джоб на сакото си десетте хилядарки, които беше прибрал от Джъс, и ги трупна върху останалите долари. Гилрой го наблюдаваше като хипнотизиран.

— Тридесет и пет бона достатъчни ли са? — попита Дъфи.

Онзи разхлаби яката си със своя тънък, черен пръст.

— Ще свършат работа — тежко произнесе негърът. — Откъде, да го вземат дяволите, се появи всичко това?

Дъфи загреба с длан парите и ги пъкна отново в джоба си.

— Паднаха ми от небето — поясни. — Какво решаваш? Ще се включиш ли?

Гилрой седна, наля пак чашите и запали цигара.

— Хайде да поговорим за тази история. Каква е идеята ти?

Уилям се приближи и също седна.

— Не знам — рече. — Просто копнея да прокудя този гаден тип Морган от града барабар с шайката му.

Негърът завъртя очи, сетне запита:

— Защо?

Дъфи стисна зъби.

— Той си мисли, че не е по силите ми да го направя. Така ми заяви. Е, ще покажа на този играч, че е заложил на губещ кон.

Гилрой кимна.

— Значи такава била работата, а?

— Да, такава е — потвърди Уилям.

— Няма да постигнеш много с ченгетата по петите си...

— Имам го предвид. Първата ми грижа утре ще бъде да си осигуря протекция.

— Протекция ли? Как ще се сдобиеш с нея?

— Чрез Инглиш! — Дъфи се облегна назад и отпи една дълга глътка от чашата си. — Ще размахам под носа му цялата афера, а после ще видиш как ще си ме пази.

— Не ти е празна главата — отбеляза Гилрой.

— Разбира се, че не е — отвърна Уилям. — Получа ли веднъж покровителство, ставам важна клечка. Със съответната защита и група като твоята ще мога да се справя с Морган.

— С Шеп и Шулц сме на линия — каза негърът.

— О'кей. Предлагам всички да се съберем след като се срещна с Инглиш.

Гилрой кимна и стана прав.

— Момчетата се отбиват насам около един часа. Ако успееш, ние ще бъдем тук по това време. — Той се запъти към вратата. — Няма да бъде лесно... — добави.

Дъфи го проследи с поглед как прекосява помещението.

— Не си се запознал с подробностите — каза. — Работата е опечена.

Гилрой кимна и излезе, придърпвайки вратата след себе си. Дъфи се надигна и съблече самото си. На вратата се почука и мършавият тип провря глава.

— Някаква жена пита за тебе — съобщи той.

— Ясно. И си й казал, че съм тук.

— Отговорих й, че никога не съм чувал за тебе, но това не я разкара — поясни слабият мъж. — Настоя: „Предай му, че е Алис!“ или нещо от сорта... Така че се върнах и ето ме при тебе.

— Добре, за Бога! — облече самото Дъфи. — Пусни я бързо вътре!

Онзи сви рамене и се отдалечи. Появи се отново, следван по петите от Алис. Уилям направи крачка към нея и взе ръцете й.

— О, скъпа... — започна той, но се спря.

— Сам ми каза — задъхано изрече тя. — Трябваше да те видя. Какво означава всичко това, Бил? Вестниците пишат, че си убил тази жена. С ей такива букви!...

Дъфи я потупа по ръката.

— Прекрасно е от твоя страна, че дойде — рече той, съпровождайки я до леглото. — Седни, малката. Остави краката си да отпочинат.

— Какво смяташ да правиш? — попита Алис. — Сам не ще нищо да ми каже.

Дъфи се ухили.

— И без това се е разприказвал прекалено много — отвърна. — Слушай, не съм убивал Олга. Беше инсценирано. Виж, мила, понатрупах парички. — Той извади доларите от джоба си и ги подхвърли в скута ѝ.

Тя леко потрепери и скри ръце зад гърба си. Седеше и втренчено зяпаше парите.

— Махни ги! — възпротиви се енергично Алис.

Уилям се взря в нея.

— Виж! — наблегна той. — Някога да са ти попадали пред очите толкова много мангизи закуп? Тук са тридесет и пет бона.

— Махни ги! — повтори тя с почти истеричен тон.

Той взе парите с помръкнал поглед.

— Щом така искаш... — каза ѝ.

Алис сложи ръка на рамото му.

— Ох, Бил, търсиш си белята! Нима не проумяваш? За Бога, моля те, откажи се!

Дъфи бавно прибра парите в страничния си джоб.

— Слушай сега... — поде той.

— Парите не са всичко — прекъсна го тя. — Знаеш го. Умолявам те, Бил, спри се! Убедена съм, че всичко ще бъде наред. Ще намерим някой да ти помогне да се върнеш на работа... Не продължавай с тази далавера.

Дъфи вдигна ръка. Алис зърна непреклонния блясък в очите му, отдръпна се от него и заплака.

— Ще доведе нещата докрай — рече той. — Години вече съм си все дребна риба. През целия ми скапан живот към мене се обръщат с „Ела тук, копеле такова!“, „Направи това, мърляч такъв!“, „Донеси онова, боклук такъв!“ С тази история вече е свършено. Противопоставям се на организация, за която се знае, че е опасна. О'кей, ще им се изрепча. Ще събера група, която да е два пъти по-

опасна. Загриваш ли? Два пъти по-опасна! Когато постигна своето, аз ще бъда занаятчият големия бос. Как го намиращ?

Алис се изправи.

— В името Божие, дръж Сам настрана от тази афера! — каза тя с разтреперан глас.

— Извинявай, скъпа — отвърна Дъфи. Обзе го внезапна нежност към нея. — Просто дадох воля на устата си. Направо съм бесен. Един изгонен от работа некадърник... Нали ще забравиш за това?

Алис го гледа в продължение на няколко секунди.

— Съзнавам, че ще се справиш — рече му. — Каниш се да причиниш болка на разни хора, но и теб самия ще наранят. Просто за да удовлетвориш своята дребнава гордост, своето невзрачно его. Не мога да ти попреча. Когато се умориш от тази игра, ела ни на гости. Но стой по-далече, докато не сложиш край на комбинациите си. В миналото много те обичах... Нали не би ме накарал да те намразя завинаги?

Тя потупа неговата опряна на масата ръка, след което излезе от стаята. Дъфи стоеше и се взираше в затворената врата. После за втори път съблече сакото си. Пристъпи напред и пусна резето. Събу с ритник обувките си и легна на кревата. Пресегна се, за да угаси лампата.

Дълго лежа в мрака, отдаден на размисъл. Накрая произнесе с приглушен глас:

— Някое красиво, горещо местенце с купища жълт пясък... С истински синьо небе и само ние двамата...

Протегна ръка към незаетата възглавница до себе си и лекичко докосна с пръсти хладната ледена материя.

Помещението изведнъж стана неприветливо и пусто.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едуин Инглиш беше висок, як мъж, с кръгло месесто лице, синкавобяла коса и студени рибешки очи. Той седеше зад грамадно като самолетоносач бюро, с лениво тлееща пура между късите бели пръсти, и съзерцаваше с празен поглед Дъфи.

Седеше така от може би двадесет минути и го слушаше как говори. Разгледа без никакъв видим интерес бележника, който Уилям подхвърли на писалището. След това отново захапа пурата си и полупритвори очи. Остана в тази поза известно време, загледан през Дъфи в нещо, което висеше на стената зад главата му.

Уилям бе доволен, че му разказа всичко сбито и ясно. Помисли си, че е свършил добра работа. Инглиш извади пурата от устата си и почука върху плота на бюрото с грижливо поддържания си нокът.

— Струва ми се, че бих могъл да ви обвиня в убийство — каза той.

Дъфи се усмихна мрачно.

— А не разглеждате ли нещата от неподходящ ъгъл? — възрази му. — Няма нужда да се тревожите за мене. Проблемът, върху който трябва да се концентрирате, е вашата дъщеря.

— Не съм преставал да се „концентрирам“ върху нея — рече Инглиш.

Дъфи кимна.

— Разбира се, но със сериозност, дето не е и на половината на тази, с която се налага да подходите в момента. Вижте, защо не ме оставите да реша проблема?

— Полицията ще ви задържи — каза Инглиш. — Не, не мисля, че от вас би имало някаква полза.

Уилям се изправи. Тънката усмивка все още не беше слязла от устните му.

— Добре, добре — отвърна той. — Предположих, че ще реагирате по този начин. Ако смятате, че ще поема удара вместо нея, напълно се заблуждавате. Ще отида директно в полицейското управление и ще изчуруликам толкова силно, че ще се чуе чак дотук.

— Нямайте никакви доказателства — възпротиви се Инглиш.

Дъфи сви рамене.

— Така смятате вие — рече му. — Разполагам с достатъчно улики, за да кача девойчето три пъти подред на електрическия пържилник.

Другият вдигна ръка.

— Почакайте — каза. — Вероятно ще успеем да измъдрим нещо...

Дъфи се върна при бюрото. Наведе се напред и впери суров поглед в очите на Инглиш.

— Зле водите играта. Нима не осъзнавате, че противниците ви ще си счупят краката от бързане да подведат Анабел под отговорност за предумишлено убийство? Те вече душат около вас и вие го знаете, Инглиш. Един погрешен ход от ваша страна, и се превръщате в аутсайдер. Политиката ви е непопулярна. Нека отбележа, че е дяволски трудна политика при наличието на подобна дъщеричка.

Инглиш бутна назад стола си и се изправи. Дъфи зърна за секунда как рибешките очи добиха тревожно изражение, сетне отново станаха любезни. Усмихна се вътрешно. Разбра, че беше бръкнал в раната.

— Какво предлагате? — попита го другият.

— За начало поохладете ентузиазма на ченгетата. В състояние сте да го направите. Сдобия ли се веднъж с протекция, ще мога да се заема с Морган и да го изкарам от играта. Ще намеря Анабел и ще я настаня в лудница... Мястото ѝ е там.

Инглиш се замисли.

— Ще ви е нужно нещо повече от закрила. Ще ви трябват пари и помощници.

— Бандата на Гилрой е зад гърба ми — отвърна Дъфи.

— Гилрой ли? Да, познавам го. Бива си го, но не е достатъчно „голям“.

Уилям приседна на ръба на бюрото.

— С моя помощ ще стане.

— Ами пари?

— Защо да не предположим, че ще отпуснете малко сухо? Нима не си струва да бъде оправена тази бъркотия?

Инглиш се отправи към вратата.

— Ще видим — рече той. — Предлагам ви да отидем до полицейското управление и да обсъдим нещата с когото трябва.

Дъфи студено го изгледа, като поклати глава.

— Ще го уредите сам — заяви му. — Случаят е прекалено важен за мене, за да рискувам да ме изиграят. Бих изглеждал като невероятен балама, влизайки в полицията, ако изведнъж загубите своята „решителност“.

Политикът сви рамене.

— Имате странен начин на изразяване — отбеляза той. — Но да бъде както искате. Ще ви позвъня.

Дъфи хвърли поглед към часовника на бюрото. Минаваше седем часа.

— Аз ще се обадя. Ще се чуем след един часа. Надявам се, че дотогава ще сте се поразшетали.

Инглиш кимна, после сякаш му хрумна някаква мисъл и каза:

— Къде е Анабел сега?

Уилям сви рамене.

— Последният път, когато я срещнах, призоваваше един недорасъл хомосексуалист да ми надупчи карантиите. Страхотна щерка си имате, нали?

Като се сбогува с Инглиш, Дъфи се качи на „Буика“ и спокойно подкара към клуб „Бронкс“. Остави колата в гаража и се прибра в стаята си.

Изпрати мършавия тип да донесе вестници. Докато го чакаше, си забърка едно силно уиски и запали цигара. Мисълта му свободно се рееше, но непрекъснато се връщаше на Олга. Продължаваше да си я представя как лежи разсъблечена, с кама в гърдите. Опита се да мисли за други неща, но съзнанието му безспирно се въртеше около тази картина.

Зарадва се когато недохраненият влезе и стовари няколко булевардни издания на масата. Дъфи му даде малко дребни пари. След това се зае внимателно да преглежда вестниците. Когато приключи, се облегна назад и запали втора цигара. В тях нямаше нищо за смъртта на Глисън.

Стана, отиде до телефона и набра номера на Анабел. Прекара повече от минута в слушане на сигнала, сетне затвори. Е, значи беше успяла да се измъкне.

После започна да кръжи из помещението, размишлявайки. Недоумяваше дали шайката на Морган ѝ беше видяла сметката и се беше отървала от двата трупа. Мина му през ума, че идеята е добра, но нямаше как да я провери в момента.

Непосредствено преди един часа се появи Гилрой с още двамина мъже.

— Това е Шеп — представи той единия на Дъфи.

Уилям погледна към него и кимна. Помисли си, че Шеп е човек с необикновена външност. Той имаше съвсем малка глава, курдисана на дълга шия, а останалата част от тялото му беше скандално тлъста. Главата просто не съответстваше с трупа. Хрумна му, че творецът на Шеп, изглежда, беше нарушил правилната пропорция и направо бе плеснал първата, попаднала му под ръка. Шулц беше висок, жилест екземпляр с гъста и къдрава черна коса, твърда като телена четка.

— Седнете, момчета. Да пийнем... — покани ги Дъфи.

Те се настаниха смутено, стрелнаха с очи празната маса и накрая него. Мършавият надзърна през вратата и Уилям му рече:

— Донеси ни малко скоч.

Гилрой остана до прозореца.

— Изложих им основната идея — каза той. — Те я харесаха.

— Не си ли ти оня юнак, дето го търсят ченгетата? — попита Шеп с решителен глас.

Дъфи хвърли бърз поглед към Гилрой, който кимна. Тогава отвърна:

— Така е, но няма да е задълго. — Той се надигна, приближи се до телефона и набра някакъв номер. Докато чакаше да се свърже, слабият мъж влезе с уискито. Шулц протегна костеливата си ръка и започна да приготвя питиетата.

— Инглиш ли е? — изрече в слушалката. После запита: — Уредихте ли вече въпроса?

— Не беше лесно, но в момента сте чист. Трябва да припишете този удар някому, но да не бъде... знаете кой! — поясни Инглиш.

— Това е добре — ухили се Дъфи. — Ще ми трябват само един-два трупа и сме готови с извършителите.

Другият изсумтя.

— Първо ще се наложи да си ги набавите — каза.

— Ако можехте да видите командата, която се е разположила край мене, не бихте се притеснявали за това. Бях споменал нещо за пари, нали?

— Ако премахнете Морган и изолирате Анабел някъде, където да не става нужда да я срещам повече, ще получите много — обеща Инглиш.

— Измислете нещо по-добро. Искам пари, които може да се пипнат.

Онзи замълча за момент.

— Ще открия на ваше име сметка в „Нешънъл бенк“. Ще можете да теглите до пет хиляди долара.

— Направете го — съгласи се Дъфи и затвори.

Гилрой се отмести от прозореца и пое чашата си от Шулц.

— Да започваме — рече.

Дъфи седна.

— Инглиш ще ме прикрива. Временно е неутрализиран опасността. Ще ни подпре и с мангизи, ако действаме активно. Смятам, че можем да дадем старта още сега.

— Какъв ще е моят дял? — запита Шулц.

— Всеки ще получи по пет бона — уточни Уилям, като пресмяташе наум.

Шеп кимна.

— Ще ми влязат в работа — каза.

— Първата ви задача ще бъде да откриете Анабел Инглиш — рече Дъфи и скръсти ръце, подпирайки лакти на масата. — Тази мацка е опасна и трябва да бъде вкарана там, където няма да застрашава никого.

— Да я пречукаме ли? — обади се Гилрой. Говореше с отвращение.

— Не желая никакви убийства — поклати глава Уилям. — Аз съм в състояние да се справя с нея. Тя е луда за връзване.

— Ще я намерим — заяви Шеп. — Но смахнатите девизи не са по нашата част.

— Вие свършете това, останалото е моя грижа — рече Дъфи.

— Откъде да започнем?

— Последния път, когато я видях, беше с бандата на Морган. Все ще знаят какво е станало с нея.

Шеп с мъка стана на крака.

— Лесна работа — каза. — Познавам тази дружина. Остави я на мене.

Дъфи изчака, докато излезе тромаво навън, след което погледна към Гилрой.

— Ще ми дадеш ли подробности за Морган?

— Държи три клуба — поде той. — Притежава офиси на Трензвърс Авеню край реката. Оттам върти бизнеса си.

— Какъв бизнес?

— Всевъзможен рекет. Нарекъл е мястото „Морган Навигейшън Тръст Къмпани“. Това е неговата главна квартира за управление на порока, контрабандата, прехвърлянето на момичета от Куба и каквото още се сетиш.

Дъфи отиде до телефонния указател и отгърна на „Морган Навигейшън Къмпани“. Набра номера и зачака. После попита:

— Там ли е мистър Морган?

— За какво се касае? — отвърна един нахакан глас.

— Ще го помоля да ви каже, ако прецени, че трябва да знаете — грубо рече Дъфи.

Жената го свърза. Преди да превключи линията, той я чу да казва:

— Някой ден тези язвителни боклуци ще се порежат от собственото си остроумие!

Уилям се ухили.

— Да? — обади се Морган.

— Слушай, Морган, твоята сган те остави на сухо... — каза му.

— Последния път успя да се измъкнеш, Дъфи, но внимавай — произнесе онзи с напълно безстрастен тон.

— Глисън отпадна от наддаването — рече Уилям, вперила празен поглед в стената пред себе си. — Въпросното малко тефтерче ще ти струва петдесет бона.

Долови как Морган си пое дъх, преди да му отвърне:

— Моите момчета ще ми го набавят безплатно. Предупреден си. Те са по петите ти.

— Премислих — каза Дъфи. — Ще предам бележника на щатската управа.

— Аз не бих го направил — думите бяха произнесени с едва осезаема припряност. Заплахата беше без покритие.

— Ще го предам, все ми едно. Тогава ще видим какво ще стане. Получих двадесет и пет бона от Глисън, така че не ми пука.

— Почакай! — повиши тон Морган. — Ще ти дам пет хиляди.

— Нека бъдат двадесет и пет и бележникът е твой! — склони Дъфи.

— О'кей — гласът отгатък стана много мазен. — Донеси книжлето тук, а аз ще съм приготвил парите.

— Не съм толкова изкуфял — възрази Уилям. — Ще ми ги връчиш на открито. Ще бъда във фойето на „Белмънт Плаза“ довечера в шест часа. Там ще направим размяната.

Последва кратка пауза. Накрая Морган каза „Добре!“ и затвори.

Гилрой беше слушал, без да сваля очи от гърба на Дъфи.

— Хубавичко ще се позабавляваш, докато домъкнеш мангизите у дома... — обади се той.

Уилям си взе шапката.

— Хайде да вървим — отвърна.

Те го последваха до гаража.

— Можеш ли да се справиш с тази трошка? — попита той Шулц. Онзи кимна.

— Разбира се — рече, леко учуден.

— Добре, тогава карай ти. Ние с Гилрой искаме да поговорим.

Двамата се качиха отзад, а Шулц се настани зад волана.

— Накъде? — попита той, завъртайки стартера.

Дъфи му даде адреса на банката и Шулц внимателно подкара по пряката, която се вливаше в главната улица.

— Веднага ще изиграем двоен номер на този негодник! — заговори Уилям на Гилрой. — Ще предам списъка на Инглиш и той ще може да се заеме с него. Прекалено голям е за нашата уста. След това ще пробутаме копието на Морган и ще приберем мангизите. После ще се погрижим за Анабел и накрая ще „посетим“ офиса на Морган, за да съберем евентуални доказателства и да го изгоним от града.

Гилрой се облегна на тапицерията и затвори очи.

— Хич не ти е бедна програмата, а? — сънливо каза той.

— Искам да сложа точка на тази история и тогава вие, момчета, ще можете да си харчите онова, което сте заработили — рече Дъфи.

Шулц спря колата до бордюра и Уилям влезе в банката.

Другите двама останаха да го чакат в автомобила. Когато излезе, той хвърли поглед нагоре и надолу по улицата, след което бързо се качи. Шулц моментално потегли.

Дъфи назова адреса на Инглиш и каза:

— Дай газ!

Мъжът зад волана го стрелна с очи в огледалото за обратно виждане, кимна и отби из страничните улици.

— Струва ми се, че е жалко да подаряваме списъка на ченгетата — обади се Гилрой.

Дъфи сви рамене.

— Да не възнамеряваш да завъртиш такава огромна далавера? — попита го.

Негърът поклати глава.

— Аз не търгувам с наркотици — отвърна той. — Просто ми е неприятно, че ще оставя онези боклуци да си поемат дъх.

— Това ще види сметката на Морган, така че какво значение има, по дяволите?! — засмя се Уилям.

Инглиш се изненада, че го среща. Той взе бележника от него, погледна го и рече:

— Значи тази е първата крачка, а?

Дъфи кимна!

— Предайте го в отдела за наркотиците. Не представлява улика, но може да обърне в паническо бягство някои от клиентите. Във всеки случай ще попречи на Морган да играе старата игра.

Инглиш кимна.

— Намерихте ли вече Анабел?

— Скоро и това ще стане. — Дъфи се отправи към вратата. — Ще ви се обадя.

Озовал се отново на улицата, той прекоси разстоянието до „Буика“.

— Не е ли време да похапнем? — подметна Гилрой.

Дъфи се качи вътре.

— Давай — съгласи се той. — До шест часа е още далече.

Шулц описа полукръг с колата, върна назад, после нави волана докрай, обърна я окончателно и бързо се понесе на изток.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шеп се появи малко след пет часа. Дъфи чистеше своя „Колт“. Гилрой и Шулц седяха в креслата и го наблюдаваха.

Уилям го изгледа остро и попита:

— Намери ли я?

Шеп влезе, поклащайки се, седна и попи лице с носната си кърпа.

— Да — отвърна той. — Отгатни къде?!

Дъфи остави пистолета върху масата. Устата му се превърна в тънка черта.

— Къде? — предаде се.

Шеп се ухили самодоволно.

— Много е забавно — каза. — Тя си е паднала по хомосексуалистчето на Морган.

Веждите на Дъфи се повдигнаха.

— По Клив ли?

— Тъкмо сега е в апартамента на малкия мръсник — кимна мъжът. — Той е в леглото и пици до Бога, защото някой го е засегнал на болното място.

Уилям се изправи.

— Веднага отиваме да я вземем — рече той, пъхвайки пистолета в колана си.

— Всички ли? — поинтересува се Гилрой.

Дъфи поклати глава.

— Предполагам, че само ние с Шеп — каза му.

— Добре — съгласи се онзи. Той прошепна нещо на Гилрой и шумно се изкиска.

— После ще прескоча до „Белмънт Плаза“ — добави Дъфи. — Надявам се, момчета, че ще бъдете там и ще държите под око фойето. Не бива да поемаме никакви рискове с Морган.

Гилрой кимна.

— О'кей! — обеща той.

Дъфи и Шеп излязоха и се настаниха в „Буика“. Зад кормилото седна Уилям. Когато потегли по улицата, напomini на другия:

— Ако мацето стане агресивно, ликвидирай го...

Шеп потвърди с глава, че е разбрал.

— Страхотно парче е, нали? — После тъжно добави: — Мъчително е да си дебел...

Дъфи го стрелна с периферното си зрение.

— Нямаш представа кога ще стане белята лаконично отбеляза той. — Това женище си е чиста отрова.

Шеп му даде няколко указания за посоката, след което замечтано рече:

— Мисля, че не е лошо да ходи човек с такава сладурана!

Дъфи не отговори. Шофираше бързо. След десетминутно препускане попита:

— Това ли е улицата?

Шеп провря малката си глава през прозореца и се огледа.

— Точно тази е.

Уилям отби до бордюра. Двамата слязоха.

— На кой номер каза, че било?

Шеп порови в джоба си, намери парче хартия, присви очи и рече:

— 1469...

Дъфи се ориентира по близката къща.

— Намира се от другата страна, по-надолу по улицата.

Те прекосиха платното и закрачиха с небрежен вид.

— И двамата са опасни. Трябва да бъдеш внимателен с тях Шеп...

Шишкото се ухили.

— Уплашен съм до смърт... Направо умирам от страх! — каза.

Номер 1469 представляваше една висока, неприветлива жилищна сграда. Дъфи изкачи стълбите пред входа и провери списъка на обитателите.

— Клив Уесън — прочете той. Натисна съседния звънец, изчака да поддаде електронното резе, бутна вратата и влезе. Шеп се дотътри след него.

— Третия етаж! — рече Дъфи, снижавайки глас.

Те бавно се закатериха по стълбището. То беше чисто и широко.

— Добре си живеят тези боклуци, нали? — подметна Уилям.

Дебелакът не обели дума — пестеше силите си. На третия етаж Дъфи извади „Колта“. Държеше го хлабаво в ръката си, която бе отпуснал от страни. Посочи с глава вратата в дъното на коридора.

— Ето там е — каза той. — Можеш ли да я отвориш?

— Мога да отворя всяка врата — отвърна Шеп. — Ти само стой и гледай. — Движейки се съвсем тихо, шишкото се доближи до вратата, разгледа ключалката, после извърна лице и засия. — Детска работа! — обяви.

— Не се мотай — измърмори Дъфи.

Шеп бръкна в джоба си, измъкна някакъв малък инструмент, вкара го в бравата и завъртя. Чу се как езичето се плъзна с глухо щракване.

— Дай ми две минути преднина и след това ела вътре — прошепна Дъфи в ухото на Шеп.

Той кимна и се дръпна настрани. Уилям полека натисна дръжката, откряна вратата и пристъпи напред. Озова се в неголямо антре, приблизително дванадесет на шестнадесет фута. Насреща му имаше две врати. Тръгна безшумно към тях и се послуша. Стори му се, че долови говор зад дясната врата. Като вдигна пистолета на височината на кръста си, той я блъсна и нахълта изведнъж. След това попита с ледена интонация:

— Прелъсти ли го вече?

Анабел се извърна. Беше застанала до един диван, върху който лежеше Клив. Лицето му беше изкусно подлепено с лейкопласт. Някой си беше свършил отлично работата. Всичко, което Дъфи бе в състояние да зърне от физиономията на Клив, бяха две изпълнени с омраза очи.

— Не прави никакви опити! Не мърдай! — троснато рече Дъфи.

— Разкарай се оттук! — отвърна хлапакът със странен глас, сякаш имаше трета сливица в гърлото.

Анабел прокара пръсти през косата си.

— Мисля, че си симпатяга — усмихна се тя на Дъфи.

— Седни! — нареди ѝ той.

Влезе Шеп. Спря поглед първо на Клив, сетне на Анабел. Изду бузи и свали шапката си. Тя се беше отпуснала на пода пред дивана.

— Кой е твоят благороден приятел? — прозвуча нейният задъхан глас.

Шишкото грейна и оправи вратовръзката си. Стрелна Дъфи с очи.

— Колко е сладка! — възкликна.

Уилям наблюдаваше Клив. Въпреки че беше облечен, върху него имаше одеяло, което скриваше ръцете му.

— Сложи си ръчичките някъде, където да мога да ги виждам! — рече му.

— Предполагах, че сме приятели?... — намеси се Анабел.

Дъфи леко изви глава.

— Ще дойдеш с мен — каза ѝ той. — Приготвили сме ти дом, където ще се пренесеш.

— Веднага ли? — попита тя.

— Да, веднага! — отвърна Уилям.

Анабел се изправи.

— Дом ли? — рече изненадана. — Какво разбираш под „дом“?

— Ще узнаеш — успокой я Дъфи. — Кажуи сбогом на гаджетото си, защото повече няма да го видиш.

Тя погледна към Клив, сетне леко присви рамене.

— Нямам нищо против — съгласи се. — Той е доста разстроен. Само си губя времето с него.

Шеп се изсмя.

— На жена като тебе не ѝ прилича да ходи с педи — сериозно заяви след това.

— Пръждосвайте се по дяволите! Всички! — настоя Клив с немощен глас.

— Може ли да си взема нещата? — помоли Анабел.

Дъфи поклати глава.

— По-добре ела както си — рече. — Искам да поговоря с тебе... хайде!

Тя се усмихна.

— Харесваш ми, когато се държиш така — отвърна му. — Да поговорим. Имам да ти разправам много неща — махна с ръка към Клив Анабел. — За него и Морган... Ще ги изгълташ на един дъх!

Гримаса оголи зъбите на момчето, след което то стреля в нея. Дъфи едва забеляза плавното движение под одеялото, когато револверът изтрещя. Завивката започна да тлее.

Уилям стреля в Клив, но от отката на голямокалибрения „Колт“ куршумът се сплеска в стената на два фута над главата му. С невероятно бързо движение Шеп се хвърли върху хлапака.

Дъфи предпазливо се доближи до Анабел, взря се в нея, после пъкна пистолета в задния си джоб и коленичи отстрани. Тя лежеше по гръб, силно притиснала ръката си отдясно. Отвори очи, срещна погледа му и заплака.

— Спокойно, ще се справиш... — каза той, като я повдигна.

— Донеси я тук — рече Шеп. Беше изхвърлил Клив на земята. Онзи не помръдваше. Дебелакът го беше фраснал здравата в брадата.

Дъфи положи Анабел на дивана.

— Дай вода и нещо за превръзка — разтревожен заръча той. — Кърви ужасно силно!

Шеп излезе от стаята. Чуваше се как отваря чекмеджетата и тършува в съседната стая. Уилям извади джобното си ножче и разпори дрехите около раната.

— Побързай, да те вземат дяволите! — извика на Шеп, щом видя къде беше простреляна.

Той се върна с тромав бяг. Носеше няколко кърпи и кана вода. Дъфи ги пое от него.

— Телефонирай на Инглиш и го уведоми — каза му. — Раздвижи се, важно е!

Докато се грижеше за раната ѝ, Анабел отново отвори очи. Погледна го. Забеляза лъщящата по лицето му пот и запита:

— Ще умра ли?

Уилям не беше в състояние да направи нищо, за да спре кръвта. Отговори ѝ напълно безпомощен:

— Мисля, че това е най-добрият изход за тебе...

— Аз също — рече тя и заплака пак.

Той направи опит да тампонира раната, но съзнаваше, че е безполезно.

— Дай ми да пийна нещо — помоли Анабел.

Наложи се да придържа главата ѝ, за да преглътне скоча.

— Съжалявам за всичко... — отрони Анабел.

Лицето на Дъфи беше сурово.

— Вие, малките момиченца, винаги съжалявате, когато става прекалено късно.

— Твоя е вината, че убих онази жена — каза тя.

— Най-добре беше да не го правиш — рече Уилям. Беше му невъзможно да си наложи да каже нещо повече.

— Няма друг мъж, който да ме е отблъсквал някога — говореше Анабел. — Помниш ли, че ти се предложих?

— Да, спомням си. Предполагах, че ще поискаш да изравниш резултата.

— Ако напишеш всички факти, бих могла да се подпиша под тях — предложи Анабел. — Бих се радвала...

Дъфи с един скок се озова до писалището, намери блок с хартия за писане и се върна обратно.

— Нали ще бъдеш бърз? — рече с отпаднал глас тя.

— Разбира се. Ти уби Кетли, нали? — започна той.

— Да. Кетли мамеше Глисън, съпруга ми. Никой не знаеше това. Глисън беше негодник, но правеше пари. Налагаше се да постъпя така. Научих, че Кетли прибира половината, и го бутнах в асансьорната шахта. Беше дребен човечец, съвсем лесно стана... Ти дойде с мене и ми помогна да го прикрия. После Макс... Разбираш ли, те всички ме тормозеха. Пробвах ги по веднъж просто от любопитство, но никой от тях не беше стока. Макс непрекъснато ме изнудваше. Когато се сдоби със снимките, ме покани в апартамента си, за да ги „изтъргува“ по обичайния начин, така че отидох и убих и него.

Дъфи живо записваше. Даде ѝ още една глътка. Шеп влезе и застана зад него.

— Инглиш е на път — съобщи той. Уилям му даде знак с ръка да пази тишина.

— Мразех те — продължи Анабел. — Когато тръгнах за вилата на Олга Шан, за да търся бележника, предполагах, че няма да ви има и двамата. Видях те, че замина с колата, и реших, че тя е с тебе. Тогава се вмъкнах вътре, но тя започна да става нервна и я умъртвих.

— От което не спечели нищо, нали? — попита Дъфи.

Тя говореше толкова тихо, че той трябваше да се наведе напред.

— Така ми беше писнало от... Мърей... че когато се появи ти... си... помислих, че бих могла... да набеда тебе.

Дъфи драскаше скоростно. Пъхна писалката в ръката ѝ.

— Ще можеш ли? — запита я притеснено.

— Аз... не виждам... — каза Анабел.

Уилям улови ръката ѝ и нагласи перото върху хартията.

— Подпиши се! — подкани я той високо и грубо. Пръстите ѝ изпуснаха писалката, а китката ѝ се изплъзна от ръката му. Уилям се извърна към Шеп и го погледна.

— Ти би ли го преглътнал? — побесня Дъфи. — Това признание е моето спасение, и проклет да съм, ако тя не издъхна в ръцете ми, миг преди да го подпише!

— Лоша работа — отвърна Шеп.

Дъфи се изправи.

— Погледни я — обърна се към шишкото. — Едва ли би открил по-зла жена в цялата страна.

Шеп сви рамене.

— Какво значение има, щом е хубава?

— Добре ли е Клив? — подразни се Уилям.

— Ще отсъства духом още някой и друг час — кимна онзи.

Дъфи хвърли поглед към часовника. Видя, че беше шест без четвърт.

— Хайде, имаме среща. Ще оставим Инглиш да се оправя с тази бъркотия.

Шеп излезе след него от апартамента и го последва надолу по стълбите. Когато стъпиха на улицата, Дъфи рече:

— Морган ще ме намрази до смърт за това изпълнение...

Дебелакът се засмя, докато се качваше в колата.

— Така е — съгласи се. — Дали ще опърлят на стола педито?

Уилям вдигна рамене.

— Възможно е Инглиш да потули всичко. Но бъди сигурен, че ще лепнат нещо на този връткач, за да го приберат на топло.

Тъкмо преваляше шест часа, когато Дъфи залепи „Буика“ до бордюра пред „Белмънт Плаза“.

— Ела с мене — обърна се към Шеп.

Двамата влязоха в оживеното преддверие. В отсрещния край на фойето зърна Шулц, който четеше вестник. Шулц с нищо не показва, че го е забелязал. Разбра, че все пак е така, по начина, по който мъжът сгъна вестника и го остави бесен и се намръщи срещу Дъфи.

— През някой от близките дни ще си имаш сериозни неприятности — подхвърли дребосъкът.

— Спести си приказките — отвърна му Уилям. — Да се залавяме за работа.

Той се насочи към бара. Малкият тип го последва, оставяйки Джо във фоайето. Шеп го изгледа сияещ, но замълча.

— Какво общо имаш с хората на Гилрой? — попита дребосъкът, щом се озоваха в бара.

Дъфи заби леден поглед в него.

— Скоро ще разбереш — успокои го. — Хайде да свършваме, мръсник такъв...

Джуджето се закиска. То бръкна с ръка под сакото си и извади един плик. Отвори го и изсипа пачка банкноти. Уилям наблюдаваше как ги брои. Двадесет и пет хилядарки. Тогава измъкна бележника и направиха размяна.

— Ами копието? — настоя малчото.

Дъфи се усмихна. Очите му бяха застинали.

— То е за щатската управа.

Дребосъкът мрачно поклати глава.

— Не биваше да го правиш — рече. — Морган ще излезе от кожата си, когато му разкажа.

— Морган нека се такова... — спокойно отвърна Дъфи.

Джуджето отново се захили.

— Това също ще му го предам — пъкна той бележника в джоба си. — Банкнотите са фалшиви — добави след кратък размисъл.

Уилям извади плика и внимателно се взря в една от банкнотите. Стори му се напълно редовна.

— Не думай! — възкликна.

Малкият тип енергично закима.

— Така е. Морган не би платил на отрепка като тебе с истински пари.

Дъфи прибра доларите. Беше му хрумнало нещо.

— О, за Бога! Ама ти тихомълком ли ще ги вземеш, а? — попита онзи.

— Послушай съвета ми и си обирай крушите — рече Уилям.

Дребосъкът го погледна и кимна.

— Ние, разбира се, пак ще се срещнем — сбогува се с извинителен тон.

— По-скоро, отколкото допускаш — каза Дъфи.

Той задържа погледа си върху малкия гангстер, който излезе, следван от Джо, сетне даде знак на Шеп и поръча две ръжени уискита.

Шеп се приближи.

— Получи ли парите? — попита.

Дъфи отдели една банкнота и му я подаде. Мъжът я стрелна с очи, грейна от удоволствие и рече:

— Нима беше толкова лесно, а?

Уилям побутна чашата към него, енергично пресуши своята и кимна на бармана:

— Още едно!

— Много си бърз — подметна Шеп.

— Какво ми пука, при положение, че не прекалявам?

Шишкото свъси вежди.

— Все тая, нали? — отвърна той. Върна неохотно банкнотата на Дъфи. Уилям я сложи при останалите.

— Да вървим — каза.

Гилрой и Шулц седяха в „Буика“ и ги чакаха. Когато колата потегли, Гилрой запита:

— Нямаше ли ядове?

Дъфи протегна парите към него.

— Ето... — рече му.

Негърът ги преброи и подсвирна.

— Не изглеждат редовни — каза.

— Може и да не е така — зазяпа се през прозореца Дъфи.

Гилрой старателно провери банкнотите, след което заключи:

— Фалшификати!

— Да-а, това ми каза и оня, преди да си тръгне кимна Уилям.

— Сега какво?

Той се извърна така, че да може да вижда Гилрой.

— Мисля, че с тях ще скалъпим обвинение срещу Морган. Ще ни струва двадесет и пет хиляди да го пипнем. Инглиш ще заплати точно толкова за работата.

— Как ще го... скалъпим?

— Тази вечер ще наминем към жилището му и ще подхвърлим мангизите. За подправяне на банкноти в такива големи размери е предвидено хубаво наказание. След като ги скрием, ще сигнализираме на Инглиш и той ще довърши останалото.

— По-добре парите да бяха истински — рече Гилрой.

Дъфи вдигна рамене.

— Човек не може да има всичко... — отвърна.

Шеп само слушаше разговора. Той изви глава назад.

— Ей, аз действително се вързах на тези хартийки. Защо да не ги пуснем в обращение? Бихме ги пласирали без проблеми.

— Не, нашата игра не е такава — каза Уилям. — Ще си получите сухото, но ще отнеме малко повече време. Затова пък парите ви ще са чисти.

Щом се върнаха в „Бронкс“, Дъфи телефонира на Инглиш.

— Хванахме Уесън — рече политикът.

— Какво стана с Анабел?

— Няма значение. Внесох още пет хиляди долара на сметката ви.

Ще стигнат за известно време.

Дъфи се засмя вътрешно.

— Слушайте, Инглиш — рече му, да не сте задържали Клив Уесън по обвинение в убийство?

— Убийство ли? — Онзи изглеждаше изненадан. — Той е опандизен за контрабанда на кокаин.

Уилям се ухили и намигна на Гилрой.

— Обзалагам се, че джобовете на приятелчето са били препълнени с прашец — подхвърли.

— Полицията откри достатъчно инкриминиращи улики за един обоснован арест — лукаво издекламира Инглиш.

— Убеден съм, че е така — отвърна Дъфи. — Ами Анабел?

Последва пауза, след което политикът изрече с едва доловима враждебност в гласа:

— Вие знаете... Моята нещастна дъщеря е била убита от шофьор, който избягал.

— Истинска трагедия — рече Дъфи. — Скоро ще имам още работа за вас. — Той затвори и се обърна към Гилрой: — Този тип е предпазлив. Изработили са Уесън, прикривайки смъртта на Анабел. Оформили са я като прегазване от неизвестен водач.

Гилрой поклати кръглата си глава.

— Трябва да се пазиш от него!

— С Инглиш сме в един и същи отбор — сви рамене Уилям. Отиде и си наля да пийне. — Хубаво е да имаш фигура като него зад

гърба си!

Негърът кимна и си тръгна. След като излезе, Дъфи седна и се отдаде на кратък размисъл. Накрая се изправи, пристъпи към малкото бюро и отключи най-горното чекмедже. Извади купчинката долари, които държеше там, и се загледа в тях. После отиде до вратата и завъртя ключа. Настани се до масата и внимателно преброи парите. Разполагаше с тридесет и четири хиляди и малко дребни. Надипли върху масата три снопчета от по пет хиляди долара. Оставаха му деветнадесет бона. Раздели ги на четири части. Първата потъна в задния му джоб, втората в страничния, а третата в предния джоб на панталона му. Четвъртата част от три хиляди долара Дъфи сгъна и грижливо натъпка в обувката си. Наложил му се да я събува и обува два пъти, преди да я усети удобно на крака си.

Отключил вратата, взел парите от масата и се запътил към бара. Гилрой разговаряше с Шулц и Шеп. Тримата пиеха бира. Те вдигнаха поглед. Върху физиономиите им личеше едва забележимо очакване. Дъфи се облегнал на бара.

— Ето вашите дялове — каза им любезно той, връчвайки на всеки от мъжете парите, навити на стегнато руло. — Пет хилядарки! Не ги бройте сега...

Шеп взел чашата си и излял бирата отстрани на пода.

— Дай ми шампанско! — поръча на бармана. — Смятам да се повеселя.

Шулц щипнал с пръсти своя пай и го пъкнал в джоба на панталона си. Отправил празен поглед към Уилям, кимнал и си тръгнал. Гилрой изви глава, наблюдавайки го как прекосява помещението.

— Този приятел е изключително внимателен с парите — обади се той. — Не бих казал, че е стиснат. Просто е пестелив.

Дъфи хвърлил поглед към часовника.

— Ще отида да подремна — рече им. — Потегляме около единадесет часа.

— Ще паднат ли някакви мангизи от това? — любопитства Гилрой.

Уилям кимнал.

— Разбира се — уверил го. — Ще ми се, момчета, да печелите пари докато сте живи.

Шеп измъкнал късия си тлъст нос от чашата.

— Ама че шибан начин на изразяване! — подметна той.
Дъфи се ухили.

— Не очакваш пари във вид на подарък, нали? — каза.

— Естествено, но няма и да се изтрепем от работа.

След като се върна в стаята си, Уилям позвъни на Сам.

— Да имаш чувството, че си ми направил услуга? — попита го.

— Ох, забрави за това, моля те! — отвърна Мак'Гайър Алис е малко глупавичка. Не осъзнава какво е да копнееш за нещо.

Усмивка разтегли устните на Дъфи.

— Остави на мира Алис. Тя е права. Разбираш ли? Дяволски права! Ако живееш с усещането, че съм въшливец, щях да си гледам работата, вместо да се правя на голям бос. Е да, ама нямам такова усещане. Нещо повече — изритват ме заради това. Онова, което искам да направя, е да си държиш ушите отворени в централата. Не изпускай от око Инглиш. Този тип е прекалено ловък мошеник, за да съм в състояние да спя спокойно. Ще го направя ли Сам?

Мак'Гайър изглеждаше смутен.

— Дадено — съгласи се той. — Бих свършил всякакви подобни дреболии.

— Дръж ме в течение — поръча Дъфи. — Ако се зададе нещо, ще ми се обадиш, нали?

— Разбира се — рече Сам. Сетне добави: — Наясно ли си какво правиш? — Гласът му звучеше разтревожено.

— Заловил съм се с нещо, което привидно не ми е по силите, но всъщност не е така. Сбогом, старче! — каза Дъфи и остави слушалката върху вилката.

Отвън се носеше плющенето на дъжда. Той отиде при леглото и се протегна, като провеси единия си крак. Почеса леко с нокът бузата си. „Чудно дали...“ започна да разсъждава наум, когато чу как някой мина покрай вратата му.

— Тя не носи бельо. Това спестява време... — говореше Гилрой. Шеп отвърна нещо с пискливия си глас, но Дъфи не го разбра.

Не след дълго мелодията на дъжда го приспа.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някакъв невидим часовник удари единадесет и половина, когато „Буикът“ плавно спря до тротоара. Дъждът ожесточено барабанеше по покрива.

— По дяволите! Каква нощ! — изруга Шеп.

— Не се ядосвай, няма жива душа — рече Дъфи, като свали стъклото и провря глава навън. Почувства ласката на дъжда — студена и бърснеща. Огледа в двете посоки пустата улица, после вдигна прозореца, отвори вратата и излезе навън. Гилрой го последва.

— Дебел, ти оставаш! — разпореди се той.

Шеп кимна с малката си глава.

— Това не ме устройва — отвърна. Извади един „Люгер“ от джоба на шлифера си и го положи напреко на коленете си.

Последен слезе Шулц. Тримата бързешком прекосиха улицата по посока на административната сграда.

— Да заобиколим отзад — рече Дъфи.

Те продължиха, свърнаха по една тясна алея и се спряха. Точно над главите им се намираше противопожарната стълба. Гилрой опря гръб на стената, кръстоса ръцете си отпред и кимна на Шулц. Той постави крак в сплетените ръце и негърът го повдигна. Пръстите му едва докоснаха стълбата.

— По-високо! — каза Шулц.

Гилрой изпъшка тихо, премести краката си и го изтласка още няколко инча. Ръцете на Шулц сграбчиха желязната стъпенка и той увисна с цялата си тежест на нея. Евакуационната стълба изскърца и започна бавно да се спуска.

Пръв се качи Дъфи, после Гилрой и накрая Шулц. На най-близката площадка Уилям се дръпна настрана, докато Шулц отвори прозореца. Той го направи като на шега. Всички се прехвърлиха в тъмния коридор.

— На първия етаж е — рече Дъфи.

Тръгнаха безшумно напред. Водеше Уилям, а другите двама бяха отстрани, на няколко стъпки по-назад. Той беше насочил към пода

мощен прожектор. Държеше го ниско, но отражението на лъча осветяваше матираните стъкла на вратите. „Морган Навигейшън Тръст Къмпани“ прочете Дъфи в края на коридора.

— Тук е — каза.

Шулц се запозна с бравата, наведе се над нея, сетне се отмести назад.

— Влизайте — прошепна им.

Дъфи издърпа „Колта“ от колана си и полека откряна вратата. После прекрачи вътре.

Офисът беше огромен. Покрай стените бяха наредени стоманени картотечни шкафове. Имаше три широки като палуба на самолетноносач писалища. Върху трите секретарски бюра се намираха пишещи машини. Средното беше затрупано с телефони.

— Предполагам, че кабинетът на Морган е отсреща — рече Уилям.

Той отиде до вратата в дъното на помещението и мина през нея. Стаята беше по-малка от външния офис, но бе по-люксово обзаведена. Заобиколи бюрото и седна. Провери чекмеджетата, но всичките бяха заключени. Погледна към Гилрой.

— Предлагам да не разбутваме нищо. Морган може да разбере. Само ще скрия банкнотите и изчезваме.

— Сигурно има куп мангизи в тази дупка — обади се Шулц. Думите му бяха пълни с копнеж.

Дъфи извади пачката подправени банкноти и ги разстла. Наведе се, взе поставения в рамка календар и махна задното покритие. След това сложи доларите върху календара и върна капака на мястото му.

— Одобрявате ли? — попита.

— Трудно ще ги открият — кимна Гилрой.

— Ще останеш изненадан... — Уилям придърпа телефона към себе си и набра някакъв номер.

Тримата останаха неподвижни, докато апаратът на другия край на линията звънеше. Единствен Гилрой издаваше притеснението си. Големите му очи непрекъснато шареха насам-натам. Оттатък се обадиха.

— Кой е? — рече Инглиш. Гласът му звучеше грубо.

Дъфи заговори провлечено в слушалката.

— Скроих номер на Морган — каза той. — Ако вашите хора се отбият до офиса му рано сутринта, със сигурност ще намерят в какво да го обвинят.

— Къде се намирате?

— Няма значение. Вижте, това е вътрешна информация. Морган държи двадесет и пет бона във фалшиви банкноти, скрити в настолния му календар. Ще успеете ли да го заковете?

Инглиш замълча за момент, сетне отвърна:

— Сериозно сте се заловили за работа, а? Ще го пипнем без проблеми.

— В „Морган Навигейшън Тръст Къмпани“... — напомни Дъфи.

— Знам! — Инглиш затвори спокойно.

Уилям бутна телефона настрани и се изправи.

— Да вървим — рече.

Излязоха от канцеларията, като старателно заключиха вратата, и се спуснаха по противопожарната стълба под проливния дъжд. Шеп седеше на мястото си и галеше пистолета си. Качиха се в „Буика“ и Шулц запали мотора.

— Всичко наред ли е? — попита Шеп.

— Отпусни се — отговори му Дъфи и запуши. Морган ще получи доста силен шок утре.

— Инглиш ще се спуска да злорадства, че е уличил в нещо това приятелче — обади се от тъмното Гилрой.

Уилям издуха тънка струя дим през ноздрите си.

— Той ще съумее да се справи с Морган — каза. — Ще видите.

— Връщаме се, нали? — рече Шулц.

Дъфи кимна.

— Да-а — потвърди той. — Трябва да поспим.

Когато Шулц пое на изток, Шеп тайничко прошепна на Дъфи:

— Струва ми се, че тази вечер ще имам нужда от жена. Как да ти кажа, просто за да отпразнувам петте бона.

Уилям сънливо кимна. Сети се за Олга.

— Противна ноц да си търси човек мадама, нали? — продължи унило Шеп.

Дъфи изсумтя. Щеше му се оня да млъкне. Шулц само слушаше.

— За Бога, шишко, за какво ти е жена? — закачи го той.

Шеп се усмихна стеснително и Гилрой се намеси.

— Има мангизи, защо да не се позабавлява? Остави го на мира — рече.

Отминаха в мълчание две преки и дебелакът запита Дъфи:

— Не си ли женен?

Уилям леко изви глава, физиономията на Шеп едва се виждаше, напомняйки побита върху раменете му ряпа, докато прелитаха покрай уличните лампи, които осветяваха на равни интервали от време.

— Ти мисли за собствените си проблеми! — студено прозвуча гласът му. — За моите ще мисля аз...

— Прав си — побърза да се извини Шеп. — Не исках да те обидя.

— Инглиш спомена ли нещо за пари, когато разговаряхте? — обади се Гилрой.

Дъфи поклати глава, после си даде сметка, че негърът няма как да го види, и каза:

— Не...

„Буикът“ се плъзна покрай бордюра, намали и спря пред клуб „Бронкс“.

— Изскачайте — рече Шулц. — Ще го прибера в гаража.

Мъжете излязоха и бързо заслизаха по стъпалата към сутерена под плискация отгоре им дъжд. Гилрой отключи вратата и всички енергично се набутаха вътре. Коридорът беше тъмен. Негърът тихичко изпсува.

— Къде, по дяволите, се е дянал Джок? — потърси той мършавия тип. — Трябва да е още буден.

— Може да се е напил — предположи Шеп. — Бях му дал един десетак.

Гилрой намери пипнешком ключа за лампата и я запали.

— Ще дойдеш ли за по чашка? — попита той Дъфи.

— Да, краката ми са мокри. Един скок би ми се отразил добре — рече Уилям.

Негърът тръгна по коридора и влезе в бара. Първото нещо, което прикова вниманието му, беше слабият мъж. Той лежеше по гръб с протегнати ръце и крака. Лицето му представляваше кървава маска.

— Ръцете! — рязко заповяда дребосъкът.

Гилрой и Дъфи вдигнаха ръце. С едно цялостно движение Шеп се смъкна на коляно, извади „Люгера“ си и стреля по джуджето. Джо

се промъкна иззад вратата и го халоса с дръжката на револвера си в момента на изстрела. Шеп издаде кратко хриптене и падна на длани и колене. Приличаше на повален слон.

— Да не си посмял да го докоснеш пак! — процеди през зъби Уилям.

Джо го погледна учудено, сетне се изсмя.

— Господи наистина си голяма работа! — рече с възхищение.

— Успокойте се — с помирителен тон каза дребосъкът. — Не мърдайте. Не обичам да използвам това желязо, но ще се наложи да го сторя, ако ме принудите.

— Какво искаш? — запита Гилрой, движейки с усилие изтръпналите си устни.

— Трябва ни тоя хубостник — каза Джо. — Нали той уреди задържането на Клив? Е, много ми е нужен. Ще ми се да го поблъскам лекичко... — Той хвърли триумфиращ поглед към малкия гангстер. След това се запъти към Дъфи, широко ухилен. Направи финт с лявата си ръка и го цапардоса по ухото с ужасно мощен замах, тръгнал направо от глезените му.

— Изкарай му душата! — рече джуджето, кикотейки се. — Давай, Джо, скъсай го!

Биячът живо се приближи до Дъфи с дълги, ловки крачки. Протегна ръка към тялото му, сграбчи го здраво и го отлепи от пода. Повдигна го без никакво усилие и го хвърли на дъските, сякаш стоварваше чувал с въглища.

— Хайде да го измъкваме отук — подкани го дребосъкът.

— Добре — отвърна Джо. Той улови Дъфи за краката и започна да го влачи към вратата.

Гилрой беше застинал като восъчна статуя. Единствено изцъклените му очи се въртяха панически в орбитите си. Джуджето се взря в него и стиснатите му устни се накъдриха в усмивка.

— Това е за тебе, черньо! — рече то и натисна спусъка. Револверът изгърмя. Гилрой кръстоса ръце пред корема си и полека подгъна колене. Неговата кожа с необичаен цвят на кафе заблестя от пот. Свлече се съвсем бавно. Отначало на колене, после на страни. Тазът му се блъсна силно в пода, следван от главата, която се разкърва от ръбовете на дъските.

Дребното човече се надвеси отгоре му и погледна към Джо.

— Да го довърша ли? — попита то.

Онзи се спря на прага и хвана Дъфи за предницата на ризата.

— Остави този боклук да му изтече кръвта — изръмжа. — Така ще умира по-дълго, нали?

Дребосъкът изхихика и пъкна револвера обратно в кобура.

— Досетлив си — рече му.

Джо се възхити от себе си.

— Нали!? — възкликна той, като пое по коридора, бутайки Дъфи пред себе си. Страхотно ще се позабавлявам с този негодник.

Малчото го следваше по петите. Той отвори входната врата и двамата едновременно се озоваха под леещия се порой.

Внезапният допир на студената, шуртяща като душ вода, свести Уилям. Той здраво запъна крака в стъпалата и напрегна тялото си. Това приближи Джо. Биячът изруга Дъфи, който слепешком нанесе удар в тъмното. Улучи Джо в носа и така го смая, че едрият главорез го пусна, политна назад, стъпи накриво и едва не се прекатури.

Дъфи бързо се изкатери нагоре точно когато Шулц започна да стреля от отсрещната страна на улицата. Неговият тридесет и пет калибров патлак избумтя три пъти. Уилям усети как един куршум се сплеска в стената над главата му.

Джуджето гръмна два пъти по Шулц. Пукотът на револвера му наподобяваше пращането на сухи съчки, само дето беше малко по-силен. Дъфи опипа кръста си и издърпа своя „Колт“. Притаи се в мрака, опитвайки се да разбере къде е Джо. Дъждът го заслепяваше, а единствената улична лампа, намираща се на около петдесет фута, хвърляше само черни сенки.

Стискайки пистолета, той заотстъпва още по-назад в тъмното. Искеше да прекоси улицата и да се прехвърли при Шулц. По-нататък здрачът беше непрогледен. Помисли си, че ако се добере дотам, би могъл да пресече без да рискува. Чувстваше как сърцето му лудо блъска в гърдите, но не беше уплашен. Долови как през тялото му премина силна тръпка на възбуда.

Шулц отново откри огън. Три остри изсвирвания... Дъфи успя да забележи пламъчето на цевта. Пребяга през платното, превит надве. Някъде от далечния край на улицата смътно долетя слабият писък на полицейска свирка, последван от глухи удари на палка, която налага паважа.

— Ченгетата! — извика му Шулц.

Уилям отново се затича, придържайки се плътно до стената, без да се отделя от тъмните сенки. От един вход Шулц го дръпна на закрито.

— Трябва бързо да изчезвам оттук — каза той. Копоите ме познават!

— Гилрой е мъртъв — отвърна Дъфи. Говореше така, сякаш бе участвал в маратон. — Полицайте не могат да те пипнат с пръст. Аз съм под протекция.

Шулц изръмжа в мрака.

— Патлакът ми е горещ — възрази той.

Уилям протегна ръка.

— Да се разменим — предложи му. — Моя едва ли биха го проверявали.

Шулц подаде оръжието си и взе това на Дъфи. Чу се вой на сирена и една мощна закрыта кола се появи иззад ъгъла. Уилям застана наскред улицата и махна с ръка. Автомобилът изсвири със спирачките и спря.

Отвътре се втреничиха в него четири охранени физиономии, изпълнени с подозрение. Усети скритата заплаха на револверите, които, макар и невидими в тъмнината, бяха прицелени в тялото му. Дъфи беше напълно неподвижен.

Тогава един от мъжете каза:

— Всичко е наред, познавам този човек.

Уилям пристъпи към колата.

— Шайката на Морган току-що уби Гилрой — с мъка рече той, поставяйки крака си на стъпалото. — Бях там. Дойдохте тъкмо навреме...

Триа от полицайте колебливо слязоха от автомобиля и смутено останаха под дъжда, после се обърнаха и поеха към „Бронкс“. Дъфи махна с ръка, давайки знак на Шулц, и тръгна след тях. Движейки се с престорена предпазливост, онзи прекоси улицата и се присъедини към него.

Вътре в заведението трите ченгета се скупчиха да зяпат Гилрой, след което се размърдаха и побутнаха Шеп с крак.

— Нищо му няма — констатира единият. — Само е зашеметен.

Сержантът забеляза Шулц и лицето му помръкна. Дъфи ясно видя как неприязнен, враждебен израз напълно заличи всякакво безразличие.

— Ти къде беше? — запита полицаят.

— Той няма нищо общо — обади се Уилям. — Паркираше колата ми...

Сержантът изгледа Дъфи, намръщи се и рече:

— Засега си чист, но внимавай! — В интонацията му се долавяше зловеща заплаха. Това разтревожи Уилям.

Шеп се раздвижи. Протегна великанските си крайници и изпъшка. Болезнено повдигна глава. На Дъфи му мина през ума, че както лежи, прилича на заседнала в пясъка костенурка.

— Всичко е наред — каза му.

Шеп впери в него размътен поглед, надигна се и започна да разтрива тила си. Ругатните му се посипаха — тихи и вулгарни. Щом съзря Гилрой, веднага млъкна. Изви глава и се взря в Дъфи. След това стана прав. Сержантът беше дал нареждане да повикат линейка. Той сновеше из помещението, подозрително душейки във всяко кътче.

— Избягаха под прикритието на дъжда — обърна се Уилям към Шеп.

Шишкото закри лице с длани и притисна слепоочията си, сякаш се опитваше с груба сила да възвърне своето нормално зрение.

— Ще ги оправя тези плъхове, ще видиш! — закани се той със своя тенекиен глас. Говореше тихо и пресипнало. — Ще им видя сметката, да знаеш!

Шулц притеснено наблюдаваше ченгетата.

— Хич не се държат дружелюбно приятелчетата измърмори под носа си той.

Дъфи прекоси салона и приготви чаши.

— Момчета, искате ли нещо за пиене, докато чакате? — попита ги.

Двама от полицаите вдигнаха погледи. Глуповатите им лица се разведриха.

— Зарежи това! — рече сержантът. — Сам знаеш защо.

Дъфи остана учуден с чаша в ръка, но не каза нищо. Тогава пристигна линейката. Чу се сирената ѝ, после двойка облечени в бяло

служители грабнаха Гилрой и го отнесоха. Сержантът се приближи до Шулц.

— Имаш ли пушкало? — го попита.

Шулц измъкна „Колта“ на Уилям от кобура и го подаде. Полицаят го разгледа внимателно, очите му се присвиха, а устните изтъняха.

— Ще го проверим — заяви той. — Може да фигурира в картотеката.

Дъфи направи крачка напред и издърпа пистолета от ръката на сержанта.

— Предай на Инглиш, че е у мене — рече с твърд глас. — Това оръжие ми трябва за известно време.

На шията на ченгето се издуха дебели червени вени. Воднистите му сини очи се изцъклиха. Вместо да каже нещо, сержантът си тръгна, като даде знак с глава на другите двама.

След като се махнаха, Шулц се обади разтревожен:

— Тези юнаци като че ли ни мразят...

Уилям намръщен съзерцаваше пода.

— Това не ми харесва — рече той. — Сигурно Инглиш е започнал да губи самообладание.

Отиде в стаята си и набра телефонния му номер. Щом Инглиш вдигна слушалката, Дъфи рече:

— Тук имахме малка престрелка... — Гласът му беше нервен и напрегнат. — Хората на Морган пречукаха Гилрой и се опитаха да премахнат и мен. Успяха да избягат.

— Трябва да бъдете внимателен — отвърна Инглиш.

Дъфи тъжно се усмихна в слушалката.

— Щом вие го казвате... — съгласи се той. — Онова, което искам да знаете, е, че ченгетата ми се струват някак агресивни. Вие ми осигурявате закрила. Неприятно ми е да ви го напомням. Те едвам си сдържаха ръцете да не ме докопат.

— Търсен сте за убийство — любезно възрази Инглиш. — Не бива да очаквате прекалено много.

Уилям се втренчи в отсрещната стена.

— Колко дълго ще продължи протекцията ви, след като Морган изчезне от хоризонта?

— Няма от какво да се боите — незабавно занарежда политикът. — Подготвям документите, за да дам утре ход на делото, което ще ви оневини. Както разбирате, утре ще отпаднат всички обвинения срещу вас.

— Видяхме сметката на Морган — рече Дъфи. Склонен ли сте да прехвърлите двадесет и пет хиляди на моята сметка?

— Естествено — увери го Инглиш. — Ще го направя веднага щом спипат Морган.

— Сбогом — каза Дъфи и затвори. Отиде до прозореца и погледна навън, като дръпна синята щора от стъклото. Успя да види само мъждеещата се улична лампа. Пусна щората и се върна при телефона. Той започна да звъни. Изненадващата му настойчивост го озадачи. Приседна на ръба на кревата и вдигна слушалката.

— Ох, Бил! — разнесе се гласът на Алис.

— Какво има, за Бога? Почти два часът е. Защо ми се обаждаш по това време?

— Сам току-що научи... — беше развълнувана. — Съобщиха, че имало престрелка в клуб „Бронкс“. Толкова се уплаших! Помислих си, че ти се е случило нещо.

— Къде е Сам?

— Повикаха го. Отиде в централата. Ти добре ли си?

— Да, добре съм. Няма причина за безпокойство... — Дъфи направи пауза, сетне добави: — Слушай, скъпа, ти си права. Така нищо няма да постигна. Ще сложа точка. Имам скътани деветнадесет бона. Утре към тях ще се добави още една прилична пачка и тогава край. Инглиш ме държи под крилото си и всичко ще приключи прекрасно.

— Аз... аз се радвам — рече Алис. — Нещата *наистина* ли са наред, Бил?

Стори му се, че тя заплака.

— Сама ще видиш — отвърна той. — Утре ще празнуваме — ти, Сам и аз. Ще бъде хубаво. И още нещо... Ще намина след обед и двамата с тебе ще отидем на пазар. Ще можеш да си купиш целия свят. Ще се издокараш и ще изненадаш Сам. Какво ще кажеш?

— Няма да имам миг покой, докато не се появиш у дома! — Загрижеността не беше изчезнала от гласа ѝ.

— Лека нощ! — сбогува се Дъфи. — Напразно се тревожиш.

След като затвори, той седна на ръба на леглото и се замисли. Неочаквано по тялото му премина лека тръпка, която го накара припряно да се изправи.

— Дявол да го вземе! — каза. — Краката ми май че са подгизнали...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъфи се събуди стреснат. В отсрещния край на стаята слънцето се прокрадваше отстрани на щорите, хвърляйки оскъдни ивици светлина върху стените. Телефонът звънеше с угнетяваща истеричност.

— Върви по дяволите! — изруга той и се обърна на другата страна. Дръпна одеялото над ушите си, опитвайки се да се скрие от отвратителния шум, но настойчивото звънене продължаваше.

Изви се обратно и стана вдървено от кревата. Сграбчи телефона и изкрещя:

— Какво има, дявол да го вземе?

Оттатък Сам ревеше нещо. Беше толкова възбуден, че Дъфи не бе в състояние да разбере нито дума.

— Не те чувам. Какво е станало? — попита го.

Мак'Гайър заглъхна, после заговори по-спокойно.

— За Бога, Бил! — каза той. — Този път се е отприщил самият ад. Инглиш ти играе двойна игра. Лепнал ти е всички обвинения, които е в състояние да повдигне.

Дъфи изтръпна.

— Разказвай... — подкани го той.

— Арестували са Морган във връзка с някаква фалшификаторска история. След това Инглиш отишъл в полицейското управление и оттеглил протекцията си. Бях там по това време. Хвърлил те е на лъвовете. Търсят те за убийството на Олга, Глисън и Анабел...

Уилям се отпусна на леглото, като продължаваше да стиска слушалката.

— Мръсен плъх! — възкликна.

— Трябва да действаш предпазливо — притеснено рече Сам. — Те едва ли смятат да доказват всички тези престъпления.

Устата на Дъфи се изкриви от усмивка.

— Ще ме закарат в участъка, нали?

— Инглиш дърпа конците — рече Мак'Гайър — Чакаат те само да побегнеш, за да те погнат, без да жаят барута.

— Това би позволило на оня тип да излезе съвсем сух, нали? Превърна ли се в труп, той ще може да издълбае целия гнусен скандал върху надгробния ми камък.

— Какво, по дяволите, възнамеряваш да предприемеш?

— Ще се изпаря — каза Дъфи. — Предполагам, че с „Буика“ ще успея.

— Сигурно вече наблюдават бърлогата ти... — рече Сам. — Новината дойде преди десет минути. Току-що са започнали акцията.

— Знаят ли, че си наясно със случая? — запита Уилям.

— Не. Дори не подозират, че те познавам.

— Ако се проваля, ще може ли да се скрия у вас?

— Разбира се! — отвърна без колебание Мак'Гайър. Защо не дойдеш и не излезеш от играта, докато премине опасността?

— Първо ще се опитам да избягам — тихо каза Дъфи. — Благодаря ти, старче, ти си велик помощник! Предай на Алис цялата ми любов. Не ѝ разкривай повече, отколкото е необходимо. — Той затвори и хвърли поглед към часовника. Минаваше десет.

Облече се хладнокръвно и бързо, без паника. Провери дали парите му са на сигурно място по джобовете, след което си взе шапката и застана до вратата. Дръпна резето и безшумно прекрачи навън в коридора.

Когато влезе в празния бар, дочу далечния вой на стремително приближаваща се сирена. Усмихна се тъжно, обърна се и затича към изхода. Излезе на улицата и бързо пресече платното без признаци на страх.

Вървеше като човек, който се кани да се заеме с ежедневната си работа, съзнавайки, че малко е позакъснял.

Видя как една дълга кола зави зад ъгъла в дъното на улицата. Сирената беше изключена. Енергично се вмъкна в тъмния вход на гаража и се запъти към „Буика“.

— Почакай! — рече Шулц. Гласът му беше някак остър.

Дъфи се озърна и го забеляза до един огромен „Пакард“, полуприкрит.

— Ченгетата се домъкнаха — прошепна Уилям. — Аз изчезвам. Искаш ли да дойдеш с мене?

Шулц поклати глава. Стоеше, без да помръдва. Дъфи отново погледна към него и замръзна. Мъжът държеше в ръцете си

ловджийска пушка. Беше я насочил право към него.

— Какво означава това? — отрони се от изтръпналите му устни.

— Сложи всичките си мангизи на пода! — заповяда Шулц. — После можеш да си плюеш на петите...

— Полицаите са отсреща. Нищо няма да направиш — отвърна Дъфи.

Лицето на Шулц беше побеляло. Капчици пот покриваха ръцете му.

— Не дрънкай! — каза той. — Бързо пусни сухото на земята!

Уилям полека бръкна под сакото си. Почувства хладната дръжка на „Колта“. Нещо го караше да издърпа оръжието. Някакъв вроден инстинкт да защити собствеността си. Пръстите му се сключиха около пистолета и тялото му се стегна. Извади го, като в същия миг плонжира встрани.

От двуцевката се разнесе пронизителен трясък, и нещо удари Дъфи, запращайки го върху омасления бетонен под. Болката се заби в мозъка му като нажежено до бяло острие, предизвиквайки гадене и замайване. Беше неспособен да мисли за каквото и да е, с изключение на острата ѝ, разтърсваща гърдите му паст.

Смътно долови нечий ругатни, сетне някакви ръце го обърнаха на едната и на другата страна. Когато след ослепително ярката светкавица очите му отново прогледнаха, той видя Шулц, който тичешком излезе от гаража, здраво стиснал пистолет в ръката си.

Дъфи се изправи на крака, подпирайки се на „Пакарда“. Чу как Шулц стреля веднъж, после още веднъж. Екотът от пистолета му беше сподирен от по-силен гърмеж, щом полицаят в колата откри огън. Другите ченгета бяха все още в заведението.

Като измина, клатушкайки се, разстоянието до „Буика“, Уилям се качи вътре и запали мотора. Усети в устата си вкус на кръв и се закашля. Мъчителна, раздираща кашлица, която накара мозъка му да подскочи в черепната кухня. Почувства как кръвта се стича отстрани по тялото му, по крака му и пълни обувките. Той улови здраво волана, даде газ, включи с удар скоростния лост и изхвърча на улицата. Шулц продължаваше усърдната си канонада срещу ченгето иззад една паркирана кола. Когато Дъфи профуча покрай тях, и двамата стреляха по него. Куршумите покриха стъклото с паяжина от пукнатини, но това беше всичко. В огледалото за обратно виждане зърна как Шулц рязко

разпери ръце и падна като отсечено дърво. Времето не му стигна да види нещо повече, понеже се озова на главната улица.

Караше бързо, здраво стиснал волана с две ръце. Беше се навел напред и гърбът му не подпираше облегалката. В главата му кънтяха ковашки чукове, а в гърдите му сякаш някой отделяше плътта от костите. Дъфи впи зъби в долната си устна и продължи да шофира. Водеше го единствено мисълта да се добере до жилището на Сам. То беше наблизко и бе безопасно. Каза си, че ако издържи още мъничко, ще успее. Криволичейки и рязко сменяйки посоката, той разбра, че на първо време се беше отървал от преследване. Полицаят в автомобила надали е смогнал да запомни номера на „Буика“ под обстрела на Шулц. Във всеки случай Уилям се надяваше на това. Приблужи се към апартамента на Мак'Гайър откъм гърба на сградата и спря в тясната уличка, която минаваше зад аварийните изходи.

Усещаше тялото си необичайно горещо и омекнало и се запита как ли, по дяволите, ще се замъкне до апартамента. Раната май беше спряла да кърви и той с лека гримаса погледна покрития със засъхнала кръв костюм. Сетне се пресегна и дръпна пардесюто си от задната седалка. От усилието целият плувна в пот и се наложи да замижи, когато сградата като пияна се люшна пред очите му. Остана така няколко секунди, после отново се закашля. Дълбока, разкъсваща кашлица, от която болеше.

Отне му доста време, докато отвори тежката врата. С изненада установи колко е немощен. Стъпи на земята и мигновено падна на колене. Набра се нагоре по вратата, псувайки тихо. От устата му рухна поток от цинизми, стояли дълбоко погребани в подсъзнанието му. Дъфи запази равновесие и облече палтото, скривайки подгизналия от кръв костюм. След това с несигурни къси крачки заобиколи откъм лицевата страна. На три пъти спира, докато стигна до асансьора, но успя. Затвори вратата, натисна бутона и се сгърчи на пода.

Кабината с дрънчене и скърцане се понесе нагоре. Уилям седеше неподвижен на пода и дишаше с накъсани, плиткы хрипове. Опитите да си поеме нормално въздух бяха придружени от ужасна болка. Мина цяла вечност, преди асансьорът да спре. Успя да стане на крака, вкопчил пръсти в решетъчната врата. Увисна на нея като човек, който се възправя срещу бурята, без да е сигурен в силите си. Накрая запази

равновесие върху възглавничките на палците на краката си и се пусна. Дръпна решетката и със залитане прекрачи в коридора.

Апартаментът на Мак'Гайър беше отсреща. Уилям се затътри до там и почука на вратата. Алис се показа почти моментално. Лицето ѝ просветна, щом видя кой е, но още в същата секунда изражението ѝ стана тревожно.

— Какво е станало, Бил?

Преди да успее да отговори, кашлицата пак го нападна и той се преви, подпирайки се с рамо на вратата.

— О, Боже! — възкликна тя едва чуто, прегърна го с ръка и го вкара вътре. Затръшна вратата с крак и като прикрепяше тялото му, го преведе през хола и влезе с него в спалнята.

— Цветята са красиви — пресипнал отбеляза Дъфи.

Алис го положи на леглото и пъкна възглавница под главата му.

— Какво се е случило? — запита.

— Дай да сръбна нещо, скъпа — промълви той с внезапно пресъхнало гърло.

Тя с несигурни крачки изтича в съседната стая и се върна с бутилка и чаша. Наля му едно голямо уиски и повдигна главата му, докато пиеше. Алкохолът мобилизира волята му и Уилям успя да се усмихне.

— Махни ми дрехите, бибчо — рече ѝ. — Надупчи ме цяла шепа сачми...

Събличането вървеше бавно. Трябваше да му дава непрекъснати почивки, докато най-накрая се добере до ризата. Алис едва не припадна при вида на съсирената кръв.

— Не се бой! — окуражи я Дъфи. Чувстваше се много по-силен. — Не мисля, че е опасно. Само дето доста боли.

Тя на бегом донесе от банята марли, вода и кърпа. Наложил се да разреже ризата. Върху дясната половина на гърдите му имаше шест дупки от сачми. Кървенето беше спряло. Алис го зяпаше с разширени и уплашени очи.

— Слушай, малката, ще трябва да ги извадиш... рече Уилям.

— Не мога — отвърна тя. — Не знам как.

— Имаш ли пинсети? Нали си разкрасяваш веждите? — Тънка усмивка разтегна устните му. — Опитай с тях.

Алис го погледна и поклати глава.

— Важно е, бебчо... — настоя Дъфи.

При тези думи тя дълбоко въздъхна и отиде до тоалетната масичка. Той посегна към шишето и отпи продължително. На връщане пинсетите бяха в ръката ѝ.

— Обгори ги с клечка кибрит — каза Уилям.

Докато Алис се занимаваше с това, той глътна още малко уиски. В момента, в който операцията започна, беше вече порядъчно замаян. Болката се впи в него като стоманена жица и по челото му рукна пот. Но Дъфи лежеше без да помръдва, затворил очи, без никакви външни признаци, че страда.

— Събрах ги всичките — най-сетне рече тя. Гласът ѝ звучеше толкова далечно, че той полека изви глава и я потърси с поглед.

Алис беше преbledняла, големите ѝ очи бяха потънали в орбитите си. Подпряна на ръба на една ниска масичка, тя видимо се олюляваше пред погледа му.

— Съвземи се! — каза Дъфи. Опитваше се да говори рязко, но просто не беше в състояние. — Бързо пийни нещо, че май ще припаднеш!...

Алис се отпусна на пода.

— Ще... ще се оправя... — отвърна му, свела глава. — Не се безпокой. Само... една минутка.

С трепереца ръка той ливна малко уиски в чашата и я побутна към нея.

— Хайде! Изпий това! — настоя. От усилието му се зави свят.

Чуваше се как чашата потраква в зъбите ѝ, докато преглъща. След това Алис се изправи със залитане и я постави върху масата.

— Вече съм добре — рече му.

— Сложи някаква превръзка на раната и ме остави да си лежа... — подсети я Дъфи.

Тя приседна на кревата.

— Ще бъде ли рисковано, ако доведе доктор?

Той поклати глава.

— Да! Сега съм беглец, бебчо.

Алис започна да изрязва мека подложка за пластира, хапейки устни, за да спре сълзите си. Уилям лежеше по гръб, вперил поглед в тавана, с леко въртяща се от алкохола глава.

— Ще го прикрепя с лепенка — каза тя.

— Страхотна си! — похвали я Дъфи.

Неопитните ръце на Алис го бинтоваха съвсем спретнато. Той я наблюдаваше, изтегнат, и щом превръзката стана готова, ѝ рече:

— Дай ми някой от костюмите на Сам.

Очите на жената се ококориха.

— Какво си намислил?

— Ще се махна оттук...

— Ааа, не! — спря го Алис. — Ще останеш!

Уилям с раздразнение поклати глава.

— Не смятам да те замесвам в тази афера. Очаква те присъда, ако ме открият тук.

— Не се прави на корав тип. Оставащ! — рече тя, изпълнена с решителност.

Той затвори очи.

— О'кей — каза немощно. — Но само за малко...

Алис се наведе и целуна горещото му чело.

— Съжалявам — извини му се тя.

Дъфи с мъка повдигна клепачи.

— Аз започнах тази история... Мисля, че е нормално да свърши така. — После се сети за нещо и енергично рече: — Провери самото ми! Трябва да има малко мангизи...

Алис отиде и внимателно прегледа дрехата.

— Няма нищо — установи.

Уилям стисна устни.

— Шулц ги е задигнал — каза той. Безпокойството му отне прекалено много сили и очите му се затвориха.

— Опитай се да поспиш — каза тя.

— Дясната ми обувка! Там има скрити три хилядарки! За тебе са...

— Няма нужда — отвърна Алис.

Дъфи вдигна глава и трескаво се взря в лицето ѝ.

— Събуй ми обувката и вземи парите! — настоя той. — Те са всичко, което измъкнах от тази бъркотия... За тебе са!

Тя развърза обувките му и ги свали. Намери смачканите банкноти, натъпкани в едната от тях. Застана неподвижно, с малката топка хартийки в ръка. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Главата му падна обратно на възглавницата.

— Права си, скъпа — с мъка изрече той. — Парите нямат никакво значение...

— Сега ще те оставя — каза Алис. — Трябва да спиш. Ако имаш нужда от мен, повикай ме. Ще бъда отгатък.

— Добре — сънливо отговори Дъфи. — Не се обаждай на Сам. Чувствам се във форма, като изключим умората.

Тя го зави с едно тънко одеяло. Уилям се пресегна и улови хладната ѝ ръка.

— Оказах се лош играч — призна ѝ той.

Алис здраво стисна зъби, за да потисне риданието, което се надигаше в гърлото ѝ. Погледна надолу към бледото му измъчено лице и с усилие на волята накара своите треперещи устни да се усмихнат.

— Ти... ти вече си добре — каза тя. — Забрави станалото. Ще видиш, че всичко ще бъде наред.

Остави го да лежи на кревата. Жегата от улицата, която проникваше през прозореца, го накара да се чувства упоен и вял. Пулсирането на раненото място не беше силно. Изведнъж му се прииска да заспи...

Нямаше представа колко дълго е траял сънят му. Можеше да е няколко минути или няколко часа. Събуди се изведнъж с прояснено съзнание, изпълнен със странното предчувствие за близка опасност. Вдигна глава, разходи очи из стаята и ги спря на прозореца. Когато погледът му обхвана рамката на стъклото, Дъфи разбра защо се беше събудил. *Джо и дребосъкът бяха застанали на евакуационната стълба и го наблюдаваха.* В мига, в който ги забеляза, Джо вдигна прозореца и прекрачи в стаята.

— Видяхме автомобила и просто се отбихме — прошепна.

Джуджето седна върху перваза и кимна на Уилям.

— Търсехме те... — каза то.

— Нали няма да ѝ причините нищо лошо? — посочи с очи към вратата Дъфи.

Джо се ухили.

— Ако остане там — не! — отвърна той с тих глас. — Но влезе ли, чака я изненада...

Дъфи отпусна глава на възглавницата.

— Заклучи вратата — рече му.

— Зарежи това, Джо! — спря го дребният тип. — Едва ли ще крещи, щом знае, че жената може да влезе. Той се усмихна на Уилям — леко и непроницаемо.

Биячът се приближи до леглото и дръпна завивката. — Бруталната му физиономия засия, щом забеляза превръзката.

— Ранен ли си? — попита той. — Колко неприятно!...

Дъфи не каза нищо. Само фиксираше гангстера с пламнали очи. Каквото и да правеше Джо с него, Алис не биваше да чуе.

Онзи протегна ръка. Уилям се напрегна, после си даде сметка, че е безполезно и само продължи да гледа Джо в очите. Той сграбчи превръзката с ръка и я откъсна заедно с лейкопласта.

Джуджето се изкиска. Дъфи заби зъби в долната си устна. Беше съвсем блед. От шестте малки ранички започна да капе кръв и да се стича по ребрата му върху чаршафа.

Джо седна до него на леглото.

— Слушай, хитрецо — каза той. — Първо натопи Клив, след това подреди Морган. Доста ти се събра, нали?

— Свършвай!... — процеди през стиснати зъби Уилям. — Само да е бързо!

— Да, Джо, свършвай — обади се малчото.

— Ще ми се да разглобя на части този тип и да видя какво го движи — отвърна онзи.

— Жената ще влезе — напомни му дребосъкът.

Джо се намръщи.

— Ще й разпиляя карантите върху този боклук! — закани се той.

Дъфи лежеше по гръб и гледаше тавана. Лицето и гърдите му лъщяха от пот. Страхуваше се не за себе си, а за Алис. Гангстерът постави огромната си ръка върху гърлото му и стисна. Джуджето се смъкна от перваза на прозореца и пристъпи напред, за да вижда по-добре. Устата му зееше леко отворена. Застана в другия край на леглото с присвити очи и зачака.

— Поеми си малко въздух, смотаняко — рече Джо и отслаби натиска. После отново стегна хватката.

Дребосъкът неочаквано наостри уши.

— Я чуй... — каза.

Другият застина неподвижен. Ръката му леко се отпусна. Единственият шум идеше от глухо тупкащите върху кревата крака на Дъфи — мускулна реакция, над която той нямаше контрол. Откъм външната страна на вратата идеше трополенето на Алис, която сновеше насам-натам, местейки разни съдове.

— Приготвя му обяд — обади се малкият тип.

Джо се захлади.

— Той си е загубил апетита вече... Нали, умнико?

От постоянния напън лицето му беше леко зачервено. Внезапно, оголвайки с ръмжене зъбите си, той се хвърли с цялата си тежест напред и зверски стисна.

Джуджето неспокойно пристъпваше от крак на крак. В помещението се възцари абсолютна тишина, с изключение на тежкото дишане на Джо. След това той стана от леглото и протегна дебелиите си пръсти.

Малкият тип направи крачка към прозореца, след което рязко отскочи назад.

— Джо...

Някакви силуети затъмниха прозореца и трима полицаи с револвери в ръце се появиха на противопожарния изход. С парализираща всякаква съпротива скорост те се прехвърлиха в стаята.

Джо стоеше неподвижно, отворил уста. Бялото на очите му изведнъж беше пожълтяло от ужас.

— Не стреляйте — каза той и конвулсивно вдигна ръце.

Сержантът си проби път напред. Малките му очи се облециха.

— Хубава компания! — констатира той.

Дребосъкът се усмихна. Беше застанал до стената с протегнати нагоре ръце.

— В нищо не можете да ни обвините — рече той с побелели устни.

Сержантът пристъпи към леглото и хвърли един поглед. Другите двама полицаи не помръднаха, насочили заплашително револверите си.

— О, Господи! — възкликна сержантът.

Той направи крачка към джуджето и стовари дръжката на оръжието си право в лицето му. Главата му с тъп удар се блъсна в стената, краката му се разтвориха и то се свлече на пода. Малкото

човече закри лице с шепите си, но не беше в състояние да издаде звук. Явно се канеше да припадне.

Коленете на Джо омекнаха.

— Добре, шефе — заговори с разтреперан глас той. — Не искахме да ви обидим...

Сержантът сви рамене.

— Разбира се, че не си искал, мръсен плъх такъв! — рече той. — Отдавна чакам да те закова. Е, сега ще си го получиш! — Даде знак с глава на другите двама. — Изведете оттук тези негодници...

В същия миг вратата се отвори и Алис застана на прага. Сержантът се изпречи отпреде ѝ и я избута в кухнята. Тя отстъпи с разширени очи.

— Не можете да го отведете... той е много зле... Моля ви... — рече му.

— Мъжът в леглото Дъфи ли е? — попита полицаят.

Алис кимна мълчаливо.

— Прострелян е... Не е добре... Моля ви, оставете го тук. Вижте, правя му супа. Готова е... Ще му позволите ли да я изяде?

Сержантът килна шапката на тила си и изду бузи. Нейното уплашено лице го караше да се чувства неудобно.

— Няма нужда от супа — каза той. Засуети се с револвера си, докато го напъха в задния си джоб. После добави: — За него вече е все едно...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.